

புடவூ

உள்ளறு: 1 | நதி: 9 | ஜனவரி 2019 | திங்களிதழ்

தகவூ

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“ஓரு நல்ல
கவிதையை
எழுதுவதே
சமூகத்திற்குச்
செய்யும்
கடமைதான்”

கவிஞர் விக்ரமதித்தனுடனான
நேர்காணல்

2018 இலக்கியப்
பயணம்
- ஒரு பார்வை
- கவிஜி

தமிழால்
அடைந்த இலக்கு
- சா.இன்குவாப்

திணை
மலர்தல்
- கனிமொழி ஜி

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு:
சகா (சலீம் காண்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிர்வாகர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிர்வாகக் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தனபால் பவானி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஜசக்

ஓவியக் கலைஞர்கள்:
கொ.வடிவேல்
அழ.ரஜினிகாந்தன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎ 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும்
கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே.
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் - பக். 04
- “ஒரு நல்ல கவிதையை எழுதுவதே சமூகத்திற்குச் செய்யும் கடமைதான்”
- கவிஞர் விக்ரமதித்தனுடனான நேர்காணல் - பக். 05
- 2018 இலக்கியப் பயணம் - ஒரு பார்வை
- கவிஜி - பக். 14
- தமிழால் அடைந்த இலக்கு
- முனைவர் சா.இன்குலாப் - பக். 20
- காலத்தை நகர்த்தும் கவிதை
- ஜி.சிவக்குமார் - பக். 22
- சென்றேன் வென்றேன்
- செ.கிருஷ்ணன் - பக். 25
- வாசகன் ரசிகனாகிறான்
- சக. முத்துக்கண்ணன் - பக். 27
- மெல்லிய மனம் இயங்கும் நாட்கள்
- ஆசு சுப்பிரமணியம் - பக். 33
- இலக்கியத்தின் தோரண வாயில்
- தா.ஜோ. ஜூலியஸ் - பக். 37
- சமூகத்தை நெறிப்படுத்தும் நூல்
- கோ.லீலா - பக். 43
- கூர்த்தீட்டப்பட்ட சுகன் எனும் போர்வாள்
- சூர்யநிலா - பக். 45
- சிலேட்டுக்குச்சி
- கட்டாரி - பக். 47
- சீனக்கவிதைகளும் சங்கப்பார்வையும்
- சக்தி ஜோதி - பக். 54

- **பிறழ்ந்த மானுடம் - மாணவர் பக்கம்**
- செ. மார்ட்டின் ராஜா - பக். 57
- **காற்றில் மிதக்கும் கவிதை**
- முகம்மது பாட்சா - பக். 59
- **கண்ணீர் தாங்கும் காதல்**
- பழநியப்பன் கிருஷ்ணமூர்த்தி - பக். 63

சிறுகதைகள்

- **பெட்டா - ஒரு சிதைந்த நகரம்**
- பிரேமபிரபா - பக். 29
- **கொலசாமி**
- பிறைமதி - பக். 50

கவிதைகள்

- **மனதைக் கொன்றவர்கள்**
- கவிதைமொழியன் - பக். 13
- **தீனை மலர்தல்**
- கனிமொழி ஜி - பக். 24
- **அடைமழை இரவு**
- கரிகாலன் - பக். 32
- **படைப்புலகம்**
- பக். 46
- **கண்ணாடிப் போத்தலில் தெறித்த மூடியென வாழ்வு**
- ஸ்டாலின் சரவணன் - பக். 49
- **நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 4**
- ஜின்னா அஸ்மி - பக். 56
- **மனுவா**
- பக். 62

தலையாங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' ஒன்பதாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் விரிந்துபரந்திருக்கிறது. வாசிப்பிற்கான தளங்கள் ஏராளமாய்ப் பெருகியிருக்கும் சூழல் இது. அச்ச நூல்களும் மின் நூல்களும் ஒரு சொடுக்கில் நம் கைக்குக் கிடைக்கின்றன.

வாசிப்பிற்கான ஊடகங்கள் எளிமை அடையாத காலத்தில் மனப்பாட முறைகளும் வழிவழியான உரைக்கடத்தல்களும் இலக்கியங்களைப் பாதுகாத்துவந்திருக்கின்றன. அச்ச ஊடகங்கள் மதப்பரப்பிற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சூழலில் ஓலைச்சுவடிகளிலிருந்த தமிழ் எழுத்துக்கள் அனைவரின் வாசிப்புக்குமாய் அச்சாகின. இன்று, இருந்த இடத்திலிருந்தே உலகு முழுமைக்கும் நம் மொழியின் வாயிலாகவே உணர்வுகளை வாசிக்கக் கடத்தும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

கல்வி முறைப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட சூழலில் வாசிப்பு கல்வி சார்ந்தது, கல்வி சாராதது என்றாகிறது. எந்த ஒரு துறை வல்லுநரும் தம் துறை சார்ந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பினால்தான் உருப்பெற்றிருப்பார். ஆனால் கலை இலக்கிய வாசிப்பு என்பது இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. அது தொழிலுக்கான வாசிப்பு அல்ல. தனக்கான வாசிப்பு, தன்னைக் கண்டறிதலுக்கான வாசிப்பு, படைப்பாளிகளுக்கு அந்த வாசிப்புதான் அடையாளமாகிறது. வால்மீகி வாசிப்புதான் கம்பனுக்கான அடையாளமாகிப்போனது.

இன்று உலகத்திலுள்ள தலைசிறந்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் மொழிபெயர்ப்பாய் எளிதில் கிடைக்கின்றன. உணர்வுகளின் ஆழங்களை உரக்கச் சொல்லும் மலையாள மொழிபெயர்ப்புகள் முதல் அரசியலுடன் ஆழப் பிணைந்த ரஷ்ய மொழி இலக்கியங்கள் வரை அனைத்தும் வாசிக்கக் கிடைக்கின்றன. மொழிபெயர்ப்புகள் அவற்றின் உலகத்தரம் நிறைந்த சிந்தனைகளை நம்முள் விதைத்துச் செல்கின்றன. குறிப்பிட்ட பண்பாட்டை உரத்துச் சொல்பவையாக அவை இருப்பினும், வாசிப்பிற்கான தளங்கள் உலகப்பொது. அதிலும், அக உணர்வுப் படைப்புகள் அனைவருக்குமான உணர்தலுக்குமுரியது. 'சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறார்' என்கிறது தொல்காப்பியம். பண்டைய அக இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் பெயர் இருக்காது. எக்காலத்திற்கும் எவருக்குமான வாசிப்புத் துய்த்தல் அங்கிருக்கிறது.

வாசிக்கவாசிக்க நம்முள் இயங்கும் பலமனிதர்களை இனங்காணலாம். அசோகமித்திரனின் எளிய மனிதர்களையும் ஜெயகாந்தனின் இறுகிய மனிதர்களையும் அசாதாரணம் என்ற ஒரு புள்ளியில் கண்டடையமுடியும். எளிமையும் இறுக்கமும் இணைந்ததுதானே உன்னதப்படைப்பு. புதுமைப்பித்தன், தி.ஜா., கிரா., லா.சரா., அம்பை என நீளும் ஆகச்சிறந்த படைப்பாளிகள் வரிசை தமிழில் உண்டு. நூற்றாண்டுக் காலங்களாகக் கொட்டக்கொட்டக் குறையாத படைப்பு வளம் தமிழில் இருக்கிறது. வாசிக்கப் பழகுவோம். புத்தகக் கண்காட்சிகள் நமக்கான பரிசுகள். மகிழ்ந்து ஏற்போம்.

திருவள்ளூர் பிறந்த ஆண்டு கி.பி.31 எனக் கணித்து, அதற்கொப்பத் திருவள்ளூரவராண்டு தொடங்குவதாக 1972முதல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தை மாதத்தை முதலாகக் கொண்ட 2049 திருவள்ளூரவராண்டு வாழ்த்துக்களைத் தகவு தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

கவிஞர் விக்ரமாதியனின் நேர்காணல், வாசிப்பனுபவங்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என இவ்விதழ் முழுவதும் நிறைந்துள்ள உங்களுக்கான பகுதிகளை வாசியுங்கள். விவாதியுங்கள். விமர்சனப்படுத்துங்கள். பகிருங்கள்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“ஒரு நல்ல கவிதையை எழுதுவதே சமூகத்திற்குச் செய்யும் கடமைதான்”

கவிஞர் விக்ரமதித்தனுடனான நேர்காணல்

‘விரும்பியது நதிக்கரை நாகரீகம்
விதிச்சது நகர நாகரீகம்’ என்ற புகழ்பெற்ற மேற்கோளுக்குச் சொந்தக்காரரும், பதினாறு கவிதைத் தொகுப்புகள், இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் மற்றும் ஏழு கட்டுரைத் தொகுப்புகள் எழுதி 2008ஆம் ஆண்டின் விளக்கு இலக்கிய விருது பெற்றவரும், ‘நான் கடவுள்’ திரைப்படத்தில் நடித்து நடிகர் அவதாரம் எடுத்தவரும், எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் முன்னிறுத்திப் பார்க்கப்படுவருமான திருநெல்வேலிக் கவிஞர் விக்ரமதித்தன் (நம்பிராஜன்) அவர்களோடு நாம் செய்த நேர்காணல் இதோ....

சமகாலக் கவிதைகளின் போக்குகள் குறித்து உங்கள் கணிப்பு என்ன?

மேற்கத்தியக் கவிஞன் ஆலன் சிங்ஸ்பெர்க் “கவிதை என்பது இருபத்திநான்கு மணி நேரத் தொழில். அதற்குள் நீ ஒருமுறை நுழைந்து விட்டால் வெளியே வரமுடியாது” என்று

சொன்னதைப்போலத்தான். எனது முதல் கவிதை 1972இல் கணையாழியில் வெளிவந்தது. மாணவப்பருவத்தில் எழுதிப்பார்த்த கவிதையாக அதனை வைத்தால் போதும். அதற்குப்பின் கடந்த 46 வருட அனுபவத்தில் ஒரு முப்பது வருடங்களாகத் தொடர்ந்து இயங்குபவனாக நான் இருக்கிறேன்.

ஒரு துறையில் தொடர்ந்து முப்பது வருடங்கள் பணியாற்றினால் தான், “லைப் டைம் அச்சீவ்மெண்ட்” என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுவார்கள். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் நான் ஒரு முப்பது கவிதைகள்தான் நல்ல கவிதைகளாக எழுதி இருக்கிறேன் என்று கூறுவேன். இதையேதான் மற்ற கவிஞர்களுக்கும் நான் கூறுவேன். வாழ்க்கையில் நல்லதாக ஒரு முப்பது கவிதைகளை எழுதிவிடுங்கள். அதுதான் உங்களின் வாழ்நாள் சாதனையாக இருக்கும். எழுதி எழுதி எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவது என்று முடிவெடுத்துவிட்டால் அது கவிஞனுக்குப் பெரும்சுமை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

தமிழ்க்கவிதைகளில் பிறமொழிக்கலைப்பு என்பது ஆரோக்கியமானதுதானா?

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மொழியின் போக்கில் ஒவ்வொரு விஷயம் ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தன. ந.பிச்சமூர்த்தி காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடை ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அதற்குப்பின் தாயதமிழ் இயக்கம் வலுப்பெற்றது. இப்படி ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்திவந்த விஷயங்களின் தொடர்ச்சியாக இதுவரை நாம் பழங்கிக்கொண்டிருந்த தமிழ் வார்த்தைகளுக்குக் கூட மாற்றாக இன்னும் பொருள்மிக்கதாக அர்த்தமுள்ள பல வார்த்தைகள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இதெல்லாம் மொழி மற்றும் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப்போக்கில் காலம் செய்த மாற்றமாக இருக்கிறது. அதில் தவறொன்றும் கிடையாது. உணர்வைக் கடத்துகிற ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு ஓசையாக மொழி என்பது இருக்கும்போது, பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்ள உதவியாக எது எப்போது பயன்படுகிறதோ அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதிலும் தவறில்லை.

அதேசமயம் சிலபேர் வலிந்து திணிப்பதற்குக் காரணம் மற்றவரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கான மலிவான உத்தியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அதுபோன்ற செய்முறைகள் நிலைத்துநிற்ப தில்லை. கவிதைக்குத் தேவையான இடத்தில் சிறப்பான பொருளைக் கொடுக்கிறவகையில் அமைகின்ற சொல் எதுவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்பது எனது கருத்து.

நாவல், சிறுகதைகள் போலக் கவிதைகளுக்கான மொழிபெயர்ப்புகள் அதிகம் வருவதில்லையே.. ஏன்?

கடந்த ஐம்பது வருடங்களாகவே சிறுகதைகள் நாவல் என்ற இலக்கியவடிவங்கள் வெகுவிரைவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு விடுகின்றன. ஆனால் கவிதைகள் என்பன உரைநடையைக் காட்டிலும் மிகவும் நுட்பமானதாக அமைந்திருப்பதால் அவற்றை மொழிபெயர்ப்பதில் ஒரு சுணக்கம் காணப்படுவதை நான் பார்க்கிறேன். கவிதை மொழி புரிந்த நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மிக அரிதாகிவிட்டதுதான் காரணம். படித்த இளைஞர்கள் கவிஞர்கள் இத்துறையிலும் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.

கவிதைக்கு எனச் சமூகக் கடமை எதுவும் இருக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா.?

தனியாக நீங்கள் சமூகக் கடமை என்று எதுவும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஒரு நல்ல கவிதையை எழுதுவதே சமூகத்திற்குச் செய்யும் கடமைதான்.

கவிதைகளில் உத்தி என்பது அவசியம் தேவைப்படும் ஒன்றுதானா?

சங்கஇலக்கியங்களில் இருக்கும் இறைச்சி, உவமை என்னும் உத்திகள் கட்டுக்கோப்பாக இலக்கண வரையறைக்கு உட்பட்டு வந்தாலும் அதிலே அவர்கள் சாதித்த உயரங்கள் அதிகம். அதேபோல, பின்னாளில் கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான் குடிக்கத்தான்.. என்று எழுதினாலும் இப்பாடலில் தான் தான் என்ற வார்த்தைகளைத் திரும்பத்திரும்ப அமைப்பதன் மூலம் கவிஞன் தனது நோக்கத்தை வலியுறுத்துகிறான். உத்திகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்று அவர்கள் எழுதியதில் இருந்து நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாமே தவிர இவ்வாறான உத்திகள் மட்டுமே தேவை என நாம் வலியுறுத்தவேண்டிய அவசியம் கிடையாது. தனிமனிதர்களின் ஆளுமைக் குணம் அவரவர் நோக்கில் கவிதைகளாகின்றன. இதில் உத்தி என்பதுகூட வேண்டுமா வேண்டாமா என்பது அந்தந்தக் கவிஞர்களின் விருப்பம்.

உத்தி என்பதைப் பொறுத்தவரை காலம் என்பது ஒரு முக்கியக் காரணியாக இருக்கிறது. சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம் வெறும் சோற்றுக்கோ வந்ததடா பஞ்சம்..! என்ற கவிதையில் உத்திகள் என்று பெரிய விசயமாகக் காணமுடியாது. ஆனால் அந்தக் கவிதை வாசிப்பவர் மனதில் என்னவொரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கவிஞர் விரும்பினாரோ அந்தத் தாக்கம் நிச்சயம் ஏற்படும்.

உத்திகள் வேண்டும் வேண்டாம் என்பதைக் கவிஞன் முடிவு செய்துகொள்வான். எந்த உத்தியும் இல்லாமல் எழுதினாலும் அதைக் கவிதையில்லை என்று நாம் மறுக்கமுடியாது. அது எதிர்க்கவிதையாக இருக்கும்.

நவீனக் கவிதைகளைத் தமிழில் முதன்முதலாக எழுதியவர்கள் என்றால் நீங்கள் யாரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

நவீனக் கவிதைகள் செய்யவேண்டும் என்று வந்தவர்களில் நபிச்சமுர்த்தி, க.நா.சுப்ரமணியம், புதுமைப்பித்தன், குபரா. ஆகியோரும் தாங்கள் எழுதத்துவங்கிய காலத்தில் நந்திக்கலம்பகம், முத்தொள்ளாயிரம், கிளிக்கண்ணிகள் போன்ற வகைமைகளைக் கவனத்தில் கொண்டே எழுதிவந்தனர். எண்ணிக்கையிலும் சொற்பமாகத்தான் எழுதிவந்தனர்.

க.நா.சுவின் மிக நல்ல கவிதைகள் உரைநடை வழக்கில் வசனகவிதைகளாக எழுதப்பட்டதால் அவை பெரிய அளவில் கவனத்தைப் பெறவில்லை என்பதில் தனிப்பட்ட முறையிலும், அவருடைய ஆசான் என்ற முறையிலும், ஒரு கவிஞன் என்ற முறையிலும் எனக்கு வருத்தங்கள் உண்டு. செய்திறம், உத்தி முறைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு அவருடைய கவிதைகள் அமைந்திருக்குமானால், இன்றைக்கும் அவருடைய கவிதைகள் பேசப்பட்டிருக்கும்.

கவிதைகளுக்கான விமர்சனம் என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறீர்கள்?

பிரிட்டிஷ் கவிஞன் கோல்ட்ரிட்ஜ் சொல்வது போல விமர்சனம் என்பது கப்பலின் பின்புற விளக்கு. அது கடந்துவந்த பாதையைத்தான் காட்டும். தொடர்ந்து எழுதிவருபவர்கள் விமர்சனங்களிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது. நானே கூடத் தொடர்ந்து எழுதிவரும்போது ஒரேமாதிரியாகக் கவிதைகள் வெளிப்பட்டனவோ என்னவோ.. வெ.இறையன்பு உட்பட என் தோழர்கள் பலர் “அண்ணாச்சி..கொஞ்ச நாளைக்குக் கவிதைகள் எழுதாதீங்க.. சிறுகதைகளோ நாவல்களோ எழுதிப்பாருங்களேன்..” என்றுகூடச் சொன்னதுண்டு. நண்பர்கள் இவ்வாறு கருத்துக்களை என்னிடம் நேரடியாக வைக்கும்போது நான் சுதாரித்துக் கொள்கிறேன். கவிதைகள் எழுதும்போது மேலும் என்னைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொள்கிறேன். நிறைய வாசிக்கிறேன்.

நானும் கல்யாணஜி உட்பட பல்வேறு கவிஞர்களின் கவிதைகள் குறித்து நேரடியான விமர்சனங்களை வைத்துள்ளேன். அதே சமயம் சுட்டிக்காட்டல்கள் என்பது கூடியவரை கடுமையாக இல்லாமலும், வழிகாட்டல்களாகவும் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறேன்.

கவிதைகளிலும் சர்ரியலிசம், மீ மெய்ம்மையியல் எனப் பல்வேறு இசங்கள் குறித்துப் பேசப்படுகிறதே?

கவிதைகளுக்கெனச் சொல்லப்படும் இசங்களை இன்றைக்கு எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள், இனிவரும் கவிஞர்கள் மறந்துவிடுவது

நல்லது. அவை என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளலாமே தவிர, அவற்றின் பின்னாலேயே போவது தேவையில்லாதது. கவிதையில் சர்ரியலிசம், மீ மெய்ம்மையியல் என்றெல்லாம் சொல்பவர்களைக் குறித்து நான் வேடிக்கையாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. அவ்வாறு எழுதுவதாகச் சொல்பவர்கள் முன்னேறிய வகுப்பினர். அதாவது இலக்கியத்தில் உலக அளவில் பெயர் பெற்றவர்கள். அவர்கள் தங்கள் சட்டைகளை மாற்றிக்கொண்டே இருப்பவர்கள்.

பிரிட்டிஷ் உட்பட பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளின் கவிஞர்கள் கவிதைகளில் யதார்த்தம் என்பதைப் பதிவுசெய்ய முதலில் முயற்சிகளை எடுத்தனர். உதாரணமாக, சாரட் வண்டிகளின் ஊர்வலத்தையும், அதில் பயணிக்கும் சுந்தரிகளையும், போர், காதல் என்பதையுமே பார்த்துப்பார்த்துப் பழக்கப்பட்டுப்போன அந்தக்

கவிஞர்களுக்கு ஒருகட்டத்தில் சலிப்புத் தட்டியிருக்கவேண்டும். எவ்வளவு காலத்துக்கு இதையே எழுதிக்கொண்டிருப்பது, கவிதையைப் புதிய திசைவழியில் திருப்பலாம். யதார்த்தத்தைக் கவிதையில் எழுதிப்பார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்தவர்கள் மக்கள் படும் துன்பங்களை எழுதிப்பார்த்தனர். அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழல்களை எழுதிப்பார்த்தனர். இப்படி வந்தவர்களில் பால்சாக், மாப்பசான் போன்றோர்களைக் குறிப்பிட முடியும்.

இவர்களின் எழுத்துக்களுக்குப் பின்பு ரொமாண்டிசமாக அதுவரை ஓடிக்கொண்டிருந்த கவிதைகள் யதார்த்தவாதம் எனும் பெரும் போக்கை அடைந்தன. பசி பட்டினியையே இன்னும் எவ்வளவு காலத்திற்கு எழுதிக் கொண்டிருப்பது என்று யதார்த்தவாதமும் ஒருகட்டத்தில் சலிப்புத் தட்ட, கவிதை மீண்டும் தனது பாதையை மாற்றிக்கொள்ள முடிவு செய்துகொண்டது. அதே பசி பட்டினியையும் மக்கள் வாழ்வையும் வேறுவிதமாகச் சொல்ல முனைந்ததுதான் சர்ரியலிசக் கவிதைகளாக மலர்ந்தன. நம் மண்ணில் பிரான்சிஸ் கிருபா மற்றும் லட்சுமிபதி ஆகியோரின் பல கவிதைகள் சர்ரியலிசக் கவிதைகளுக்கான நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

இவர்களைப் போலவே சர்ரியலிசக் கவிதைகளை எழுதியவர்கள் நம் மண்ணிலும் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டால் உலகளாவிய அளவில் வரவேற்பு பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

புதுக்கவிதைகளின் வடிவம் வளர்ச்சி.. தற்போதைய வளர்ச்சி எப்படியிருக்கிறது?

உலகத்தரத்தில் எழுதக்கூடிய பல இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக லஷ்மி மணிவண்ணன், யவனிகா ஸ்ரீராம், பிரான்சிஸ் கிருபா போன்றவர்களை முதலில் குறிப்பிடலாம். அதற்கடுத்து, கண்டராதித்தன், வெயில், சபரிநாதன், சங்கர் ராமசுப்ரமணியன் போன்றவர்கள். இதில் நரன், லாவண்யா, சுந்தர்ராஜன் போன்ற கவிஞர்கள் மிக அருமையாக எழுதுகிறார்கள் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள்

சிறுகதை போன்ற அடுத்த தளத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

பொதுவாக, கவிதை உலகம் ஒரு கவிஞனைத் தன்னுள் தக்கவைத்துக்கொள்ளவே ஏறத்தாழ முப்பது வருடங்களை எடுத்துக்கொள்கிறது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தொடர்ந்து கவிதை உலகில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களை மட்டுமே, இலக்கிய உலகம் திரும்பிப் பார்க்கிறது. தனது கவனத்தில் வைத்துக்கொள்கிறது. தனக்குள் ஒரு நிரந்தர இடத்தையும் அளிக்கிறது. இந்தக் காலகட்டத்திற்குள் தடம் மாறுபவர்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரிதாக முத்திரை பதித்துவிட முடிகிறதா..? என்பதை வாசகர்களின் பார்வைக்கே விட்டுவிடுகிறேன்.

ஏதேனும் ஒரு துறையில் “அவர் ஒரு விற்பன்னர்” என்று பெயர் வாங்குவதுதான் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை எல்லாவற்றிலும் தடம் பதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது. மேலும் என்னைப்பற்றியும், என் குணத்தைப்பற்றியும் தனிப்பட்ட முறையில் யார் என்ன விமர்சனம் செய்தாலும்.. என் பெயரோடு கவிஞர் என்று குறிப்பிட வேண்டியதாக இருப்பதே எனக்குப் பெருமை. ஏன் கர்வமும் கூட..!

தன் அகம் சார்ந்த உணர்வுகளை மட்டுமே கவிதைகளாக எழுதும் போக்கு குறித்துக் கூறுங்கள்.. அவை கவிதையே கிடையாது என்று பரவலாகக் கூறப்பட்டு வருகிறதே?

உண்மைதான். ஒரு பரந்த புல்வெளியை ஒரு மாடு மேய்ந்தது. பின் பல மாடுகள் மேய்ந்தன. பின்னர் நூற்றுக்கணக்கான மாடுகள் மேய வந்தால் அங்கே என்ன இருக்கும்? அதுபோலத்தான் அகம் சார்ந்த உணர்வுகளை, தற்புலம்பல்களாக, தன்னிரக்கமாக, கழிவிரக்கமாக எழுதித்தள்ளியவர்கள் ஆயிரமாயிரம்பேராகப் பெருத்துப்போனதில், அந்தப் பாணி நீர்த்தே போய்விட்டது.

பிரான்சிஸ் கிருபா, கண்டராதித்தன், யவனிகா ஸ்ரீராம், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் போன்றோரின் கவிதைகள் இதனையே வேறுவிதமாக ஒரு மேஜிக்போல.. ஒரு மேஜிசியன் போல மாற்றிவிடுகிறார்கள். இவர்களின் கவிதைகளை வாசிக்கும்போது தெரிந்த சரக்காகவே

இருந்தாலும் அதனைச் சொல்லும் விதத்தில் ஈர்த்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் தங்களது துறையில் மாஸ்டர் ஆகிவிட்டார்கள் என்றே நான் சொல்வேன்.

ஆரம்பக்காலக் கவிஞர்களுக்குப் பல்வேறு மூத்த கவிஞர்களின் பாணி என்பது இயல்பாக அமைந்துவிடலாம். அதில் தவறு எதுவும் இல்லை. ஆனால் நாளடைவில் தனக்கென ஒரு பாணியை அமைத்துக்கொள்வது ஒவ்வொரு கவிஞனின் கடமையாகவும் இருக்கிறது. ஒரு புதிய பாணி, புதிய உத்தி என்றெல்லாம் அமைந்துவிட்டால் அது இலக்கிய உலகத்திற்குச் செய்யப்படும் நன்மையாகவும் அமையும்.

கவிதை எழுதுவதற்கு அடிப்படை என எதை நீங்கள் கூறுவீர்கள்?

மிர்சா காலிப் முதல் கண்ணதாசன் வரை எல்லாப் பெரிய கவிஞர்களும் தனது வாழ்க்கையை, தான் சந்தித்த.. பெற்ற அனுபவங்களைத்தான் எழுதினார்கள். உலக வாழ்க்கை என்பது மனிதர்களுக்குப் பொதுவான ஒரு அம்சமாக இருந்தாலும், தனது புலன்களால் அவன் அதனைப் புரிந்துகொண்டதை

வெளிப்படுத்தும் பாணியால் கவிதை என்பதும் வித்தியாசமான கோணத்தில் நம் முன் வெளிப்படுகிறது.

இதிலும் ஒரே காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஜெயகாந்தனும் கண்ணதாசனும் வித்தியாசமானவர்கள். ஜெயகாந்தன் தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் மூலம் மற்றவர்களுக்கு எதைச் சொல்ல வேண்டுமோ அதை மட்டும் சொன்னால் போதும் என்று நினைப்பவர். கண்ணதாசனோ தனது வாழ்க்கை குறித்த சகலத்தையும் வெளிப்படுத்தும் குணத்தைக் கொண்டவர்.

சாதாரணமாகக் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கி, இடைவிடாத பயிற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது விஸ்வநாதன் ராமமூர்த்தி என்று நாம் அறிந்த இசையமைப்பாளர்களில் ராமமூர்த்தி ஒரு நாளில்

பதினான்கு மணிநேரம் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டார். அசுர சாதகம் என்று சொல்வார்களே.. அதுபோல அவருடைய பயிற்சியின் மூலமாக அவரது துறையில் அவர் மாஸ்டர் ஆனார். அதுபோன்ற இடைவிடாத முயற்சிகள் கவிஞர்களுக்கு வேண்டும் என நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

ஹைக்கூ கவிதைப்பாணி நூறாண்டுகளைக் கடந்தும் எப்படி நிலைபெற்ற வடிவமாக இருக்கிறது?

ஹைக்கூ எனும் வடிவம் முதலில் ஜப்பானில் தோன்றி வளர்ந்து வந்தது என்பதை நாம் அணைவரும் அறிவோம். இப்பாக்கள் வரிகள் சம்பந்தப்பட்டதோ அடிகள் சம்பந்தப்பட்டதோ கிடையாது. அதுவொரு புத்த ஜென் தத்துவ மனநிலை. அதாவது “அக்ஷெப்ட் தி லைப். டோண்ட் வொரி..” என்பதான ஜென் புத்திசம்.

இந்தியாவில் தோன்றிய பௌத்தம் ஜப்பானுக்குப் போனபின் அங்கு வேறுவிதமாக மாறிப்போனது. அப்படியே பௌத்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அங்கு தேநீர் விருந்திலிருந்து, உணவு, மேசை அலங்காரம், ஆடை அலங்காரம் முதல் சகல விஷயங்களிலும் பிரதிபலிப்பதாக இரண்டறக் கலந்ததாக இருக்கிறது இந்த ஜென் பௌத்த நிலை.

இன்றைக்கு நாம் குறிப்பிடக்கூடிய ஹைக்கூ கவிதையை நோக்கம் கருதியோ, வடிவம் கருதியோ அவர்கள் வெளிப்படுத்தவில்லை. யாரேனும் ஒரு பௌத்த மதகுரு.. அவர் கவிஞராகவும் இருந்திருக்கலாம். அவர் தனது ஜென் மனநிலையைக் கவிதை மொழியில் வெளிப்படுத்தியதில் துவங்கியிருக்கக்கூடும் இந்த ஹைக்கூ வடிவம்.

இங்கு தமிழகத்தில் எழுதப்படும் கவிதைகள் ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகளை நம் மண்ணுக்கேற்றவாறு நகலெடுப்பதாகவும் பின்பற்றுவதாகவும் இருக்கிறதே தவிர அவர்களைப் போல வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. நான் சூட்சுமமாகச் சொல்வதை நீ சூட்சுமமாகப் புரிந்துகொள் என்பதாக ஜப்பானிய மொழியில் வெளிப்படும் கவிதையைப் போல இங்கு எழுதப்படுவதில்லை.

பிரபலமான சிலர் எழுதிய கவிதைகள் இருண்மை வகைக் கவிதை என்றும், அவை சாமானியர்களுக்குப் புரிவதேயில்லை என்றாலும் எழுதியவர்கள் பிரபலமானவர்கள் என்பதாலேயே கொண்டாடப்படுகிறார்கள் என்றும் ஒரு குற்றச்சாட்டு இருக்கிறதே?

அப்படிச் சொல்லிவிடமுடியாது. வாசிப்பவர்களின் மனநிலை, அவரின் அனுபவம், கவிஞரின் மனவோட்டத்துடன் ஒருங்கிணைந்து இருந்தால் அவன் கவிதையைப் புரிந்துகொள்கிறான். இது எல்லோருக்கும் வாய்க்கும் வாய்க்க வேண்டாம் என்பதில்லையே. கவிஞர் பிரமிள், கண்டராதித்தன் போன்றோரின் சில கவிதைகள் இவ்வாறு கொண்டாடப்பட்டவையே.

தற்போது வடிவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் ஓரளவு நிறைவைப் பெற்றுள்ள புதுக்கவிதை இந்த வடிவத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பாக, புதுக்கவிதை என்று எழுதிப்பார்த்தவர்களின் கவிதைகளை, மார்க்சிய விமர்சகர்களான நா.வானமாமலை, திகசி போன்றவர்கள் இருண்மையைக் காட்டுவதாக வகைப்படுத்தி எழுதினர். சில விமர்சனங்கள் வயலின் வித்தை குறித்துத் தெரியாத கவிஞன் வயலின் இசைபற்றி எழுதிய விமர்சனங்கள் போல அமைந்து விடலாம். இப்போது படித்துப் பார்த்தால் நூறுகவிதைகள் கூட இருண்மைக்கவிதைகள் என்று காட்டமுடியாது.

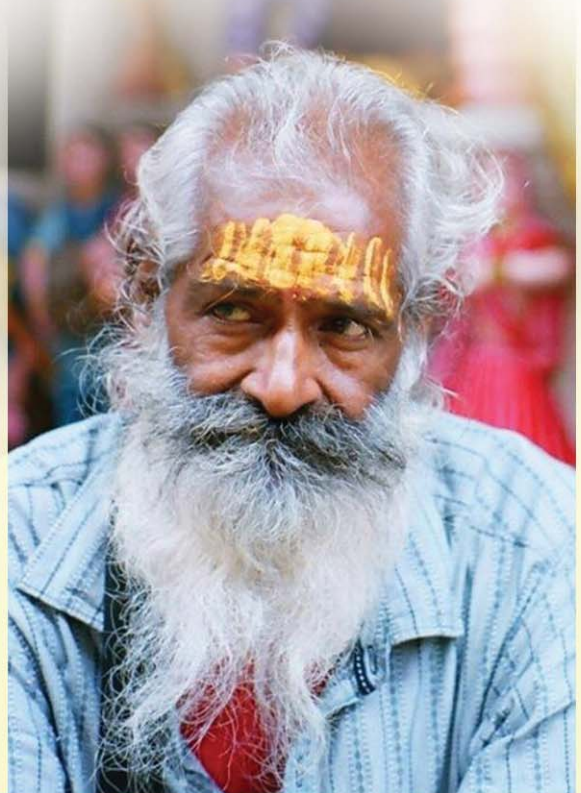
சில கவிதைகளின் கருக்கலை வெளிப்படையாகச் சொல்லும்போது ரசிக்கத்தக்கதாக இருக்காது. சிலபோது ஆபாசமாகவும் புரிந்துகொள்ளப்படலாம் என்று கவிஞன் கருதும்போது சற்று பூடகமாக அதனைச் சொல்கிறான். அந்தக் கவிதையை இருண்மைக் கவிதை என்று நாம் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது.

பிரிண்ட் மீடியா எனப்படும் பதிப்பகத்துறை எப்படி இருக்கிறது?

தரமான இலக்கியப் பத்திரிக்கை என்று சொல்லப்படுபவைகூட முந்நூறு பிரதிகள், ஐந்நூறு பிரதிகள்தான் இன்று அச்சாக்கம் பெறுகின்றன. பவளவிழா கொண்டாடிவிட்ட பத்திரிக்கைகளும் பெரும்சரிவைச்

சந்தித்துவருகின்றன என்று கேள்விப்படுகிறேன். வருத்தமாக இருக்கிறது.

நூலகத்தில் நூல்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்ட அலமாரிகளில் குறிப்பிட்ட சில ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள்தான் அதிக அளவில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நல்ல பல இலக்கிய நூல்களைத் தேடித்தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டியதிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நூலகத்தின் அடுக்குகளிலும் இதனை நாம் உறுதி செய்து கொள்ளமுடியும். நூல்களோடு நேரடித் தொடர்புடைய நூலகத்துறைக்குச் சென்று அதன் இயக்குனரிடம், ஏன் பெரும்பாலான நூல்களை வாங்குவதில்லை என்று கேட்டால், ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கும் வரவேற்பு நல்ல இலக்கியவாதிக்கு இல்லை என்றும், மக்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதைத்தானே நாங்கள் வாங்கி வைக்கமுடியும் என்றும் பதில் வருகிறது. இதுதான் மக்களின் விழிப்புணர்வாக இருக்கிறது. மக்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதை வாங்கிவைப்பதுதான் எங்கள் வேலை என்று சொல்லும் அவர்களை எப்படிக் குற்றம் சொல்வது?

இலக்கியத்தில் உங்களுக்குப் பிடித்த ஆளுமைகளை வரிசைப்படுத்த முடியுமா?

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை நாவலாசிரியர்களான வங்காள எழுத்தாளர் விபூதிபூஷன் பந்தோபாத்யாயா, தாராசிங் பானர்ஜி, சிவராம் காரத், சிறுகதை எழுத்தாளர் கேரளத்தின் முகமது பஷீர் இந்த நான்கு பேருக்கு நிகராக இந்தியாவில் வேறு யாரையும் சுட்டிக்காட்ட முடியாது.

உலக அளவில் பால்சாக், மாப்பசான், ஹெமிங்வே, துர்கனேவ், கார்க்கி, போர்ஹே, மார்க்குவெஸ், தாமஸ்மான், டால்ஸ்டாய்.. எனப் பெரிய பட்டியல் உண்டு. உலகம் பெரிது.. அதனால் பட்டியலும் பெரிதாக இருக்கும். நல்ல இலக்கியவாதிகளாக மாற விரும்புவவர்கள் எப்படியும் இவர்களின் நூல்களைத் தேடிப் படித்துவிடுவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

தமிழ்மொழியில் இருந்த நுட்பமான பல வார்த்தைகள் அழிந்து கொண்டே வருகின்றன. இப்படியே தொடர்ந்தால் தமிழும் அழிந்துவிடும் ஆபத்து இருக்கிறது என்று சிலர் கூறுவது குறித்து?

தமிழ்மொழிக்கு அழிவென்பதே கிடையாது. அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. கலை இலக்கியக் களஞ்சியமாக இருக்கிறது தமிழ்மொழி. மேலும் கோடிக்கணக்கானவர்களால் பேசப்படுகிற ஒருமொழி தொடர்ந்து வளர்ச்சி அடையுமே தவிர தேய்ந்து போகாது. தமிழ்இனம் இருக்கும்வரை தமிழும் இருக்கும்.

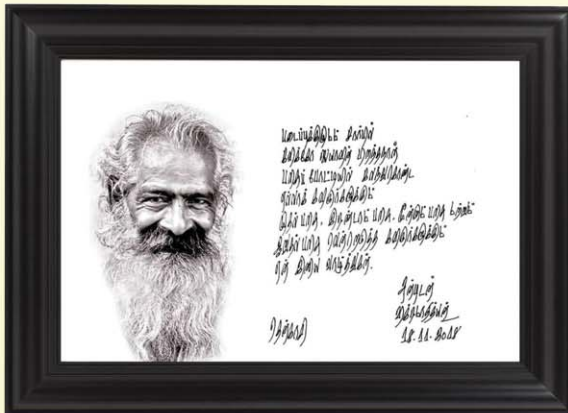
கொங்குமண்டலம், நாஞ்சில் நாடு எனத் தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்குமுரிய

இலக்கியப்படைப்புகளும் தாராளமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதெல்லாம் வளர்ச்சிப் போக்குகளாகவே நான் பார்க்கிறேன். தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் வழக்கத்திலிருந்து மறைந்துபோன வார்த்தைகளைத் தேடிப்பிடித்துத் தொகுத்து அதன் உச்சரிப்பு முதல் அர்த்தம் வரையும் விளக்கி எழுதப்படும் பல நூல்கள் எழுத்தாளர்களாலும், மொழி ஆர்வலர்களாலும் எழுதப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டு வருகின்றனவே. நெல்லை மாவட்டத்தின் வழக்குச் சொற்கள் குறித்து மட்டும் என்னிடம் மூன்று நூல்கள் இருக்கின்றன.

சினிமாவில் அடுத்து?

சினிமாவில் நடித்ததென்பது ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான விஷயம்தான். கோடிக்கணக்கான முதலீடு. ஏராளமான நடிகர்கள், தொழிலாளர்கள், துறைசார்ந்த வல்லுனர்கள் என இணைந்து பயணிப்பது நன்றாக இருக்கிறது. அடுத்தடுத்துச் சிலர் வந்து என்னை நடித்துக்கொடுக்கக் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்லும் எனது பாத்திரம் எனக்கு ஒத்துவராது எனத் தெரிந்தால் நான் மறுத்துவிடுகிறேன். சமீபத்தில் கூட ஒரு மதுரைக்காரத் தம்பி வந்து என்னை நடிக்கக் கேட்டார். எனது பாத்திரப்படி நான் மொட்டை அடிக்கவேண்டும் என்று கேட்டார். அது எனக்கு ஒத்து வருமென்று தோன்றவில்லை. மறுத்துவிட்டேன். இப்படிப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. நல்ல சந்தர்ப்பங்கள் வந்தால் மறுக்கமாட்டேன்.

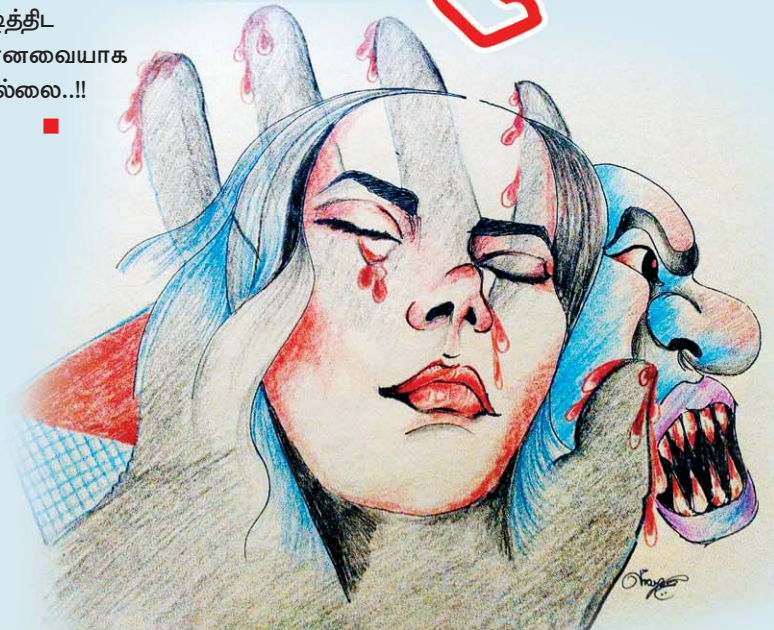

• கவி : கவிதை மொழியன்
சித்திரம் : கொ.வடிவேல்

இப்போதெல்லாம்
கொடூரமாகக்
கொலை
செய்துவிட்டு
நிற்பவர்களின்
அடையாளங்கள்..
கண்டுபிடித்திட
இலகுவானவையாக
இருப்பதில்லை..
அலைபேசியில்
அறுபதாவது
தவறிய
அழைப்பாகத்
தெரியும்,
காதலியின்
எண்ணைக்
கண்டுகொள்ளாமல்,
சிகரெட்
பற்றவைக்கும்
விரல்களில்
எந்தக் கறையும்
படியவில்லை...
தைல
வாசனையோடு
பரிமாற வந்த
மனைவியின் மீது,
பிடிக்காத உணவென்று
தட்டை
விட்டெறிந்துவிட்டு
வந்தவன்..
எந்தப் புதற்றமும்
இல்லாமல்தான்
கடக்கிறான்
ஒரு காவல்துறை
வாகனத்தை...
சற்றுமுன்பு
தாமதமாக
வேலைக்கு
வந்த
பணிப்பெண்ணின்
என்றோ
இறந்துபோன

கணவனை
நினைவுபடுத்தித்
திட்டி முடித்தவன்..
முகம் மறைக்காமலே
அலுவலகத்தைக்
கம்பீரமாகக்
கடந்துபோகிறான்..
நேற்று..
மாதாந்திரக் கட்டணம்
செலுத்தத்தவறியதால்..
ஒரு
மாற்றுத்திறனாளி
மாணவியை
வெளியே
நிறுத்திவைத்த
ஆசிரியை..
இன்றும்
தயக்கமில்லாமல்
அதே கொலையைச்
செய்யத் தயாராகிறான்...
இப்போதெல்லாம்
கொடூரமாகக்
கொலைசெய்துவிட்டு
நிற்பவர்களின்
அடையாளங்கள்..
கண்டுபிடித்திட
இலகுவானவையாக
இருப்பதில்லை...!!

கொன்றுங்கள்..
மனவதை

2018 இலக்கியப் பயணம் - ஒரு பார்வை

இலக்கியத்தோடு சேர்ந்து பயணிக்கும் இவ்வாழ்வு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இயல்பு வாழ்க்கையில் நூறு பிரச்சனைகள் இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு சிறுகதை, ஒரு கவிதை, ஒரு கட்டுரை, ஒரு கவிதை நூலின் அட்டைப்படம் அல்லது ஓர் எழுத்தாளரின் பெயர் போதும்... நம்மை மீண்டும் உற்சாகப்படுத்தி உயிருட்டத்தை நமக்குள் விதைத்துவிட. இலக்கிய வாழ்வு கொம்பு முளைத்த வாழ்வு. ஆனால் யாரையும் முட்டாமல் பார்த்துக்கொள்ளுதல் சற்று சிரமம்தான். யாராவது முட்ட வந்தாலும் தடுத்துக்கொள்ளுதலும் தேவைதான். தேவையே எழுதவும் வைக்கிறது. தேவையே இலக்கியமும் படைக்கிறது. அப்படி, கொம்புக்கு அருகிலேயே சிறகு பொருத்திய பறவை ஒன்றும் முதுகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் விந்தை இலக்கியம் சாராத மனிதர்களுக்கு வாய்க்காது. நமக்கு வாய்த்திருக்கிறது.

கடந்த வருடம் (2018) என் பார்வையில் நான் கண்ட இலக்கியச் சோலைகளை, அதில் நான் உணர்ந்த மலர்களை, மௌனங்களை, புற்களை, முட்களை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆசையே துன்பத்துக்குக் காரணம் என்ற புத்தன் மீதும் எனக்குப் பேராசை உண்டு. என்ன செய்ய.. ஆசையே எழுதத் தூண்டுகிறது. பேராசையே படிக்கவும் தூண்டுகிறது.

நிகழ்வு 1 - எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

நீரோடைக்கு இவர் பெயர் வைத்தாலும் தகும். இவர் பெயரை நீரோடைக்கு வைத்தாலும் தகும். நீந்தும் மீன்களெல்லாம் தேசாந்திரியாய்த் துள்ளும் உயிர்த் தத்துவத்தைப் போகிறபோக்கில் விட்டுச் செல்லும் 'எஸ் ரா' இலக்கியச் சுறா.

'நெல்லை' கொடுத்த பிள்ளை. அள்ளிப் பருக ஆடம்பரம் வேண்டாம். உயிர் உருக ஒட்டி நின்றாலே போதும். இவர் பேச, தமிழ் பேசும். இவர் எழுத எழுத. வாசிக்கும் இதழ் பேசும். அன்பைத் தேடும் எழுத்து இவருடையது. அன்பினால் எழும் எழுத்துடையன இவர்கதைகள்.

சதா அலைந்துகொண்டே இருக்கும் அற்புத மனம் வாய்த்த 'எஸ் ரா'வுக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் நட்புகள் உண்டு. காணும் விழி காட்சிப்பிழை.. மீறும் செயல் மின்னும் இயல்.. வயல் நீண்ட பாதம் வானம் தாண்டும் ஒளி.. வழி நெடுக ஜன்னல் வருடும் காற்றுக்கு நிறம்.. கோழிக்கொண்டைச் சிவப்பில் உளம் பாயும் நிதர்சனம்.. கூடு செல்லும் பறவைக்கு வானம் காட்டும் சரிசமம்... சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். சொல்லாமலும் போகலாம். அதுதான் 'எஸ் ரா'.

சொற்களினால் நிறையாதவருக்குத்தான் நி ர ம் பி நி ற் கு ம் சோலைவனங்களின் சாத்தியமாகின்றன.

எழுத்தையே வாழ்வாக்கிக் கொண்ட மனிதருக்கு 2018க்கான சாகித்ய அகாதமி விருது கிரீடம் சூட்டி இருக்கிறது. இந்த வாழ்வு எழுதுவதற்குத்தான் என்று தன்னைத் தத்துக் கொடுத்த மனிதருக்கு இந்த வருடம் சிறகு போர்த்தி இருக்கிறது இலக்கிய உலகம். இவருடைய "சஞ்சாரம்" நாவலுக்கான விருது எளிய மனிதனுக்கான அடையாளம். நாதஸ்வர கலைஞர்களுக்கான பொக்கிஷம். ஆம்.. இந்த

விருது இவருக்குத்தான் பொருத்தம் என்று இரண்டாம் யோசனைக்கு இடமில்லாது மனம் ஏற்றுக்கொண்டது. இம்மனிதரைச் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குவதுதான் சரி. சொற்கள் போதாதபோது இலக்கியமும் அதையேதான் செய்கிறது. வாழ்த்த வயதெல்லாம் தேவை இல்லை. இவரை வாசித்தாலே போதும்.

நிகழ்வு 2 - பிரபஞ்சன்

கம்பிரத் தோற்றம் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கும். ஆனால் எளிமையான தோற்றம் இப்படித்தான் இருக்கும். பணமற்ற ராஜா. மனமுள்ள ரோஜா. பெயரிலேயே உலகத் தத்துவத்தைச் சுமந்துகொண்டிருந்த 'பிரபஞ்சன்' எனும் பேரியக்கம் இந்த வருடம் தன் நிகழ்வுகளை முடித்துக்கொண்டது. பேரிடி என்றெல்லாம் சொல்ல வரவில்லை. சிறந்த கதையற்று, கவிதையற்று நிற்கும் தமிழுக்குத்தான் வருத்தம் நிறைய என்று கவிதை பேசுவது அபத்தமாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனாலும் இந்தப் படைப்பாளியின் மரணத்தைக் கவிதைகளாலே தானே சரிசெய்ய முடியும்.

எல்லா ஊரிலிருந்தும் கதைக்காரர்கள்.. கவிதைக்காரர்கள்.. கனவுக்காரர்கள்.. கலகக் காரர்கள்.. காதலர்கள் என்று ஓடிப் பதறி அழுது தடுமாறிப் பாண்டிச்சேரியில் நின்ற கணங்கள் தான் பிரபஞ்சன் இதுவரை சேர்த்துவைத்த காலங்கள். ஓர் எழுத்தாளனுக்கு அரசு மரியாதையோடு இறுதி நிகழ்வு. பிரபஞ்சனுக்குச் சாத்தியமானது. அதுதான் பிரபஞ்சனின் சத்திய வாழ்வுக்கு நேர்மையான வாழ்தலுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம்.

பிரபஞ்சன் பற்றியும் கவிதைதான் ஊற்றெடுக்கும்.. பிரபஞ்சன் புற்றிலும் கவிதைதான் ஊற்றெடுக்கும் என்பது என் அதிதம்தான். ஆனாலும் அதில் இருக்கும் கவிதைக்குள் பிரபஞ்சன் விழித்திருக்கிறார். குடித்திருக்கிறார் என்று கூடச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். வண்ண வண்ண ஜிப்பாவுக்குள் வானமும் நட்சத்திரங்களும் ஒளிந்துகொண்டிருக்கின்றன என்று நான் எழுதினால் எழுதிவிட்டுப் போகிறேன் போங்கள். நீங்களும் படித்து விட்டுப்

போங்களேன். எழுதுவதும் படிப்பதும்தான் பிரபஞ்சனின் தத்துவமாக இருந்தன.

கூடு கட்டி வாழும் பறவையா பிரபஞ்சன்...!

வானமெங்கும் கூடும் வைக்கும் பறவை அவர். கொண்டாட்டங்களின் கூடாரம் பிரபஞ்சனைத் தான் சூழ்ந்திருந்தது. வாழ்வின் அடி நாதம் கொண்டாட்டம்தானே. அதைப் பூர்த்தியாக்கியவர் பிரபஞ்சன். இலக்கியத்துக்குச் சாவு எப்படி நிகழும்...? பிரபஞ்சனுக்கு வாழ்வு எப்படி முடியும்...! அவர் மரணத்தைக் கூடக் கொண்டாட்டத்தின் வழியேதான் நான் காண்கிறேன். வழியெங்கும் ஒளி வீசிச் சென்ற பிரபஞ்சனுக்கு மொழியெல்லாம் சாமரம் வீசத்தான் வேண்டும். வீசுவோம்.

இயல்புக்கு வாக்கப்பட்ட மனிதர். இயல்பாகவே சாகவும் பழகிக்கொண்டார்.

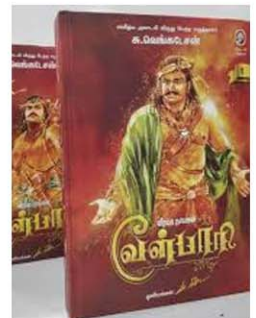
நிகழ்வு 3 - சு. வெங்கடேசனின் 'வேள்பாரி'

கிட்டத்தட்ட 2 வருடங்களாக 'ஆனந்த விகடன்'ில் தொடராக வந்த 'வேள்பாரி'.

'பாரி'யின் வீர தீர காதல் நட்பு தலைமை காடு யுத்தி புத்தி குடும்பம் போர் அறம் அன்பு வாழ்க்கை என்று புரட்டிப்போட்டது கற்பனையை அல்ல.. நிஜத்தை. நிஜத்தையும் புனைவையும் சரியாகக் கலந்து வாரவாரம் எழுத்து விருந்து படைத்தார் எழுத்தாளர் "சு. வெங்கடேசன்". இது போன்ற தொடர் எழுதுவது சாதாரண வேலை இல்லை. அது எழுத்துத் தவம். வரம் பெற்ற மனிதனின் சொற்களிலெல்லாம் பாரியின் அன்பும் அம்பும். இலக்கியம் எல்லோரின் உள்ளேயும் செல்லும் என்பதற்குச் சான்றானது இத்தொடர்.

ஒரு வாரம்கூட விடாமல் படித்தேன். அது படி தேன்.

ஆதினியும் கபிலரும் தேக்கனும் கருங்கை வானனும் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும் முருகனும் வள்ளியும் பறம்பு மலையும் பாரியின் படை கொண்ட வீரர்களும் பறம்பு மலை மக்களும் பறக்கும் நாய்களும் எரியும் பூச்சியும்

காற்றும் காடுகளும்... கண்கள் நிறைத்து உயிர் பூத்து வழிந்த காவியமானது.

எல்லாத் தொடக்கமும் முடிந்துதான் ஆக வேண்டும். வேள்பாரியும் வெற்றியோடு தன்னை முடித்துக்கொண்டான். தேவைப்பட்டால் வரலாற்றை மாற்றி அமைக்க இலக்கியம் துணை நிற்கும் என்பதற்கு இத்தொடரின் முடிவு ஒரு சாட்சி.

அறமே வெல்லும்.. ஆணவம் ஒருபோதும் நிலைத்து நிற்காது என்று பறம்பு வாழ் மக்களின் வழியே அறம் கடத்திய ஆசிரியர்க்கு நன்றிகள் எத்தனைக் கூறினாலும் போதாது. தமிழ் வாழ இது போன்ற படைப்புகள் தொடர்ந்து வர வேண்டும் என்பதுதான் என் இலக்கியப் பயணத்தில் நான் கண்ட பாடம். பாரி பெரும் வள்ளல். அது அவனை ஒருபோதும் சாக விடாது. இன்னும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தாண்டியும் அவன் இந்த எழுத்தில் வாழ்வான்.

வான சாஸ்திரம்... வாழ்க்கை சாஸ்திரம்.. மனோதத்துவ சாஸ்திரம்.. மானுட சாஸ்திரம்.. மரங்கள் சாஸ்திரம்.. இயற்கையின் சாஸ்திரம் என்று பகுதிக்குப் பகுதி ஆசிரியர் அடித்ததெல்லாம் இலக்கிய சிக்ஸர்தான். இது போன்ற படைப்புகளே தமிழை வாழச் செய்யும் என்று தமிழ் கொண்ட அறிவால் நம்புகிறேன். இந்த "வீரயுக நாயகன் வேள்பாரி" என் இலக்கியப் பயணத்தில் என்னைப் பிரமிப்புக்குள்ளாக்கிய படைப்பு என்றால் அதுதான் சரி.

நிகழ்வு 4 - சதத் ஹசன் மண்டோ

"என் கதைகளை உங்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால் நம்முடைய காலத்தினைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றே அர்த்தம்" என்ற சதத் ஹசன் மண்டோ பற்றிய பயோக்ராபி படம் இந்த ஆண்டுதான் (2018) வெளிவந்தது. "மண்டோ" என்ற பெருமண்டையின் ஓரங்களில் உலா வருகையில்தான் என் மண்டையில் யாரோ அடித்தது போல உணர்ந்தேன். பெரும் உஷ்ணம் அது.

இலக்கியம் என்பது படிப்பது மட்டுமல்ல. பார்ப்பதும் தான். பார்க்காதபோதும் உணர்வது தான். மண்டோவின் வாழ்க்கையை "மண்டோ" என்று திரைப்படமாக்கிய "நந்திதா தாஸ்"க்கு

இனம் மொழி நாடு தாண்டிய கைதுட்டல்கள். மனம் திறந்த ஏக்கங்களைக் கண்ணுக்குப் புலனாகாத எல்லை தாண்டி அவருக்கு அளித்தல் நலம் என்றே நம்புகிறேன். அடுத்த தலைமுறைக்கு இத்தனைச் சுலபமாக மண்டோவைக் கடத்தச் சினிமாவால் முடிந்திருக்கிறது. அதுவும் ஒரு தேர்ந்த சினிமா சாதித்திருக்கிறது. அந்தச் சினிமாவுக்குள் இலக்கியம் இல்லாமல் அது சாத்தியமில்லை. மண்டோவைப் படிப்பது மானுடத்தைப் படிப்பது. அதற்கு எல்லைகள் கிடையாது. சுருப்புத் திரைகளால் எத்தனை மூடினாலும் துளி வெளிச்சம் அவரைக் காட்டிக்கொடுத்து விடும்.

மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கலைஞனைப் பற்றிய செய்தி இந்த மானுடத்துக்கு அவசியம் தேவை. மண்டோ இந்தச் சமூகத்தின் வெளிப்பாடாக இருந்தார். இந்த வாழ்வின் அடிப்படை வாதங்கள் மீது பெரும் கோபம் கொண்டவராக இருந்தார். நிறைய மாற்றி அமைக்க முயன்றவர். மாற்றத்தின் வழியேயான தன் நிலைப்பாட்டை ஒருபோதும் கைவிட்டதில்லை.

இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரிவில் பாலமாக நின்று உண்மைகளைப் பதிவு செய்து கொண்டே இருந்தவர். 42வது வயதில் இறந்துபோனாலும்.. இலக்கியம் இருக்கும் வரை இயங்கும் தத்துவம் இருக்கும் வரை மண்டோ இருப்பார். இந்த வருடத்தில்தான் (2018) எனக்கு அவர் அறிமுகம் ஆனார். அதை இங்கே உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் எனது கடமையைச் சரியாக செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்ற ஆத்ம திருப்தி என்னுள் சில்லிகுகிறது.

மண்டோவின் கதைகளை உங்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால் நம்முடைய காலத்தினைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றே அர்த்தம் என்றே நானும் நமக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். மனசாட்சி மண்டோவின் உருவிலும் வரும்.

நிகழ்வு 5 - கோவையின் முக்கனிகள்

2018ஆம் வருடம் "தகவு மின்னிதழ்"க்காகக் கோவையின் அடையாளங்களாகிய "அய்யா கோவை ஞானி", "அய்யா புவியரசு", "அய்யா சிற்பி" மூவரையும் நேர்காணல் காணும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

கோவையின் முக்கனிகள் இவர்கள். கோவையின் முக்கன்கள் இவர்கள். பள்ளியில் படிக்கையில் இவர்களைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். இவர்களின் பாடத்தையும் படித்திருக்கிறேன். பின்னாளில் இவர்களைப் பேட்டி காண்பேன் என்றெல்லாம் நான் நினைத்தது இல்லை. ஆனால் சாத்தியமானது.. எனது இலக்கியத் தேடலின் பொருட்டு. இலக்கியமே நம்மைச் செம்மைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்தடுத்த மாதங்களில் இவர்கள் மூவரிடமும் மனம் விட்டு மிக நெருக்கமாகப் பேசக் கிடைத்த வாய்ப்பை நான் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன் என்றே நம்புகிறேன். மூவருமே "வானம்பாடி"க்கு நெருக்கமானவர்கள். அவரவர்களின் இலக்கிய அனுபவங்களை, அவரவர்கள் கற்றறிந்த தமிழை, அவரவர்களின் வாழ்வின் போக்கை, அவரவர்கள் கண்ட ஞானத்தை எனக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். நான் மிக ஜாக்கிரதையாக அவற்றை எனக்குள்ளும் பதிவுசெய்து கொண்டேன். இதழுக்குள்ளும் பதிவுசெய்து கொண்டேன். அறிவுப்பெட்டகமான மூவருக்குள்ளும் இப்போதும் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு ஜுவாலைக்குள் இலக்கியம் தன் கண்களைச் சுடர் விட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஆச்சரியம் தாளாமல் நான் கேட்ட அத்தனைக் கேள்விகளுக்கும் ஆச்சரியம் குறையாமல் பதில் கொடுத்த பாங்கு இவர்களின் கற்றலின் நேர்த்தி.

கலை இலக்கியம் சார்ந்த போராட்டம் எதுவரைக்கும் இருக்கும் என்று இவர்கள் கடந்து வந்த பாதைகளைத் திரும்பிப் பார்க்கையில் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. விடா முயற்சியின் விஸ்வரூபம், வெற்றியைத் தவிர வேறொன்று மில்லை என்று உணர முடிந்தது. கூர்ந்து கவனிக்கையில் உரமென்ற உற்சாகம் நமக்குள் தானாக விழுகின்றது. சோர்வு வரும்.. தோல்வி வரும்.. துயரம் வரும்.. எல்லாவற்றையும் தாண்டிச் சமரசமில்லாத உன் உழைப்புக்கு வெற்றி வரும் என்பதுதான் இவர்களின் பொன்வாக்கு. வாக்கின் நேர்மையில் நான் இன்னமும் கெட்டியாக இலக்கியத்தைப் பற்றிக்கொண்டேன். அதன்

தீவிரம் இன்னும் இன்னும் அதிகமாக என்னை நிரப்பிக் கொண்டன என்றால் அதுதான் நிரம்புதலின் நிமித்தம் நான் கண்ட இலக்கியம்.

இவர்களின் காலப்பதிவுக்கு நானே சாட்சி.

நிகழ்வு 6 - யூ 6 - மீ 6

எல்லாத் துறைகளைக் காட்டிலும் கலை இலக்கியம் சார்ந்த துறைகளில் பெண்கள் மீதான அவதூறுகள்... அத்துமீறல்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்பது கசந்தாலும் உண்மைதான்.

எந்தளவுக்குக் குற்றம் சுமத்தும் பெண்கள் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறது.. எந்தளவுக்குக் குற்றம் சுமத்தப்பட்ட ஆண்கள் பக்கம் தர்மம் இருக்கிறது என்று என்னால் இங்கே பேச முடியாது. அதைப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களின் சையில் விட்டுவிட்டு நான் இந்த மீடீ வை இங்கே எழுதுவதற்குக் காரணம் சக மனுஷனை சக மனுஷியை எந்தக் காரணத்துக்கும் சுரண்டக்கூடாது என்பது மட்டும்தான். அதுவும் கலை இலக்கியம் சார்ந்து அந்தத் தவறைச் செய்துவிடவே கூடாது என்பது ஒரு இலக்கியவாதியாக என்னுள் எழும் பெரும் அலையடிப்பு. இலக்கியம் என்பது காலத்துக்கும் சான்றாக இருக்கிறது. காலத்தையே அதுதான் திறந்துவிடுகிறது. ஆக, பொறுப்பு கூடும் இடம் இலக்கியம். அங்கே இம்மியும் பிசகிவிட்டால் பின் அம்மியும் கதை சொல்லும்.

இங்கே பாலியல் வேட்கையும் பாலியல் வறட்சியும் எதிரெதிர் துருவங்களில் இருக்கும் அளவுக்குத்தான் பாலியல் கல்வியும் இருக்கிறது. பாலியல் தேவை என்பது உயிர் உள்ள எல்லா உயிரினங்களுக்கும் உண்டு என்பதுதான் நிதர்சனம். அது முறையாக, சரியாக அமைவதற்குத்தான் இந்தப் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலை இலக்கியம் எல்லாமே உதவுகிறது. மனோநிலையை மேம்படுத்தவும், அறிவைச் சேகரிக்கவும், தன் மானுட நிலையைப் பக்குவப்படுத்தவும், பரிணாமத்தின் அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி இந்த நாகரீகம் நகரவும்.. கலை இலக்கியம் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது என்பதுதான் உண்மை. ஒரு கணக்குப் பாடப் புத்தகம் சொல்ல முடியாததை ஒரு பாட்டு சொல்லிவிடும். அத்தனை அழுத்தம் கலை சார்ந்த உள்ளீடுகளுக்கு உண்டு. அப்படி இருக்கும்

துறையில் மீ டி போன்ற பிரச்சனைகள் வராமல் இருப்பதுதான் சரி.

பாதிக்கப்படும் பெண்களின் நிலைகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவைதான். அதே நேரம் தவறு செய்யாத ஆண்களின் நிலையையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த அத்துமீறல்களுக்கு எது துணை நிற்கிறது? அத்துமீறுபவன் அடைந்திருக்கும் இடமா.. பணமா.. புகழா..? ஒன்றுமில்லாதவனும் பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமிக்குப் பாலியல் தொந்தரவு தருவதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது? மனப் பிறழ்வும் மன அழுத்தமும் அதிகமாகி இருக்கும் இந்த வாழ்வு முறையைக் குறை கூறினால் தகுமா..? முறைப்படுத்தப்படாத விலங்கியல் நீட்சி இன்னும் மனிதனை விட்டகலவில்லை என்பது சரியா...? இல்லை, தன் சுயலாபத்துக்காக முழு பூசணிக்காயை வளர்க்காமலேயே பறிபோய் விட்டது என்று ஒரு பத்தாண்டுகளுக்குப் பின் கூறும் மீ டி காரர்களின் வாக்குச் சுத்தத்தை எதைக் கொண்டு கணக்கிடுவது...?

பொதுவாக எல்லாருக்கும் துணை நிற்கவேண்டிய அறம் எங்கே...? மீ டி பிரச்சனை இலக்கியம் சார்ந்தது மட்டும் அல்ல. ஆனால் இலக்கியத்தையும் உள்ளடக்கியது. அதையும் 2018இல் கசந்த பக்கங்களாய்த் திருப்பவேண்டி இருந்ததைத்தான் இங்கே நினைவுகூர்கிறேன்.

நிகழ்வு 7 - இலக்கிய வட்டங்கள்

சமூக ஊடகம் பெருக்கெடுத்த இன்றைய காலகட்டத்தில் அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தமிழ் ஆர்வலர்கள், தமிழ்வாசிகள், தமிழின் மீது பேரன்பு கொண்டவர்கள் என்று தமிழ் கூறும் நல்ல உலகில் ஆங்காங்கே தமிழ் மன்றங்கள்.. இலக்கிய அமைப்புகள் தமிழைப் பேசும் தமிழை எழுதும் தமிழை வளர்க்கும் வேலை என்று செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை 2018இல் என் தமிழால் கண்டேன். தமிழையே கண்டேன். பிறகெப்படித் தமிழை வாழ வைப்பது.. இப்படித்தான்.

"படைப்பு" குழுமம் அதைச் செவ்வனே செய்துவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தஞ்சையில் இயங்கும் "எழுத்தாளி" அமைப்பு மிக அற்புதமாகக் கூட்டங்களைக் கூட்டிப் புதிய புதிய புத்தகங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்ததை இந்த வருடம் (2018) கண்டேன். வாழ்த்துக்கள் கூறாமல் இருக்க இயலாது. அதற்கான தகுதி இருக்கிறது. அதே போல 'வாசக சாலை' என்ற ஓர் அமைப்பு தமிழகமெங்கும் இலக்கியம் குறித்தான, வாசிப்பு குறித்தான விவாதங்களை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருப்பது தமிழுக்குப் பலம். என்னைப் போன்ற எழுத்தாளர்களுக்குப் பாலம்.

அந்த வரிசையில் பொள்ளாச்சியில் கிட்டத்தட்ட 4 வருடங்களாக இயங்கிவரும் "பொள்ளாச்சி இலக்கிய வட்டம்" வட்டமிட்டுக் காட்டவேண்டிய இடத்தில் இருக்கிறது.

2018இல் மட்டும் இந்த வட்டம் கிட்டத்தட்ட 50 நூல்களை அறிமுகம் செய்து வைத்திருக்கிறது. இதுதான் தமிழுக்கு ஆற்றும் தொண்டு என்று நம்புகிறேன். தனி மரம் தோப்பாகாது. இங்கு எல்லாமே டீம் ஒர்த்தான். அதைப் புரிந்து கொண்ட "பொள்ளாச்சி இலக்கிய வட்டம்" ஒவ்வொரு மாதமும் மூன்றாவது ஞாயிறில் உயிரே போனாலும் கூட்டத்தை விடாமல் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. வெறும் புகழ் அல்ல. அது கொண்ட வேரின் புகழ் இது. அதன் மூலம் வெளிச்சம் பட்டவன் என்ற முறையில், அருகில் இருந்து பார்த்தவன் என்ற ஆச்சரியத்தில் கூறுகிறேன். உங்கள் படைப்பு, அது எழுத்தாக இருக்கலாம். பேச்சாக இருக்கலாம். ஆட்டம் இசை பாடல்... கதை சொல்லல்... கவிதை சொல்லல்.. பகிர்ந்துகொள்ளல் எதுவாக இருந்தாலும்... உங்களுக்கு அங்கே ஒரு மேடை காத்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் பிரதிபலன், அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மனநிறைவு மட்டும்தான். தமிழால் நிறைந்த மனதுக்கு அது போதும் என்றுதான் படுகிறது.

இது போன்ற அமைப்புகளே தமிழை வளர்க்கும் என்று மனதார நம்புகிறேன். தொடர்ந்து இந்த மாதிரி அமைப்புகள் இயங்க வேண்டும் என்பதுதான் 2019லும் நான் வைக்கும் அன்பான வேண்டுகோள். வெற்றுப் புலம் பல்களையும் தன் பெருமைகளையும் மட்டுமே

பேசிக்கொண்டிருக்கும் சில அமைப்புகளையும் நான் அறிவேன்.

அது வீட்டுக்கு நாட்டுக்குக் கேடு.

நிகழ்வு 8 - இலக்கிய மனிதர்

2018இல் எனக்கு மிக நெருக்கமான இலக்கிய மனிதராகத் தெரிந்தவர் 'பவா செல்லதுரை' அவர்கள்.

கதைசொல்லிகள் அவ்வளவாக இல்லாமல் போய்விட்ட இந்த வாழ்வியல் சூழலில் 'பவா' எனக்கு மிகப்பெரிய நம்பிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் பேச்சும் உடல் மொழியும் நமக்கு நம் அப்பாவை நினைவூட்டுபவை. நம் மாமாவை ஒத்த சாயல் அவருக்கு. நம் தாத்தாவின் பொறுமையைக் கொண்டிருக்கிறார். நம்மூர்க் கிழவிகளின் வெற்றிலை இட்ட வாய் அவருக்கு. நரைத்த தாடியில் பஞ்ச மிட்டாய்க் கனவுகளை இன்னும் பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறார். மானுடத்தின் நெகிழ்வு அவரின் உடல் மொழியில் தவழ்கிறது. அவரின் குரலில் காதலியின் சுவீகாரத்தைக் காண்கிறேன்.

அவர் கதை சொல்லும் பாங்கு நம்மைத் தாலாட்டுகிறது. தவிப்பின் விளிம்பு வாழ்வை யோசிக்கவைக்கிறது. நம்மை நமக்கே அடையாளம் காட்டுகிறது. ஒரு கதைக்கு, ஒரு கதாபாத்திரத்துக்கு, ஒரு கதை முடிச்சுக்கு அவர் மெனக்கெடும் சொற்களில் அன்பையும் அறத்தையும் கொண்டு அழகு சேர்க்கிறார். கதை நாயகன் அழும்போதெல்லாம் 'பவா'வும் அழுகிறார். எளிய மனிதனின் பக்கம் எப்போதும் நிற்கும் ஒற்றை யானையாக 'பவா' பேசிக் கொண்டே இருக்கிறார். அவர் பேச்சுக்களில் துளையற்ற மூங்கிலிலும் இசையை நான் உணர்கிறேன்.

இதுவும் இலக்கியச் சேவைதான். இதுதான் தமிழின் சோலைக்குள் முத்தெடுப்பது.

அவர் பேச ஆரம்பிக்கும்போதே நமக்குள் ஒரு சிறுவன் சம்மணமிட்டு அமர்கிறான். என் பாட்டியின் கரிசனக் கண்கள் 'பவா'வினுடையது. பவா ஒருமுறை சொன்னார். அவருக்கு ஃபோன் பண்ணி ஒரு இளைஞன், "நான் உங்களோடு வந்து விடுகிறேன்" என்றானாம். எனக்கும் கூட

"பவா" வேலா தே சென்று விடலாம் என்றுதான் தோன்றுகிறது. இப்படி ஒரு கரிசன முகத்தை அந்தக் கறுத்த முகத்தின் வழியே காண்பது ஒருவகை பேரின்பத்தை எனக்களிக்கிறது. மிகமிக நம்பிக்கையாக நான் உணர்கிறேன். எப்போ தெல்லாம் மனம் காயப்படுகிறதோ.. எப்போ தெல்லாம் மனம் ஆறுதலுக்கு அலைகிறதோ அப்போதெல்லாம் 'பவா' வை என்னோடு பேசவிடுகிறேன். 'பவா' வின் சொற்களில் எப்போதுமே ஈரம் இருக்கிறது.

ஆச்சரியம் கலந்த குரலில் கதை சொல்லும் நேரத்திக்கு அவர் உடல் அசையும் அற்புத கணம், காணக்காணச் சொற்களுக்கும் சிறகு முளைக்கும் அழகு. மிதமிஞ்சிய போதையில் லயித்துக் கிடப்பது அவர் குரலில் கதை கேட்டு அப்படியே அமர்ந்திருப்பது. வறுமையைப் பேசும்போ தெல்லாம் அவர் வாய் ஒட்டிப்போய்க் கண்கள் குளமாகி நிற்கிறார். வாழ்வைப் பேசும்போ தெல்லாம் அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசியாகவே நிற்கிறார். 'பவா செல்லதுரை' என்ற மனிதனே ஓர் இலக்கியமாகிவிட்டார் என்றுதான் நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கை பெரும்பலத்தோடு இந்த வாழ்வின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இலக்கியம் என்பது பொழுதுபோக்கு அல்ல. அது வாழ்வின் வழி. மானுடத்தைச் செம்மைப்படுத்தும் பொருள். பண்பாட்டுக் கலாச்சாரத்தின் காலடித் தடங்களைச் செப்பனிடுதல். 2018இல் எப்படித் தமிழ்த் தாகத்துக்குத் தமிழ் இலக்கியம் நீர்நறியதோ அதுபோலவே 2019லும் பசியாறும். தமிழ் வனம் பச்சைப்பயிர் வளர்த்து உச்சம் தமிழ்மொழி என்றே காட்டட்டும்.

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' தமிழில்தான் இருக்கிறது. வேறெங்கும் இல்லை.

இலக்கியத்தில் முந்திக்கொண்டு நிற்க தமிழினறி வேறுண்டோ....!

தமிழால் அடைந்த இலக்கு

ஏறக்குறைய நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகால வாழ்க்கையில் பள்ளிப்படிப்பு முதல் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டம் வரையிலான இருபத்திரண்டு இரண்டாண்டு காலக் கற்றல் என்னையொரு நிரந்தரப்பணியில் அமர்த்தியிருக்கிறது.

சாகுல்அமீது - கமருன்னிசா ஆகியோரின் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தேன். என்னுடைய அண்ணன் செல்வம். எனக்குப் பிறகு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துத் தங்கை ஆமினாபர்வின் பிறந்தார். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள கீழக்கரை எனது சொந்த ஊராகும். நான் பிறந்து ஆறு மாதங்களில் சென்னைக்குக் குடிபெயர்ந்துவந்தோம். பள்ளிப்பருவத்தைச் சென்னைப் புதுப்பேட்டையில் (கோபாலபுரம் அருகில்) தொடங்கினேன். என்னுடைய அத்தா புதுக்கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார்கள். இன்குலாப் என்னும் புனைப்பெயரில் கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஆம், என்னுடைய இயற்பெயரே அத்தாவிற்குப் புனைப்பெயராகியது.

போராட்டத்தைத் தன் வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாக ஏற்றுக்கொண்ட புரட்சியாளராக விளங்கியவர் அவர். சுல்லூரி, வீடு என்றில்லாமல் மக்களுக்கான போராட்டங்கள் என்று அமைத்துக்கொண்டார். கவிதைகள், கட்டுரைகள் என எழுத்தில் மட்டும் நிற்காமல் களத்திலும் நின்றவர். அத்தா வீட்டிற்கு வரும் நேரம் பெரும் பாலும் நள்ளிரவாகத்தான் இருக்கும். சிலநேரங்களில் உளவுப்பிரிவினர் விசாரணைக்காகவும் அழைத்துச்செல்வார்கள். ஒருபக்கம் மக்களுக்காக ஆட்சியாளர்களை எதிர்த்தும், மற்றொருபுறம் தான் பணியாற்றிய புதுக்கல்லூரியில் ஊழல் நிர்வாகத்திற்கு எதிராகவும் போராடவேண்டியிருந்தது. ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் (1970-82) போராட்டவரலாறு புதுக்கல்லூரிக்கு உண்டு.

அவசரநிலை காலத்தில் சொந்த ஊருக்குச் செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. அம்மா, அண்ணன், நான் என மூவரையும் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு அத்தா சென்னையில் இருந்து

கொண்டு காவல்துறையோடு கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இத்தகைய சூழலில் நானும் எனது அண்ணனும் பள்ளிக்குப் போவோம் படிப்போம். எதிர்காலத்தில் என்ன பண்ணலாம், என்ன படிக்கலாம் என்பது குறித்து வழிகாட்டுதலில்லை. அத்தா சில போராட்டங்களுக்கு எங்களையும் அழைத்துச்சென்றார்கள். போபால் விஷவாயு கசிவுக்கெதிரான போராட்டம், இந்திய அமைதிப்படையை எதிர்த்து நடைபெற்ற மனிதசங்கிலிப் போராட்டம், ஆசிரியர்கள் ஊதிய உயர்வுக்கான போராட்டம் என. இப்போராட்டத்தின் காரணமாகப் பதினைந்து நாட்கள் சிறையில் இருந்தார்கள்.

பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை படித்தபின்னர் நான் இசைக்கல்லூரியில் படிக்க விரும்பினேன். ஆனால், அதைப் படித்துவிட்டு யாரிடமாவது வாய்ப்புத் தேடி நிற்கவேண்டிவரும் என்று அத்தா கூறியதன் காரணமாகச் சொந்தமாகச் சிறுதொழில் தொடங்கலாம் என்று முடிவு செய்தேன். அதேவேளையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அஞ்சல்வழியில் இளங்கலை வரலாறு பாடத்தைத் தேர்வுசெய்து படித்துப் பட்டமும் பெற்றேன்.

அப்பொழுது அத்தாவின் மாணவர்கள் ஆயத்த ஆடை நிறுவனமொன்றை நடத்தி வந்தனர். அந்நிறுவனத்தில் சேர்ந்து பூத்தையல் தொழில் நுட்பத்தைக் கற்றுக்கொண்டு ஓராண்டிற்குள் சொந்தமாக நானும் அண்ணனும் இணைந்து பூத்தையல் நிறுவனத்தைத் தொடங்கிச் சிறப்பாக நடத்தினோம்.

பூத்தையல் நிறுவனம் நடத்திவந்தபோதிலும் தமிழ் இலக்கியத்தின் பக்கமும் சுவனம் சென்றது. கவிஞர் தெசினி அவர்கள் நடத்திவந்த கவிதை இதழில் என்னுடைய வெண்பாக்கள் இடம் பெற்றன. கவிஞர் மீரா அவர்களின் 'கவி' என்னும் இதழில் புதுக்கவிதையொன்று வெளியானது. அதன் தலைப்பு வாக்குமூலம்.

"என்னுடைய

ஒருவார்த்தைக்காக

அல்லது வெற்றுத்தாளில்

கையெழுத்திட

வயிற்றை மிதிக்கும்

உனது பூட்சுகள்

அதன் கீழேயும்.

வேதனையின் உச்சத்தில்

முனங்கிய வார்த்தைகள்

திடுக்கிடும் செய்திகளாய்

வெளிவரலாம்.

எனக்கெதிராகத் தெருநாய்களும்

சாட்சியமாகலாம்.

எல்லாம் ஒருவார்த்தைக்காக

அல்லது

வெற்றுத்தாளில் கையெழுத்திட".

இந்தக் கவிதையைப் பற்றிக் கவிஞர் மீரா குறிப்பிடுகையில் 'குட்டி பதினாறடி பாய்கிறது' என்று பாராட்டினார்கள். இப்படித்தான் என்னுடைய இலக்கிய ஆர்வம் வளர்த்தெடுக்கப் பட்டது. சிறுகதைகள், நாவல்கள் வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. ரஷ்ய நாவல்களான தாய், குல்சாரி, வீரம்விளைந்தது முதலானவற்றையும் அறிவியல், மானிடவியல் தொடர்பான நூல்களையும் வாசிக்கத்தொடங்கினேன்.

என்னுடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு என் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. பூத்தையல் தொழில் நலிவடையத் தொடங்கியது. என் மனைவி தமிழ்ச்செல்வி முதுசலைத் தமிழ் படிபுங்கள். கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றலாம் என்றார். வெறும் முதுசலை படித்துவிட்டுப் பணியில் சேரமுடியுமா? வாய்ப்பு கிடைக்குமா? இந்தக் கேள்விகள் ஒருபுறமிருக்க முதுசலைத் தமிழை அஞ்சல்வழியில் பயின்று பட்டம் பெற்றேன்.

அந்த நேரத்தில் மேடவாக்கத்திலுள்ள காயிதேமில்லத் கல்லூரியில் விரிவுரையாளர் பணிக்கான வாய்ப்பு இருப்பதை அறிந்துகொண்டு விண்ணப்பித்தேன். எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அதற்காக அக்கல்லூரியின் செயலர் மற்றும் தாளாளர் அல்ஹாஜ் எம்.ஜி.தாவுத் மியாகான் அவர்களுக்கு நன்றியுடையவனாக உள்ளேன். கல்லூரியில் தற்காலிக விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கியகாலத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வு மாணவராகச் சேர்ந்தேன். முனைவர் யா.மணிகண்டன் அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு 'இசுலாமிய வாய்மொழி இலக்கியம்: பக்கீர்சா பாடல்கள்' என்னும் தலைப்பில் கள ஆய்வு செய்தேன். ஆய்விற்காகத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள மேலப்பாளையம், பேட்டை, பொட்டல்புதூர் முதலான ஊர்களுக்கும், இராமநாதபுரத்திலுள்ள ஏர்வாடி, மண்டபம் அருகிலுள்ள வேதானை, நாகூர், கிள்ளை, மேல்விசாரம் முதலான ஊர்களுக்கும் சென்று தரவுகளைச் சேகரித்தேன். பின்னர் முனைவர் பட்டம் பெற்றேன். இந்தத் தலைப்பை எனக்குத் தந்த முனைவர் வீ.அரசு ஐயா அவர்களுக்கும் நெறியாளர் முனைவர் யா.மணிகண்டன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியதாகும். அதன் பின்னர் தேசியத் தகுதித்தேர்வு எழுதி அதிலும் தேர்ச்சி பெற்றேன். தற்பொழுது அரசுப் பணியாளராகப் பேராசிரியர் என்னும் அடைமொழியுடன் இருக்கின்றேன்.

இவ்வாறு என் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய பெருமை என் வாழ்க்கைத்துணையாகிய தமிழ்ச்செல்வி அவர்களையே சாரும். தமிழ் என் தாய்மொழியாக இருந்ததால் எனக்கு அது இயல்பானது. இளைய இன்குலாப் என்னும் புனைப்பெயரில் தை, இனிய உதயம், புதியபார்வை, விடுதலை, சமநிலைச் சமுதாயம், மக்கள்உரிமை முதலான இதழ்களில் என் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்குக் கவிஞரும் பேராசிரியரும், காயிதேமில்லத் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையின் தலைவருமான முனைவர் திரு. ஹாஜாகனி அவர்கள் உதவியாக இருந்தார்.

தமிழால் இலக்கிய உலகில் உயரத்திற்குச் சென்றோர் பலர் உள்ளனர். என்னுடைய மாணவர் கருணாகரன், இளங்கலைக் கணினி படித்த பின்னர் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழ் முதுசலைப் பட்டமும் முனைவர் பட்டமும் பெற்றுள்ளார். சோழிங்க நல்லூரில் உள்ள சதக் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றார். என் மாணவர்கள் என் தமிழால் உயர்வுக்குச் சென்றதைத்தான் நான் என் வாழ்க்கையில் தமிழால் அடைந்த சாதனையாகக் கருதுகிறேன். ■

காலத்தை நகர்த்தும் கவிதை

1

பொள்ளாச்சி பழனி பயணத்தில், வண்ணதாசன் சாரின் கமழ்ச்சியை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். பழனி, திருச்சி, தஞ்சாவூர் என விரையும் பேருந்தினுள் காணும் உலகத்தை, மனிதர்களை, சம்பவங்களைத் தேர்ந்த ஓவியனைப் போல் நுட்பமாக வரைந்து செல்லும் ஒரு அற்புதமான கதைசொல்லியின் வார்த்தைகளில் திளைத்துக் கிடந்தேன். அதிகாலை 4.30க்குத் திண்டுக்கல்லில் தொடங்கிப் பழனியில் முடித்தேன்.

சில கதைகளைப் பத்திரிக்கைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். எதிர்பாராத சந்திப்பில் ஒரு தேநீர்க்கடையில் தேநீர் அருந்தியபடி சிறிதுநேரம் பேசிப் பிரிவது போலத்தானே அது. ஒரு

சிறுகதைத் தொகுப்பை வாசிப்பதென்பது, மழையில் நனையும் ஒரு ரயில் நிலையத்தில், ப்ளாட்பாரத்தின் குளிர் ததும்பும் சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி, சென்று கொண்டிருக்கும் ட்ரெயினின் கடைசிப் பெட்டியின் சிவப்பு விளக்கைப் பார்த்தபடி, நேரப் பரக்கை இல்லாமல் நெருக்கமான நண்பனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் அற்புதமான அனுபவமல்லவா.

மிக மோசமாகத் தன்னால் வெறுக்கப்படும், நினைவிழந்து கிடக்கும் நிராதரவாய் விட்டுப் போன தகப்பனின் படுக்கையருகே யப்பா... எனச் சந்தானம் சுதறியுமும்போது அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்டுக் கண்களில் ததும்பின நீரைப் பக்கத்து இருக்கைக்காரர் அறியாதபடி, திண்டுக்கல் பைபாஸ் பாலத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த லாரியைப் பார்ப்பது போல் துடைத்துக் கொண்டேன்.

ஒவ்வொரு ஆணுக்குள்ளும் அடைய முடியாத பெண் இருக்கிறார் என வண்ணதாசன் சார் சொன்னதாக நினைவு. இந்தத் தொகுப்பின் கதைகள் முழுவதும் அப்படியான ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். மனதாலும், சமுதாயத்தால் விலக்கப்பட்ட கனியைச் சுவைக்கும் துணிவுள்ளவர்கள் உடலாலும் அவர்களை அடைகிறார்கள்.

சிதம்பரத்திற்கு மார்த்தாண்டப் பெண், கணபதிக்கு ராஜேந்திரனுடன் போன ஜீவா, சுலோச்சனாவுக்குப் பொய்யான மஞ்சநாத், சிற்சபேசனுக்கு முத்துவைரம், பரமனுக்குப் பாண்டியம்மா, வையம்மா, சந்தானத்தின் அப்பாவுக்குக் குருவிக்குளத்துக்காரி, சாமிநாதனுக்கு முருகேஸ்வரி, மனோன்மணி அம்மாவுக்குத் தாண்டு மாமா, இந்திராவுக்குச் சேது, அருணாசலத்திற்கு மேஸ்திரியின் மனைவி, பச்சைக்கு எஸ்.பி.பி.நாதன்.

இன்னொரு அர்த்தத்தில், குருவிக் குளத்துக்காரி யாரென்பது, சித்தி, நான் கெடுத்த கெடுப்பாவே இருக்கட்டும் என்ற ஒரு மின்னல் தெறிப்பில் தெரிந்து மறைகிறதா?

வட்டமிடும் ஏழு புறாக்களும், பந்தியில் அன்னம்மாவுக்கு ஊட்டி விடுகிற, தோட்டத்தில் தைலம் வற்றாமல், திரி கருகாமல் நேற்றின் சுடர் நாளைக்குப் போவது போல் எட்டிப் பிடிக்கிற காக்கும் பெருமாள் மாமாவின், பாவாவின், பாடல்களும், அம்மையப்பனும் நிறைந்து வழிகிற கமழ்ச்சியிலும் இந்த வாசனை கமழ்வது போல் தெரிவது எனக்கு மட்டுந்தானா?

2

நீங்கள் அவரைக் குளிப்பாட்டுகிறீர்கள்.

தன்னை அறியாத ஆடையற்ற பொம்மையாக முக்காலியில் இருக்கிறார்.

நீர்த்தாரை வழிந்திறங்கும் எல்லா மடிப்புகளையும்

உங்களால் தொட முடிகிறது.

முதுகின் மீது திரிந்து சறுக்கும் சோப்பு நுரையில்

உங்களுக்குக் கண் கலங்குகிறது.

வெட்டப்படாத கால் நகங்களில் சிக்கித் துண்டின்

இழை பிரிய

வெண்ணீர் வெப்பம் அடங்காத குளியலறையில் இருந்து

அவருடன் வெளியேறுகிறீர்கள்.

சவரம் செய்யப்படாத ஈர முகம் யாருமற்ற திசையில் விரிகிறது

இத்தனை யுகமாக உங்கள் அப்பா மீது இருந்த சுடுங் கோபம்

இப்போது துளிக் கூட உங்களிடம் இல்லை.

கல்யாண்ஜியின் துயரங்களின் மலர்ச் செண்டு தொகுப்பில் 47வது பக்கத்தில் இருக்கும் இந்த வரிகள், அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்ட முடியாதபடி, ஒரு சிறு கிளையிலிருந்து மற்றொரு சிறு கிளைக்குப் பறவையொன்று தாவிமரும்

நேரத்தில், நாலு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என் காலத்தை நகர்த்தியது.

தொடையெலும்பு முறிவு நேரத்தில் அவரை நான் குளிக்க வைத்தபோது நீரின் வேகத்தில் நழுவிய இடுப்புத் துண்டினை விரைந்து பற்றின கைகள், இப்போது அவரைக் கைவிட்டிருந்தன. குளியலறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் பதிக்கப் பட்டிருந்த கம்பிகளைப் பற்றியபடி நின்றிருந்த அவரது இடுப்புத் துண்டு மெலிந்த கால்களுக்குக் கீழே சுருண்டிருந்தது.

நான் குழந்தையாயிருக்கையில் நிச்சயம் என்னை அவர் ஒரு முறையேனும் குளிக்கவைத் திருப்பார். என் நிர்வாணத்தை அவர் அறிந்திருப்பார்தானே. 44 ஆண்டுகளின் உருளல் அவரைக் குழந்தையாகவும் என்னைத் தகப்பனாகவும் இடம் மாற்றியிருந்தது.

46 ஆண்டுகள் அவர் பருகத் தந்த நீரில் ஒரு சிறு கை நீரை அவருக்குத் திருப்பித் தர முடிந்த திருப்தி இருந்தாலும், அவரை இன்னும் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கலாமோவென்ற ஒரு குற்றவுணர்வு மனதின் அடியாழத்தில் நெளிவதைத் தவிர்க்கவே முடியவில்லை.

குளித்து முடித்தவுடன், வெண்ணிற முடிக் கற்றைகள் காற்றில் அசைய, விபூதி அணிந்து, கடுமையான பார்க்கின்சன் நோயால் நினைவுகள் குழம்பி, இலக்கற்று வெறித்த பார்வையுடன் நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பாரே, அந்தக் காட்சியையாவது இன்றிரவு காண வாய்க்குமா என்ற ஏக்கத்துடன்தான் இன்றைய நாளின் முடிவில் என் இமைகள் கவிழக் காத்திருக்கின்றன. ■

திணை மலர்தல்

புலராது மிளிரும் பெருநிலத்தை அடிவாரத்தில் கிடத்திச்
சுழன்று மேலேறுங்கணம் மென்னிரைச்சலுடன் குளிர், தும்பியாய்க் கீழிறங்கியது.

பொருளில்லாச் சொல்லுக்கு அடிவயிற்றின் சுடுசுரப்பை உம்மிட்டுத் தணிக்கிறாள்..
ஊடே கழுத்துரசும் கனசுவாசத்தில் பெட்டையையழைக்கும் சூசகக்கூவல்

கீழ்த்திசை சூடிக்கொண்ட கதிர் மஞ்சளும் மங்கல்
எதிர்மர் விழி வேர்களில் சவ்வூடும் இளஞ்சிவப்பு

தோலுறிந்த பெருந்தருவின்
திண் தோள்களில் சாய்ந்தவளின்
இளங்கன்னங்களில் கிழங்குச் செடியின் நுனித்துளிர்கள்

குடிலில் நடுங்கிய அவன் விரலுக்குள் கனப்பாய்ப் பொருந்தியவள்
உடுப்பு மாறிப் பால்மயங்கிய போழ்தில் எப்போது அவனானாள்.

அவ்வனாந்திரத்தில் ஓரரிமா செல்லமாய் உருமும்போது அதன்நகங்களும் பற்களும் மிக மிருதுவாயின...
தன் ஆபுதங்களை உறுதியாக்கிய இணையும் சமவலிமையோடு புரிந்தன பெருஞ்சமர்...

ஈந்து புசித்த தம் மாமிசங்கள் அவற்றிற்கு அவிர்பாகம்...
எரிந்துத் தானாய்த் தணிந்தன தண்ணுமையவயங்கள்

முத்தமருந்தும்போது இமைவிலக்கக் கடிந்தவன்
சுனைக்குள் நீரளும்போதெலாம் ஏன் கண் செருகினான்...

கூதிர் யாமம் கழிந்தன பின்னே கல்மலை இதழ்விழ்ந்து சுழிக்கிறது...
குறிஞ்சி பூத்ததன்பே அடுத்த திணை நகர்வோம்... ■

தமிழ் வெல்லும்.. தமிழால் வெல்வேன்!

இளம்வயதிலிருந்து தமிழ்மொழி மேல் ஏதோ இனம்புரியாத பிரியம் உண்டு எனக்கு. பெற்றோர்கள் என்னை ஆங்கிலவழியில் படிக்கவைத்தார்கள். அங்கு எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும்தான். அதனால் தமிழ் வகுப்புப் பாடம் எப்பொழுது வரும் என்று ஏங்கிக்கொண்டிருப்பேன். அங்கு ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தேன். பின் கரந்தை உமா மகேஷ்வரா மேல்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கச் சென்றேன். அங்கு என்னைக் கவர்ந்தவர் என் தமிழாசிரியர் அம்மா மலர்விழி அவர்கள்தான். அவரின் தமிழ் வகுப்பு மிகவும் அருமையாக இருக்கும். அதற்காகப் பலர் ஏங்கியது உண்டு. அவர்களில் நானும் ஒருவன். அங்கும் ஆங்கிலவழிதான் என்பதால் தமிழ் வகுப்பு மிகவும் ஆசையாக இருக்கும்.

வகுப்பில் மிகவும் குறும்புத்தனமாக இருந்த என்னிடம் என் தமிழாசிரியர் காமராசர் பிறந்தநாள் விழாப் பேச்சுப்போட்டியில் கலந்து கொள்ளச் சொன்னார்கள். எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று பயிற்சியும் கொடுத்தார்கள். நானும் முயற்சி செய்தேன். ஆறுதல் பரிசே கிடைத்தது. துவண்ட எனக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் தந்து ஒருநாள் இந்தப் பள்ளியே பார்த்துப் பெருமைப்படும் என்றெல்லாம் கூறி வாழ்த்தினார்கள். என் தமிழ் வெறி.. அடுத்த போட்டியிலே முதல் இடத்தை வென்றேன். அதனைத் தொடர்ந்து பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை என்னை வெல்ல யாரையும் விட்டதே இல்லை. இலக்கியப் போட்டிகள் என்றாலே கிருஷ்ணன்தான் என்பதனை என் பள்ளி உணரச்செய்தேன். தஞ்சாவூர் மாவட்ட அளவிலும் மாநில அளவிலும் பல அழியாத பேரையும் புகழையும் என் பெற்றோர்க்கும் என் பள்ளிக்கும் என் தமிழாசிரியர்க்கும் வென்று கொடுத்தேன்.

காவல்துறை சார்பில் நடந்த பேச்சுப் போட்டியில் என் பேச்சைப் பார்த்து வியந்து மாவட்டக் காவல் உயர் அதிகாரி செந்தில்வேலன் பாராட்டி முதல் பரிசை அளித்தது மறக்க முடியாத தருணம். பள்ளி அளவில் தமிழக அரசு சார்பில் நடந்த சிறுசேமிப்புத்துறை, நுகர்வோர் பாதுகாப்புத்துறை, காவல்துறை, மின்சார வாரியம், கூட்டுறவுத்துறை, ஊரக வளர்ச்சித் துறை, இந்து சமய அறநிலையத்துறை, மாநில எய்ட்ஸ் கட்டுப்பாட்டுச் சங்கம், திராவிடர் முன்னேற்றக்கழகம் போன்றன நடத்திய போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு முதல் பரிசுகளைக் குவித்தேன்.

அவற்றிலும் சில மறக்க முடியாத தருணங்கள் உண்டு. தென்னகப்பண்பாட்டு மையம் சார்பில் மாநில அளவில் நடைபெற்ற தனி நபர் நாடகப்போட்டியில் கலந்துகொண்டு முதல் பரிசையும் இளந்தளிர் என்ற விருதையும் பொற்பதக்கத்தையும் வென்றேன். கலைஞர் அறக்கட்டளை சார்பில் நடைபெற்ற கலைஞர் எழுதிய புறநானூறு கவிதை பாடி முதல் பரிசாக ரூபாய் 10000 வென்றேன்.

இதற்கிடையில் கனவுகளுடன் கல்லூரி வாழ்க்கை தொடங்கியது. எந்தப் பாடம் எடுக்கலாம் என்ற ஐயம் இன்றி இளங்கலைத் தமிழ் தேர்வு செய்தேன். பலர் இந்தக் காலத்தில போய்த் தமிழ் எடுத்திருக்க என்று ஏளனம் செய்தார்கள். அதைப் பொருட்டாக மதிக்காமல் பூண்டி அவீரையா வாண்டையார் நினைவு திரு புட்பம் கல்லூரியைத் தேர்வு செய்தேன்.

ஸ்ரீராம் இலக்கியக்கழகம் மக்கள் தொலைக் காட்சி இணைந்து நடத்திய திருக்குறள் பேச்சுப்போட்டியில் மாநில அளவில் மூன்றாம் இடம் பெற்றேன். இளசை சுந்தரம் அவர்கள் சிறந்த உரைவீச்சு என்று பாராட்டியது, என் தலைமை ஆசிரியர் நெகிழ்ந்து பாராட்டியது மறக்க முடியாத தருணம். அவர் எனக்குப் பல உத்திகளைக் கற்றுக்கொடுத்தார்.

பல்வேறு மாவட்டங்களுக்குச் சென்று பல பரிசுகளைக் குவித்தேன். தமிழ் வளர்ச்சித்துறைப் பேச்சுப்போட்டியில் பரிசுகளையும் பல ஆயிரங்களையும் வாங்கிக் குவித்தேன். அங்கு எனக்கு ஒரு அமுதசுரபி கிடைத்தது. அவர் என் பேராசிரியர் முனைவர் நா.சிவாஜிகபிலன். சிவாஜியைப் போன்றே நடிப்பு நடனம் பாட்டு எனப் பல திறமைகளைக் கொண்டவர்.

கோவை பாரதி பாசறை நடத்திய மாநிலப் பேச்சுப்போட்டியில் இரண்டாம் இடம் வென்றேன். சென்னை உலக சித்தர் அறக்கட்டளை நடத்திய மாநில அளவிலான பேச்சுப்போட்டியில் முதல் பரிசை வென்று திரைப்பட நடிகர் விவிங்ஸ்டனிடம் ரூ.10000 வென்றேன்.

என் தமிழ் உணர்வினால் பேச்சைத் தாண்டிக் கவிதை கட்டுரை எழுதும் ஆற்றல் பெற்றேன். இராமலிங்கர் பணி மன்றம் நடத்திய மாநில அளவிலான கவிதை கட்டுரைப் போட்டிகளில் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பரிசுகளை வென்றேன். பல தமிழ் சார்ந்த அமைப்புகளில் கவியரங்கம் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினேன். பல தொலைக்காட்சிப் பட்டிமன்றங்களில் பேச அழைத்து 'உங்கள் தமிழ்ப் பாணியை மாற்றுங்கள்.. உலக நாடுகளில் உலா வரலாம்.. பணம் சம்பாதிக்கலாம்' என்று ஆசைக்காட்டினாலும் என்னுடன் பிறந்த என் உணர்வை விட்டதே இல்லை.

நான் நேசித்த இளங்கலைத்தமிழில் கல்லூரி அளவில் முதலிடமும் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத் தரவரிசைப் பட்டியலில் இடமும் பெற்றேன். வெற்றிகரமாக முதுகலைத்தமிழ் முதலாம் ஆண்டில் பயணித்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்.

என் கனவு இலக்கு எல்லாம் சிறந்த தமிழாசிரியராகவும் சிறந்த பேச்சாளராகவும் கவிஞராகவும் வருதலே. பேச்சு கவிதை கட்டுரை நாடகம் நடனம் நாட்டுப்புறப்பாட்டு கர்நாடக சங்கீதம் போன்றவற்றில் முத்திரை பதித்து வருகின்றேன்.

பல மேடைகளைக் கண்ட நான் இப்பொழுது ஃபெடரல் வங்கியும் டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா என்ற நாளிதழும் இணைந்து நடத்திய SPEAK FOR INDIA TAMILNADU 2018 என்ற மாபெரும் விவாதப்போட்டியில் கலந்துகொண்டு பல சுற்றுக்களைக் கடந்து அரை இறுதி நோக்கிப் பயணித்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்.

என் கனவு நிச்சயம் நிறைவேறும். ஆனால் இன்றைய சமூகத்தில் இருக்கும் அவலநிலை தனியார் பள்ளிகளில் தமிழில் பேசக்கூடாது.. ஆங்கிலத்தில்தான் பேச வேண்டும் என்பது. இதைக் கண்டுதான் நான் கொதித்துப்போகிறேன். சிங்கப்பூர் மலேசியா கனடா தென் ஆப்பிரிக்கா மியான்மர் இலங்கை போன்ற நாடுகளில் தமிழை விரும்பிக் கற்கின்றனர்.

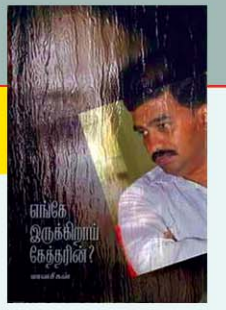
தமிழுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி வருகின்றனர். ஆட்சி மொழியாகவும் அரியணை ஏற்றி அழகு பார்க்கின்றனர். நம் மாநிலத்தில் பெயரில் மட்டுமே தமிழ்நாடு. ஆனால் தமிழுக்கான உரிமையை இழந்துகொண்டு வருகின்றோம். இந்நிலை மாற வேண்டும். மாநிலப் பாடத்திட்டத்தில் ஆங்கிலம் இந்தி ஃப்ரெஞ்ச் போன்றவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டுத் தமிழுக்கு முன்னுரிமை வழங்கவேண்டும். இந்நிலை மாறினாலே அடுத்த தலைமுறைக்குத் தமிழ்ச் சுவையைக் கொடுக்கமுடியும்.. அதற்காக நான் போராடுவேன்.

தமிழ் வெல்லும்..

தமிழால் வெல்வேன்!.

வாசகன் ரசிகனாகிறான்..

எங்கே இருக்கிறாய் கேத்தரின்? நூலை நீங்கள் வாசித்து முடித்த கணம் கேத்தரினை விட்டுவிட்டு மானசீகனைத் தேட ஆரம்பிப்பீர்கள். ஒரு எழுத்தாளனைத் தேடுவதென்பது அவனது அடுத்த நூலைத் தேடுவது. அப்படியான மனநிலையை இந்த நூல் என்னைப் போலவே உங்களுக்குள்ளும் ஏற்படுத்தும்.

நூலாசிரியருக்கு இது முதல் நூல். எழுத்தில் இத்தனைக் கூர்மை வாய்க்கப்பெற்றவர் மிகத் தாமதமாகவே எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார். தேர்ந்த வாசிப்பனுபவத்தோடும் விமர்சனக் கலை வாய்க்கப்பெற்ற வரத்தோடும் பயணிக்கும் அட்டகாசமான எழுத்துநடை. கண்களைக் கடத்திக்கொண்டு லாவகமாக நகர்கிறது. முதல் புத்தகத்திலேயே வாசித்தவனைத் தன் ரசிகனாக்கிவிடும் மந்திர சக்தி மானசீகனுக்கு.

அதிலும் வசந்தாக்கா, கொப்பையா, ஜப்பார் தாத்தா போன்ற கட்டுரைகள் இந்த நூலிலேயே உச்சம் எனச் சொல்வேன். அற்புதமான குறுநாவலுக்கான பரப்பைக் கொண்ட இக்கட்டுரைகளைப் போகிறபோக்கில் கதை சொல்வதைப் போல எழுதிக்கொண்டு போகிறார். இவை மூன்றும் நூலாசிரியனின் அடுத்த நாவலுக்கான ட்ரெய்லர் போல அமைந்துவிட்டன.

வளைகாப்பு நிகழ்ச்சியில் தலைவாழை இலை போட்டு வரிசையாக வைக்கும் வெரைட்டி ரைஸ் போல இந்நூலில் 36 கட்டுரைகள் இருக்கின்றன.

நாவுக்கு மட்டுமே ஆறு சுவை. கண்களுக்கும், மனதுக்கும் நூற்றுக்கணக்கான சுவைகள். அத்தனை அத்தனை உணர்வுகளை மனிதப் பெருங்கூட்டத்தினூடாகத் தன் கூர்மையான உற்றுநோக்கலால் கண்டடைந்து கட்டுரையாக்கியிருக்கிறார்.

நான் ஒரு ஆசிரியனாக இருப்பதால் இதில் நான்கு கட்டுரைகளை இறுக்க அணைத்துக் கொள்கிறேன். சமகாலப் பள்ளிக்கல்வியின் பிரச்சனைகளை மிகுந்த பொறுப்போடு பேசியிருக்கும் கட்டுரைகள் அவை.

1. 'உங்களைத்தான் பெற்றோர்களே' எனும் கட்டுரையில் இதுவரையிலான உலகக் கல்வியாளர்களின் ஒட்டுமொத்தக் கருத்துக்களைப் பிசைந்து ஒரே கட்டுரையின் வாயிலாகப் பெற்றோர்களுக்கு ஊட்டியிருக்கிறார். இந்தப் புத்தகத்தின் இருபதாவது பக்கத்தை மட்டும் முப்பது முறைக்கு மேலாக வாசித்திருப்பேன்; வாசித்துக் காட்டியிருப்பேன். இன்றைய தமிழகக் கல்விச் சூழலில் எதுக்குப் பள்ளிக்கூடம்? என்கிற கேள்விக்கான பதிலாகப் பல உண்மைகளைப் போட்டுடைக்கிறது.

ஒவ்வொரு பெற்றோரையும் சென்றடைய வேண்டிய கட்டுரை என இக்கட்டுரையை வாசித்த கணமே நீங்களும் முன்மொழியக்கூடும்.

2. "மௌனமாய் ஒரு தேசியகீதம்" ஒரு மெட்ரிக் பள்ளியில் நிகழ்ந்த கவிதைப் போட்டியைப் பற்றிப் பேசுகிறது. வழக்கமாக உரத்த குரலில் பேசப்பட்டிருக்க வேண்டிய ஒன்றை மெல்லிய குரலில் பேசிவிட்டுத் தானும் கூட்டத்தில் ஒருவனாய் எழுந்து நின்று கொள்கிறார். புரட்சி செய்கிறேன் பேர்வழி எனத் தனிமைப்படாமல், அதே கூட்டத்தில் நிற்குகொண்டு சிறுகச்சிறுகச் சாதிக்கவேண்டிய அரசியலை மறைமுகமாக இக்கட்டுரைகள் அறிவிக்கின்றன. கட்டுரையின் வார்த்தைகளுக்கிடையே நிரம்பி நிற்கும் அர்த்தங்கள் மட்டுமே பலரைச் செவிட்டில் அறைகின்றன. நல்ல எழுத்துக்கான அடையாளமாக இதைப் பார்க்கிறேன்.

இப்படியானவைதான் மீதமிரண்டான தேர்வு ஜூரம் எனும் கட்டுரையும், 'அழகர் சாமி சார்' எனும் கட்டுரையும்..

சங்க இலக்கியங்களை இன்றைய பேஸ்புக் ட்விட்டர் வாட்ஸ்அப் யுகத்திற்குக் கொண்டு சேர்ப்பதென்பது மிகப்பெரிய சவால். புளுடுத்தைக் காதில் மாட்டிக்கொண்டு தெருவில் பேசிக் கொண்டே நடக்கும் மார்டன் யூத்துக்கும்கூடப் புரியும்படியாக ஓளவையை, சுந்தரரை ரொம்ப ஜாலியாகக் கொண்டுசேர்த்திருக்கிறார் மானசீகன். அவர் தமிழ்ப் பேராசிரியராக

இருப்பதாலேயே இப்படியான போதனை யுத்திகளைக் கையில் வைத்திருக்கிறார். இதுமாதிரியான எழுத்து முறைமைகளால் மட்டுமே ஆண்ட்ராய்டிலும் சங்க இலக்கியத்தைப் பேசுபொருளாக வைத்திருக்க முடியும். இதனூடாகச் சமகால அரசியலைப் பேசி பகடி செய்வதில் ஸ்கோர் செய்கிறார் நூலாசிரியர். தமிழாசிரியர்களுக்கு, தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுக்கு டீச்சிங் ஸ்டைலுக்கான ஐடியாக்களை / சில திறப்புகளை இக்கட்டுரைகள் தந்துவிடுமெனக் கருதுகிறேன்.

எழுத்தாளர்கள் வண்ணதாசன், பாலகுமாரன், சுஜாதா, ஜெயமோகன் போன்றோரைப் பற்றிய விமர்சனங்களை, வாழ்த்தை, வாசிப்பில் அவர் களைக் கடந்து வந்த அனுபவங்களைச் சமரசமே இல்லாமல் எடுத்துரைக்கிறார். ஆயிரக்கணக்கான நூல்களை வாசித்த ஒரு வாசகன் என்கிற தகுதியோடும், விமர்சிக்கும் உரிமையோடும் எழுத்தாளமைகளை அவரவர்களுக்கான இடத்தில் வைத்து நேர்மையாகப் பேசியிருக்கிறார். வாசிப்பில் புதியவர்களுக்கும், வளர்ந்து வருபவர்களுக்குமான ஒரு புரிதலை ஏற்படுத்தி விடுகிறது இக்கட்டுரை.

மானசீகன் எனும் புனைப்பெயரில் எழுதும் முகமது ரஃபீக், ஹதியா மதமாற்ற வழக்கு குறித்து இரு கட்டுரைகளின்வழி பேசியிருக்கிறார். பொதுவாகவே இஸ்லாமியராக இருந்துகொண்டு இதைத் தொடும்போது, அதிலும் ஹதியாவின் பக்கம் வக்காலத்து வாங்கும்போது வாசகனுக்கு இயல்பாக எழுந்துவிடும் சந்தேகத்தைக் கடைசியில் வரும் இப்படியான ஒரு பிண்குறிப்பு உடைக்கிறது.

'ஒரு முஸ்லீம் பெண் இந்துப் பையனையோ, கிருத்துவப் பையனையோ காதலித்து, அந்தக் காதலுக்காக மதம் மாறி அந்தக் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் பெற்றோர்கள் மதத்தைக் காட்டி நீதிமன்றம் போனாலும்... அப்போதும் நான் இதைத்தான் சொல்வேன்'.

ஹதியா கட்டுரையில் கவித்துவமான சில வரிகளை முன்னிறுத்துகிறார். அதுதான் அந்தப் பிரச்சனைக்குப் பின்னும் / இதை வாசித்த பின்னும் நெஞ்சில் படிந்துநிற்கிறது.

'பிறந்துவிட்டோம் என்கிற ஒரே காரணத்துக் காகவே ஒரு மதத்தில் சும்மா நீடித்துக்

கொண்டிருப்பதைவிட காதல் என்கிற அற்புதமான உணர்வுக்காக இன்னொரு மதத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது அழகான செயல்" என்கிறார்.

இத்தொகுப்பில் அப்படியான இன்னொரு அழகான செயல்தான் எங்கே இருக்கிறாய் கேத்தரின்.

கேத்தரினை இனிமேல் வாசிக்கும் ஒருவர் 96 படத்தை இவர் காப்பியடித்ததாகச் சொல்லக் கூடும். நல்லவேளையாக அதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்னதாகவே மானசீகன் எழுதிவிட்டார். 96 படத்தில் வரும் ஜானு போலத்தான் கேத்தரினும். சாரி... கேத்தரின் போலத்தான் ஜானு. படத்தில்கூட ஜானுவின் குரலில் பாடலைக் கேட்டு விட்டுத்தான் ரசித்தேன். இவர் கேத்தரின் பாடுவதாக எழுதியே நம்மைக் கரைத்திருப்பார். குரலைக் கேட்காமலேயே ஒரு பாடலை ரசிக்க வேண்டுமெனில் மானசீகனைத்தான் வாசிக்க வேண்டும். அந்தக் கட்டுரையின் கடைசிப் பத்தியில் மொட்டை மாடியில் இருவரும் இளையராஜாவை இழுத்து வந்து மாறிமாறிக் கன்னத்தில் அறையும் இடத்தில்... இருவரும் கேவிக்வேவியமுகிற அந்த இடத்தில்... அதே மொட்டை மாடியில் நாமும் நின்றிருப்போம்... அப்படியான உணர்வை நம்முள் கடத்திவிடுகிறது மானசீகனின் எழுத்து!

எழுத்தாளர் வண்ணதாசன் அவர்கள் இந்நூலை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே இடையில் நிறுத்தி நூலாசிரியருக்கு ஒரு பின்னூட்டம் அனுப்புகிறார். அது அப்படியே பின்வருமாறு..

'வணக்கம் ரஃபீக். முதல் 64 பக்கங்கள் வாசித்துவிட்டேன். மனம் நிரம்பியிருக்கிறது. இதே நிலையில் ஏதாவது எழுதும் தூண்டுதலை அடைந்திருக்கிறேன். எழுதுவேனா என்று தெரியாது. அப்படி ஒரு கிளர்வை உண்டாக்க உங்களால் முடிந்திருக்கிறது. அது உயிர்/உயிர்ப்பு சம்பந்தப்பட்டது. வாழ்த்துக்கள். நீங்கள் வெகுதூரம் செல்ல இருக்கும் ஒருவர்!'

ஆமாம், வண்ணதாசனின் வரிகளிலேயே இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்ய நனைத்திருந்தேன்...

மானசீகன் எழுத்துலகில் வெகுதூரம் செல்ல இருக்கும் ஒருவர். ■

கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டு. தற்போது இருக்கும் ஜோர்டானின் தென்மேற்குப் பகுதியில் இருந்தது புகழ்பெற்ற அராபிய நகரமான பெட்ரா. ஒரு காலத்தில் நாடோடிகளாகத் திரிந்த அராபிய இனத்தவர்களான நெப்பாட்டியன்ஸ் தங்களுக்குக் கென்று நிரந்தரமான வாழ்விடத்திற்காகப் பெட்ராவைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் அங்குக் குடியேறுவதற்கு முன்பே எடோனாமட்ஸி என்ற பழங்குடி மக்கள் பெட்ராவைச் சுற்றித் தங்களின் குடியிருப்புகளை நிறுவி இருந்தார்கள். மட்பாண்டக் கலையின் சூட்சுமத்தை இவர்களிடம் இருந்துதான் நெப்பாட்டியன்ஸ் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பது வரலாறு.

சுவையான சுவை நீர். எங்குப் பார்த்தாலும் அழகிய செந்நிறப் பாறைகள். ஊரைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பான மலைக் கணவாய்கள். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக வந்தோரை வாழவைக்கும்

எடோமைட்ஸ் இனத்தவர்கள். நெப்பாட்டியன்ஸ் பெட்ராவைத் தேர்ந்தெடுக்க இதற்குமேல் வேறு காரணங்கள் அவர்களிடம் இருந்திருக்க நிச்சயம் வாய்ப்பில்லை. குடியேறிக் சுமார் 400 வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் பெட்ராவைத் தங்களின் தலைநகரமாக்கினார்கள். அதற்கடுத்த 200 வருடங்கள் நீடித்த நெப்பாட்டியன்ஸ் ஆட்சியின் கீழ்தான் வணிகம் வேகமாக வளர்ந்தது. கிழக்கில் சீனாவையும், மேற்கில் ரோமையும் இணைக்கும் வியாபார மையமாக இருந்த பெட்ராவைக் கடந்து தினமும் ஏராளமான வணிகர்கள் கூண்டு வண்டிகளில் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றார்கள். வாசனைத் திரவியங்கள், மூலிகைகள், உலர்ந்த பழங்கள், சர்க்கரை என்று பல பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தவர்கள் தங்களின் ஓய்விற்காகவும், கால்நடைகளின் தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவும் பெட்ராவில்தான் ஒன்றாகக் கூடுவார்கள். ஆரம்பக் காலங்களில்

பெட்ரா - ஒரு சிதைந்த நகரம்

வணிகர்களுக்கு இலவசமாகக் கிடைத்த சலுகைகள் பிற்காலத்தில் நுழைவு வரியாகத் தத்தம் பொருட்களுக்கு ஏற்ப விதிக்கப்பட்டது. பெட்ராவின் கஜானாவும் நிறைந்து வழிந்தது. இதைக் கவனித்த ரோமானியர்கள் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு வாக்கில் தங்களின் வணிகத்தைப் பெட்ராவில் தொடங்கி நாளடைவில் அந்த நாட்டையும் தங்களின் சாம்ராஜ்யத்துடன் இணைத்துக்கொண்டார்கள். பெட்ராவின் வளர்ச்சியைக் கண்டு பொறாமைப்பட்ட அண்டை நாடான பல்மைரா ரோமானியர்களின் வணிகத்தைப் பெருக்க எல்லாவிதத்திலும் உதவி செய்தது. பெட்ராவின் செல்வச் செழிப்பு இப்படியாக நலிந்து போக, ஏராளமான மக்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகக் கூட்டம் கூட்டமாக வேறு ஊர்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள். ரோமானியர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, மொகலாயர்கள் வந்தார்கள். 300க்கும் மேற்பட்ட நிலநடுக்கங்கள் பெட்ராவைச் சிதைத்தன. இவ்வாறாகச் செழிப்பான ஒரு நகரத்தின் வளர்ச்சியைப் பல இனத்தவர்கள் கூறு போட்டு ஆதாய அறுவடை செய்தாலும், இயற்கையின் சீற்றத்தால் அந்த நகரம் சிதைந்துபோனாலும் அங்கு எஞ்சிய பதிவுகள் நமக்கு இன்றளவும் உணர்த்திக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன.. பெட்ரா மக்களின் கலாச்சாரப் பதிவுகளையும் அவர்களின் அன்றாட வாழ்வியல் போராட்டங்களையும்.

வருடத்திற்கு ஒருமுறை ரோமில் இருந்து உலர்ந்த திராட்சைகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு முதியவர் தன் பேரன் அமருடன் பெட்ராவில் தங்கிச் செல்வார். அதைப் போலவே பெட்ராவில் வசிக்கும் ஒரு முதியவரும் தன் பேத்தி சோபியாவுடன் மட்பாண்டங்களை விற்க அருகில் இருக்கும் சந்தைக்கு வருவார். அமரின் சுறுசுறுப்பைக் கண்ட அந்த முதியவர் அவனுக்காக இலவசமாகக் களிமண் பொம்மைகளைச் செய்து தருவார். திராட்சைக் கூடைகளை வண்டியில் இருந்து ஏற்ற இறக்க, கால்நடைகளுக்கு நீர் அருந்த வைப்பது போன்ற வேலைகளுக்கு அமருக்கு உதவுவார். முதியவர்கள் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆனார்கள். ஒத்த வயதினரான சோபியாவும், அமரும் எப்போதும் ஒன்றாக இணைந்தே காணப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் சோபியாவும் அமரை மீண்டும் சந்திக்கப் போகும் நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருப்பாள். பெட்ராவில்

இருக்கும் முதியவர் தன் நண்பர் ரோமுக்குத் திரும்பிப் போகும்போதெல்லாம், அவருக்காகக் களிமண்ணால் செய்த அலங்கார மதுக் கோப்பைகளைப் பரிசாகக் கொடுத்து மகிழ்வார். இப்படியாக இவர்களின் நட்பு பல வருடங்கள் நீடித்தது.

ரோமாபுரியை ஆண்ட கடைசி மன்னனான ரோமுலஸ் அகஸ்டுலஸ் ஆட்சியின் கீழ் ஏராளமான பதவிச் சண்டைகள், அண்டை நாட்டவர்களின் இட அபகரிப்பு, உள் நாட்டுச் சிப்பாய்களின் கலகம் என்று நாடு முழுக்கக் கொந்தளிப்புடன் இருந்தது. மறுபுறம் மக்களின் எழுச்சி. ஏராளமான உயிர்ச் சேதங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாக ரோமிலிருந்து வந்த வணிகர்கள் மூலம் அறிந்துகொண்ட சோபியா அமரின் நினைவாகவே ஊண் உறக்கமின்றி நடைபிணமானாள்.

வழக்கமாகப் பெட்ராவிற்கு அமர் வந்ததைக் கேட்டவுடன் சோபியா தாத்தாவுடன் சென்று அமரை முதலில் வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாள். ஊரிணைச் சுற்றி இருக்கும் சிக் என்ற உயர்ந்த மலை இடுக்குகளில் இருவரும் ஒளிந்து விளையாடுவார்கள். 1200 மீட்டர் நீளமும், 3 இல் இருந்து 16 மீட்டர் அகலமும், 100 மீட்டர் உயரமும் கொண்ட பாறை இடுக்குகள் வழியாகத்தான் பெட்ராவிற்குள் ஒருவர் நுழைய முடியும். சிறிது நேர விளையாட்டிற்குப் பிறகு, எதிரில் இருக்கும் 40 மீட்டர் உயரத்திற்கு முகப்புத்தோற்றம் கொண்ட அரச வம்சத்தவர்களின் கல்லறையான பர்ரோவா கருவூலப் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு இருவரும் இளைப்பாறுவார்கள். அந்தக் கல்லறையின் உச்சியில் இருக்கும் கலசத்தில் பொன்னும், மணிகளும் இருப்பதாகச் சோபியா அமரிடம் கூற, அவனும் விழிகளை உயர்த்தியபடி வியப்புடன் அவளிடம் மேலும் அதைப் பற்றிக் கேட்பான். கடவுள்கள், மிருகங்கள், அலங்கார ஜாடிகள் எனப் பல வடிவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கல்லறைச் சுவர்களை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நேரம் போவது கூடத் தெரியாமல் இருவரும் பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள். “உனக்கு ஒன்று தெரியுமா அமர்? இங்கு இருக்கும் உயர்ந்த கட்டிடங்களை எல்லாம் பாலவனத்தில் இருக்கும் ஆவிகள் தான் கட்டியதென்று என் பாட்டி கூறி இருக்கிறாள்” என்று சோபியா கூறியவுடன்

அவளருகில் நெருக்கமாக வந்தமர்ந்து கொள் வான் அமர்.

3000 பார்வையாளர்கள் ஒருசேர அமர்ந்து நிகழ்ச்சிகளைக் காணும் வசதியுள்ள அரை வட்ட வடிவிலான கேளிக்கை அரங்கிற்கு அமரைக் கூட்டிக்கொண்டு செல்வாள். அங்கிருக்கும் படிகளில் ஓடி விளையாடி மூச்சிறைக்கக் களைத்துச் சோபியாவின் மடியிலேயே உறங்கியும் போவான் அமர். அவன் மீண்டும் கண் விழிக்கும் வரை அசையாமல் அப்படியே உட்கார்ந் திருந்ததை நினைத்து இப்போதும் வெட்கப் பட்டுத் தனக்குள் சிரித்துக்கொள்வான் சோபியா.

கடந்த வருடச் சந்திப்பில்கூட மலைக் கோயிலிற்குப் படியேறும்போது வாத்தியக் குழலால் அமர் இசைத்துக்கொண்டு வர, சோபியாவும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த பாடல்களை உரக்கப் பாடிக்கொண்டே வந்தாள். கோயிலை அடைந்தவுடன் ஊதுபத்தியைப் பற்றவைத்துத் துஷார் கடவுளிற்காகக் கையில் கொண்டுவந்திருந்த ஆலீவ் பழங்களைப் பலி மேடையில் காணிக்கையாக வைத்தாள். அங்கிருக்கும் நான்கு மீட்டர் உயரமான நினைவுத் தூண்களின் அருகில் மாறிமாறி நின்றுகொண்டு, தான் வளர்ந்துவிட்டேனா என்று சோபியாவிடம் பலதடவை கேட்டு ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டான் அமர். அவர்கள் இருவரும் படியிறங்கும்போது கோயிலை நோக்கிப் படியேறும் பக்தர்களுடன் விறகினைச் சுமந்துகொண்டு ஒரு பலி ஆடு வருவதைக் கண்ட அமர், அதைச் செல்லமாகத் தடவிக் கொடுத்து, படையில் எஞ்சி இருக்கும் ஆலீவ் பழங்களை அதற்கு ஊட்டியதை இன்றும் நினைத்து மகிழ்வான் சோபியா.

ஆரவாரமற்ற முதல் மழைத்துளிகள் இளஞ்சிகப்புப் பாறைகளில் பட்டுத் தெரித்தன. மழைக்காலத்திற்கு மேலும் சில சலுகை நாட்கள் மிச்சம் இருந்தாலும் மழையைக் கண்டவுடன் பெட்ரா மக்களின் மனநிலை பரிசுப் பொருட் களுடன் திடீரென்று வீட்டிற்கு வந்த விருந்தாளி களைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் இருந்தது. பாறைகளிலிருந்து வழிந்த மழை நீர், அருகில் இருக்கும் வடிகால்வாய் வழியாக ஒருங்கிணைந்த பாதாளச் சேமிப்பறையில் சேகரம் ஆகும் சப்தம் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. இனிமேல் அமரைக் காண முடியாமற் போகு மென்ற கவலையில் சோபியா அழுது

கொண்டிருந்தாள். அவளின் தாத்தாவும் பல காரணங்களைக் கூறி அவளைச் சமாதானப் படுத்தும் முயற்சியில் தோற்றுப் போனார். இன்று ஏனோ அமரைக் குறித்த ஞாபகத்துடன் தனக்குத் தானே பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாள். கண்களை மூடினால் அமரின் உருவம்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

மழையின் கடைசித் தூரல்களின் தாள ஓலி தணிந்துகொண்டே வந்தது. தாழ்வாரத்தில் தேங்கிய மழை நீர் வேகமாகச் சுழன்று மூலையில் இருக்கும் களிமண் குழாய்களின் வழியாகச் சப்தத்துடன் வெளியேறியது. திரையை விலக்கி ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தவளுக்குப் பாறை மேட்டில் அமருடன் விளையாடிய நான்கிற்குப் பதினான்கு குழிகள் உள்ள பல்லாங்குழிகளில் மழை நீர் நிரம்பித் தளும்பிக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. அமரின் நினைவு மட்டும்தான் அவளை இப்போது சூழ்ந்திருந்தது. எத்தனைத் தடவைகள் அவனுடன் அங்கு பல்லாங்குழி ஆடி இருப்பாள். ஒவ்வொரு முறையும் பதிவாக அமர் விளையாட்டில் தோற்கும்போதெல்லாம் மீண்டுமொரு முறை விளையாட வற்புறுத்து வான். சோபியா காய்களை வெகு சாமர்த்தியமான வேகத்தில் குழிகளில் இட்டு நிரப்புவதைப் பார்த்துக்கொண்டே அவளையும் அறியாமல் அவளின் நீண்ட விரல்களின் அழகை ரசிப்பான் அமர்.

மழை முற்றிலும் நின்றவுடன் பாறை மேட்டிற்குச் சென்று எல்லாக் குழிகளிலும் தேங்கி இருக்கும் மழை நீரினைக் கால் கட்டை விரலால் வெளியேற்றி அதனருகில் வந்தமர்ந்தாள். அமர் தன் முன் விளையாடுவதாக நினைத்துக் கொண்டு குழிகளில் காய்களைப் போடுவதாக அபிநயித்தாள். அவளையும் அறியாமல் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் பல்லாங்குழிகளில் பட்டுச் சிதறிய பிறகுதான் சுய நினைவிற்கு வந்தாள்.

திடீரென்று தன் முன் அசைந்த நிழலைக் கண்டு துணுக்குற்றுத் தயக்கத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். வாசனைத் திரவியங்களிட்டுப் பராமரித்த கருத்த கேசமும், கதுப்புக் கன்னக் குழிகளும், இணைந்த கவர்ச்சியான புருவங்களும், அரும்பத் துடிக்கும் வாலிப மீசையும் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன... அவளை நோக்கி இருகைகளையும் நீட்டி அழைப்பது சோபியாவின் அன்பிற்குப் பாத்திரமான அமர்தானென்று. ■

• கவி : கரிகாலன்
சித்திரம் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

பாதுளங்கனியை
உடைத்த வாசனை
அவ்விரவுக்கு

உன் கண்ணிலொரு
மின்னல் வெட்டி முறிந்தது

அருவியைப்போல்
மேலிருந்து விழுவதா?
மலையேற்றம்போல்
கீழிருந்து முன்னேறுவதா?
திகைத்தபோது
சுற்றுலா வழிகாட்டியாய்
உதவினாய்

பழத்தோட்டத்தில்
நுழைந்த சிறுவனாகத்
தடுமாறியபோது
கனியொன்றை நீட்டிச்
சுவைக்கக் கொடுத்தாய்

அந்தரங்கத்தின்
திசைகளுக்குக்
காட்டின் இருள்

நனையும்போதுதான்
ஓடையெனத் தெரிந்தது
இனிக்கும்போதுதான்
தேனெனத் தெரிந்தது

ஏதோ மேகத்தை
உரசுவதுபோலச்
சமுத்திரத்தின்
ஆழத்தைத்
தொடுவதுபோல

இதென்ன
ராட்சச விளையாட்டு!

ஓ..கடவுளே! கடவுளே!
என முன்கியபடி
நமக்கிடையே கிடந்த
மௌனத்தின் வாளை
அகற்றினாய்

உனது பிரார்த்தனையை
ஏற்று ஒருவேளை
கடவுள் வந்துவிட்டால்
அவரை எப்படி உபசரிப்பதென
அந்த நேரத்திலும்
கவலை தோன்றியது

நல்லவேளை
அவர் வர முடியாதபடி
அந்த இரவில் அடைமழை! ■

அடைமழை
இரவு!

மெல்லிய மனம் இயங்கும் நாட்கள்

நூல் : பின்னகர்ந்த முந்தைய நாட்கள்

நூலாசிரியர் : கவிஞர் துரை.நந்தகுமார்

மனிதனின் மெல்லிய உணர்வுக்குள் வாழ்வு இயங்குகிறது. வாழ்வு அருபவத்தின் பக்கங்களைச் சேகரித்து ஆவணம்போல் காட்சிப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு காட்சியும் நுட்பமாக நகரும் பரிவர்த்தனையில் 'மெல்லிய உணர்வு' ஒருவரிலிருந்து இன்னொருவருக்கு, தானாகவே கடந்துபோவதைக் கவனிக்கும்போது, எல்லாவற்றிற்கும் அந்த மெல்லிய மனம்தான் காரண நிகழ்வாகவும் இருக்கிறது.

இந்த மெல்லிய உணர்வுக்குள் சொற்களின் கூடல் மிக முக்கியமானவை. அளந்து சொல்லாமல் நிறைந்து வழியும் மணித்துளிகளில் எதைப் பிடிப்பது எதைச் சேகரிப்பது என்கிற மனம் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் தறிகெட்டுப் போவதைப் போல்தான் பாவனை கொள்கின்றன. எங்கேயாவது ஒரு சிடுக்கு, ஒரு முடிச்சு சிக்கிக்கொண்டால், அதை மெல்லிய உணர்வுகள் கவனிப்பிடித்துக்கொள்கின்றன.

"நான், இந்த மெல்லிய உணர்வுகளை விரல் நுனியில் பறக்கவிடுகிறேன்" என்று எங்கேயோ படித்த வரிகள் நினைவுகளில் தளும்புகின்றன. இந்த வரிகளினூடாக, துரை.நந்தகுமாரின் கவிதைகளின் மெல்லிய உணர்வுகளை அசைபோடும்போது, அதுவொரு நிழலாகவே படர்ந்துவிட்டதை அவதானிக்க முடிகிறது.

துரை.நந்தகுமாரின் "பின்னகர்ந்த முந்தைய நாட்கள்" கவிதைத் தொகுதியின் கவிதைகளில் இந்த மெல்லிய மனம் மிக முக்கிய இயக்கம்

கொள்கிறது. அருபவங்களின் வட்டங்களைச் சுற்றி, மெல்லிய குரலின் ஊடாகப் பாவித்து எல்லா உணர்வையும் தனதாக்கி நகர்கிறது. யாரோ ஒருவரின் கையசைவைக்கூடத் தன்னுடைய உணர்வுகளாக்கி மகிழ்கிறது அவரது கவிதைகள். சொற்களின் பொருள்களுக்கெல்லாம் யாதொரு வேலையும் வைக்காமல் வெளிப்படையான மனதைப் பற்றும் தருணங்கள்

இவருடைய கவிதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள "ஆறங்குலமே" என்கிற முதல் கவிதையே, அவசரத்தின் பதற்றத்தை உருவாக்கிவிடுகிறது. வீட்டுக்கும் அலுவலகத்துக்குமான நிழலாய் நீளும் மனிதர்களின் பதற்றங்கள், எரிந்துகொண்டிருப்பதை அவசரங்களின் வடிவத்தில் வந்து சொல்வது என மிகவும் துல்லியமான அநுபவத்தினூடாக இக்கவிதை அறைந்து சொல்கிறது. நிமிடங்கள் நேரங்கள் எல்லாம் இந்த அவசரகதியில், காரண காரியமற்று நகர்கிறது. ஆனால், இதற்குள்ளும் ஒரு பரிவு இருவருக்குமாய் ஊடாடி, பதற்றங்களும், அவசரமும் இயல்பாகிவிடுகின்றன.

"ஆடி மூன்றாம் ஞாயிறும், வாடகை சைக்கிளும்".. சைக்கிள் கடை என்பது இக்கவிதையில் ஒரு மூலப்பொருள். இதற்குள் பால்ய காலத்தின் சிறு துண்டான அநுபவங்களின் வாயிலாகப் பெறப்படும் உணர்வுகள் குழந்தைமைக்கும் காதலுக்குமான துளிராகின்றன. சொற்களை அடுக்கிக்கொண்டு போகும் ஒழுங்கில் அவரின் மெல்லிய மனம், என்னவோ செய்துவிடும் போலிருக்கிறது. இக்கவிதையின் இறுதி வரிகள் அப்படித்தான், ஏதோ செய்யத்தான் செய்கின்றன.

"மஞ்சள் பைக்குள் பால்ய நினைவுகள்" இக்கவிதையில் கடந்தகால நட்பு, நிகழ்காலத்தில் ஒளிக்கிறது. திருமண அழைப்பில் நினைவுகள் கூட்டி நண்பனின் உறவைத் தொடர்தல் இக்கவிதையின் செயலாகிறது. திருமண மண்டபத்தில் உண்ணும் உணவிலும், அவரின் மெல்லிய மனம், நட்பினூடாகவும் அன்பினூடாகவும் பூத்துக் குலுங்குதல் அவரையும் மீறி நடக்கிறது. இதுவே இக்கவிதையின் வாசனை.

புறவுலகின் நிகழ்வுகளை எல்லாக் கவிதைகளிலும், கைக்கோர்த்தபடி நகர்வது துரைநந்தகுமாருக்கு எளிதாகிவிடுகிறது. ஒரு பொறி தட்டி அதை உள்ளுக்குள் ஓடவிடும்போதே கவிதைகளின் கண்ணிகள்

பிடிபட்டுவிடுகின்றன. அப்பாவின் முகத்திற்கு இந்தக் கவிப்பொறி மிக மிக நெருக்கமாகிறது. ஒரு ஓட்டத்தின் நடுவிலும் கவனித்துவிடுகிற அப்பாவைப் போலிருக்கிற நண்பனின் முகம் புறவுலகில் கடந்து போகிற நிகழ்வினூடாக மலரும் நினைவுகள் அப்பா மட்டுமே இல்லை கவிதைகளும் தானே.

இத்தொகுப்பில் "ஐந்துக்கும் ஏழுக்கும் மத்தியில்" என்கிற தலைப்பிலான கவிதை ஓர் அழகான சித்திரம், இச்சித்திரத்தில் தோன்றும் ஆறானது, ஆறின் வடிவத்தில் குமிழிகளாக உடைந்து காணாமல்போகும் மன எழுச்சியில், ஆறு இப்போது பின்னப்பட்ட சூட்சுமம்...

'ஆறு பார்ப்பதரியதாகிவிட்டதால்
நினைவிலிருந்து வற்றிவிட்டது
ஐந்துக்கும் ஏழுக்கும் நடுவிலுள்ள
ஆறுவே நினைவில் வந்ததென்று"

இக்கவிதை நினைவின் சரடை உடைத்து, காணாமல்போன ஒரு வஸ்துக்காக ஏக்கம் கொள்கிறது. இக்கவிதையிலுள்ள கரைகளும், மீன்களும் ஒரு சித்திரம்தானே தவிர கவிதையின் கடைசி வரிகளே சூட்சுமக் கயிற்றைப் பின்னுக்கு இழுத்துத் தள்ளுகின்றன.

யாருடைய அநுபவமும் நமக்கானது இல்லை. நமக்கானதுபோல் தோன்றுகிறது என்கிற மனநிலையே கவிஞர் துரைநந்தகுமாரின் பல கவிதைகளில் காணக்கிடைக்கிறது. 'மகிழுந்தும் மகனையொத்த மகனும்' 'வலக் கண்ணாடியில் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' அநுபவம் ரூபமும் கவிதைகளில் நமக்கானதுபோல் தோன்றும் அநுபவத்தினூடாகத் தோன்றுதல் இக்கவிதைகளின் எண்ணம் மட்டுமல்ல ஒரு கவிஞனின் அச்சுஅசலான தன்மையைக் கண்டறிவதும் தான்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள எல்லாக் கவிதைகளும் ஒரு பயணத்தினூடாக வெளிப்படுவதைத் துரைநந்தகுமாருக்குத் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஆனால் கோபம் கேள்விகள் சாடல்கள் எவையுமற்று நகரும் பயணத்தில் காருண்யமும்

கருணையுமே இவரின் கவிதைகளின் அடிநாதமாக ஒலிக்கின்றன. வாழ்வின் மேல்மட்டத்திலும், ஆழத்திலும், ஒரு சின்ன வெறுப்பை, ஏன்.. சமூகத்தின் சிக்கல்களை எழுதவில்லை? எதிர்கொள்ளும் சவால் நிறைந்த கவிதைகள் எழுதவில்லை? என்பது கேள்விகள் மட்டுமில்லை.. அதற்கான பதிலும் அவரின் கவிதையூடாகப் பார்க்கையில், சமூகத்தின் சூழ்ச்சி வலைகளுக்குள் அகப்படாதவரை சரியாகவே தோன்றுகிறதாய் அவரின் காரூண்யங்கள் விளிக்கின்றன. 'பச்சையத்தில் கலக்கும் மழை' என்கிற கவிதைக் கூட மரம் வெட்டுபவன் மீது, கோபத்தை உமிழாமல் வெட்டும் கோடரியின் பிடித் தளர்ந்து மரத்தின் மீதான இரக்கத்தில் பின்வாங்குகிறது.

இத்தொகுப்பில் எல்லாக் கவிதைகளிலுமே, ஓர் அன்பின் நெகிழ்வைக் கவிதைக்கான பொருளாக்குகிறார் துரை.நந்தகுமார். இதில் சொற்களின் பூசகம் அறவே மறைந்து, ஒரு எளிய மனிதனிடம் உரையாடுவது மாதிரி, சிறு வெளிச்சத்தில் ஆகப்பெரிய உந்துதலைப் பெறுகிறார்.

'இறுதி பக்கத்தின் அடுத்த பக்கங்கள்' என்கிற கவிதை, கீழ்த்தட்டு மேல்தட்டு எனும் பிரிவைச் சமூக அக்கறையுடன் பேசுகிறது. ஆனால் அந்த அக்கறைகளைத் திடத்துடன் எதிர்கொள்ளும் வீச்சான மனோவேகம், கவிஞரின் காரூண்யத்தில் தணிந்துபோகிறது.

'ஓரே தறியில் நெய்யப்படும்

லௌகிக ஆடையின் அளவுகளில்

ஏகப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள்'

இவ்வரிகளிலுள்ள பொருண்மையில், இன்னும் கவிஞரின் குரல் உயர வேண்டும் என்பது எண்ணமாக இருந்தாலும், துரை.நந்தகுமாருக்குள் இருக்கும் மெல்லிய உணர்வுகள் அவரின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

இத்தொகுப்பு முழுவதும் சொற்களைத் தவிர்த்து, உணர்வுகளால் மட்டுமே கட்டமைக்கப்பட்டவை. இந்தக் கட்டமைப்பில்

அவருக்கான கவிதை ஒழுக்கத்தைக் காண்கிறார். அதில்தான் மானுட பண்புகள் ஒளிக்கின்றன. இதனைக் கருத்தமைவும், நிறைவும் கொண்ட தனித்தன்மையாகவும் சொல்ல வேண்டும்.

இத்தொகுப்பின் மூல வேராகத் "தாயுமானவன்" கவிதையே எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் கருவாக இருக்கிறது. ஆனால் வேறு வேறு அருவத்திலும், தொட்டுக்கொள்ளாத தொலைவிலும் நீண்டு தனித்தனியாக அதன் வெளிப்பாட்டை நிகழ்த்தவே செய்கிறது.

மானுடப் பண்புகள் நீர்த்து, பெருகிவரும் நவீனத் தொழில்நுட்பத்தில், மெல்லிய உணர்வுகளைத் தக்க வைத்துக்கொள்வது, இயல்பான செயல் இல்லை. துரை.நந்தகுமாருக்குக் கவிதைகளின் வடிவில் வாய்த்திருப்பது அரிதான ஒன்றே என்று சொல்வதில் என்னளவில் முக்கியமானது.

வெளியீடு:

அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம்

9444901356

நூல் :

'குழந்தையும் பொம்மையும்'

கவிதைகள்

ஆசிரியர் : துரை.நந்தகுமார்

என் பார்வையில் 'குழந்தையும் பொம்மையும்'

உலகம் மிகப்பெரியது. இந்த உலகத்திற்குள் தான் வாழ்வு இயங்குகிறது.. செடி கொடி புல் பூண்டு மரம் காடு மலை நதி கடல் உயிர்கள் இயங்குகின்றன. மனிதர்கள் மிருகங்கள் பறவைகள் இயக்கம் கொள்கின்றன. எல்லா உயிரினங்களிலும் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். குழந்தைகளின் உலகத்தில் அற்புதங்களும் அதிசயங்களும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

கவிஞர் துரை.நந்தகுமாரின் "குழந்தையும் பொம்மையும்" தொகுப்பில் குழந்தைகளே

உலகமாக இருக்கிறார்கள். இத்தொகுப்பிலுள்ள குழந்தைகள் மனம்தான் மிக முக்கிய இயங்குதலாக இருக்கிறது. இந்த மனம் மெல்லிய இதழ்கள் போன்றவை. வார்த்தைகளின் அடுக்குகளிலும் வார்த்தைகளற்றும் உரையாடுபவை.

"பார்க்காத
பேசாத
பொம்மையைப்
பார்க்காமல்
பேசாமல் எதுவும்
செய்வதில்லை குழந்தை"

இக்கவிதையில் மனமானது மெல்லிய இதழ்களில், வார்த்தைகளற்று உரையாடுவதைக் கவனிக்கலாம். பொம்மைதானே என்று குழந்தை உணர்ந்தாலும், அதன் உடலில் சரிபாதியாக எண்ணுவது, குழந்தையின் மனம்தான்.

'கவனம்
திருவிழான்னா
கூட்டம் கூட்டமா இருக்கும்
விரல் பிடித்தபடியே வா
பத்திரம் என்கிறது
குழந்தை
பொம்மையிடம்'

இக்கவிதை வார்த்தைகளில் உறவாடி, பொம்மையின் விரல் பற்றித் தோழமையுடன் அரவணைத்துப் பேசுகிறது குழந்தை. நான்தானே எல்லாமும் என்கிற நெகிழ்வில் பேசுகிறது. குழந்தைக்குக் குழந்தைதானே பாதுகாப்பு என்கிற உயர்திணை மனமும் இக்கவிதையின் குணமாகக் கொள்ளலாம்.

குழந்தைகளின் கைகளில் குழந்தைகள் பொம்மைகளாய் இருக்கும் மனதில், சின்னஞ்சிறுகனவுகளின் வெளிப்பாடாக, சிறுசிறு சேகரமாகச் சேமித்துவைக்கப்பட்ட கவிதைகளின் கிடங்காக இருக்கிறது இத்தொகுப்பு. வாழ்வு, விசாரணை, கேள்விகள், பதில்கள் எதுவுமற்று இக்கவிதைகளில் குழந்தைகள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள்.

சமூகமாகவோ, சடங்காகவோ ஆகிவிடாமல், ஒரு பொதுக்குணத்தில் பொம்மையும் குழந்தையுமே இத்தொகுப்பின் பிரதான அம்சமாக இருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

"ஊதித்தந்த பலூனை
முடிப்போட்டுத்
தரச் சொல்கிறது குழந்தை
பொம்மைக்குப் பரிசளிக்க"

இக்கவிதையினூடாக, சுவையூறும் தருணத்தின் வாஞ்சையான உணர்வுகளால், தளும்பி நிறையும் இதயத்திலிருந்து, அடுக்கப்பட்ட சொற்களின் வழியாகக் குழந்தைகளாகவே நிறைந்திருக்கிற உலகத்திற்கு நம்மை அழைத்துப்போகிறார் "குழந்தையும் பொம்மையும்" தொகுப்பினூடாகத் துரை.நந்தகுமார்.. கனிவும் அன்புமாகப் பெருமிதத்துடன்.

இலக்கியத்தின் தோரண வாயில்

உலக இலக்கியத்தின் அதன் வேறுபட்ட வகைமைகளில் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அவ்வப்போது ஏதாவது ஒருவித மாற்றம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. இதுவரையிலும் மக்கள் கண்டுகொள்ளாத பிற எவரும் சீண்டியிராத ஒரு வகைமையை, பெருங்கலை எனப் பெரும்பாலோரால் ஒதுக்கிவிடப்பட்டதை யாரோ ஒருவர் அவரது தனிவழியில் பெரிதாக்கிக் காட்டும்போது அது மிகப்பெரிய மாற்றத்தைக் கொணர்கிறது. இப்படித்தான் ஒரு காலகட்டத்தில், ஒரு சிறு நிகழ்வினை எழுதியது பின்னர் ஒருவரால் விரிவாக எழுதப்பட்டுப் புதினமாக உருவெடுத்தது. மக்கள் கூடும் அங்காடிகளில் சில உயரமான கட்டைகள் மீது பலகைகள் போட்டு உரத்த குரலில் பேசிய நியாயங்களும் தீர்ப்புகளும், பின்னர் நாடகங்களாக எழுதப்பட்டன. பெரும்புலமை வாய்ந்தோரால் எழுதப்பட்ட கவிதைகளையும் காவியங்களையும், நாம் பேசும் சாதாரண மொழியில் ஒருவரால் பாடலாகப் பாடப்பட்டு முன்னவற்றிற்கான கிரீடம் தூக்கி எறியப்படும் போதும், இவ்வாறு ஒவ்வொரு முறை நிகழும்போதும் நமது இலக்கியம் பற்றி நமக்குள் இருக்கும் முன்கூட்டிய ஒரு எண்ணம் அல்லது கருதுகோள் கவிழ்க்கப்பெறுவது நிகழ்கிறது.

2016ஆம் ஆண்டின் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசினை, ஒரு பாடகர்/பாடல் ஆசிரியர் பெற்றபோது இலக்கியம் மட்டுமல்லாது இலக்கிய ரசனையும் மாறுபட்டு நிற்கிறது என்பதை உலகு

உணர்ந்தது. மிக அண்மைக்காலம் வரை, கவிதைகள் பாடப்பட்டு அல்லது ராகத்தோடு இசைக்கப்பட்டு வந்தன. 2016ஆம் ஆண்டின் நோபல் பரிசினை வென்ற பாப் டைலன், தனது ஆன்மாவையும் உடலையும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிரபல 'பாப்' இசைக்கு அர்ப்பணித்தவர். பிரபல இசை எனும்போது வானொலி நிலையங்களில், கிராமபோன் இசைத்தட்டுகளில் சாதாரண மக்களுக்காக ஒலிபரப்பப்பட்ட அதிலும் கருப்பு வெள்ளை

எனும் இன வித்தியாசம் இல்லாமல் ஒலிபரப்பிய பாடல்களைப் பாடியவர். இவரது பாடல்கள் பாசிச எதிர்ப்பு, நாட்டுப்புற வகைமை, வலிகளைப் பாடுதல், குலுக்கு நடனம், நற்செய்தி மற்றும் மையச் செவ்வியல் இசை ஆகிய அத்தனைக் குள்ளும் ஊடுமபாவுமாக நெய்யப்பட்டு இருந்தன. அவர் இரவும் பகலும் இப்பாடல்களைத் தனது இசைக்கருவிகளில் பாட முயன்றும் கேட்டுக் கொண்டும் கடுமப்பயிற்சிகள் செய்து வந்தார். அவர் பாடல்களைத் தானே எழுத ஆரம்பித்த பொழுதுதான் அது மிக வித்தியாசமானதாய் வெளிப்பட்டது. அவரது கைகளில் அந்த மூலப்பொருள் வேதியியல் மாற்றம் அடைந்தது. தனது படைப்புத் திறம் அனைத்தும் மாறுதல் அடைந்து, ஒலிக்கூட்டுடனும், திடீர் நகைச்சுவை உணர்வுடனும், சாபங்கள், ஆசீர்வாதங்கள், பக்தியுடனான பிரார்த்தனைகள், காதலின் பொருளற்ற அபத்தங்கள் எனப் பொற் பாடல்களாய், தங்க நகை அணிந்த குதிரைகள் மணியொலி எழுப்பித் தாவிப் பாய்வது போல் ஜொலிஜொலித்து, கேட்கும் காதுகளை மீண்டும் கேட்க வைத்து மனதுக்குள்ளோ வாய்விட்டோ பாடவும் வைத்தன.

அவரது தனித்தன்மையைப் பற்றிக் கூற வேண்டுமானால், அவரது சொல்லாடல், குறிப்பாக ஒலியிணக்கமிக்க சொல்லாடலைத்தான் கூற வேண்டும். அவரது ஒலியிணக்கச் சொல்லாடல் அவரது காந்தக் குரலில் அனைவரையும் வசீகரித்து ரச வாதம் செய்யும் ஒரு வேதிப்பொருளாய் மனித மூளையால் சுட்டுப்படுத்த இயலாத வகையில் ஒரு துன்பமான சூழலை, இன்பமாக மாற்றும் மந்திர சக்தி கொண்டதாய் இருந்தது. அந்தக் குரல், மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தூண்டும் ஒரு போதையில் கேட்போரைக் கிறங்கச் செய்து ஒரு கனவுலகில் சஞ்சரிக்கச் செய்து இன்ப அதிர்ச்சியாய் எல்லோரையும் ஆட்டிப் படைத்தது. மக்கள் எல்லோரும் எதிர்பார்க்கும் நாட்டுப்புறப் பாடலாய் மட்டும் அமையாமல், இந்த இளைஞன், கையில் கிடார் எனும் இசைக் கருவியுடன், உலகின் எல்லை இதுதானோ என வியக்கும் வகையில் தெருப் பேச்சையும் விவிலியத்தின் தெய்வீக மொழியையும் ஒருசேரக் கலந்து அனைவரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தான். ஒவ்வொரு மனிதர்க்கும் இருக்கவேண்டிய கடமை

என்பது போல் அன்பைப் பற்றிப் பாடினான். டைனமைட் கண்டுபிடிப்புதற்கு முன்பு இருந்த வெடிமருந்துகள் போலத்தான் அவரது சம காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் எழுதிய புத்தகங்களில் இருந்த கவிதைகள், செய்யுள்கள் ஆகியவை இவரது பாடல்களுக்கு முன் பிசுபிசுத்துப் போயின.

ஊடி கூதர், ஹான்க் வில்லியம்ஸ் போன்ற சமகாலக் கவிஞர்களோடு அவரை ஒப்பு நோக்குவதை விடுத்து, மிகப்பெரும் கவிஞர்கள் ஆகிய வில்லியம் ப்ளேக், ரிம்பாடு, வால்ட் விட்மன், ஷேக்ஸ்பியர் போன்றோரோடு அவரை ஒப்பு நோக்கத் தலைப்பட்டனர். இலக்கியத்தில் அதிலும் குறிப்பாக ஆங்கில இலக்கியத்தில் பாப் டைலனை எவ்வாறு சேர்க்க இயலும் போன்ற கேள்விகட்கு ஸ்வீடிஷ் அகாடமி அளித்த பதில் இதுதான்..

“அவரது பாடல்களின் கவின்கலை மிக உன்னத நிலை கொண்டவை”

பாப் டைலனின் இந்த மகோன்னத புரட்சியால், கவிதைகள் பற்றி நமக்கிருக்கும் எண்ணமும் அது எவ்வாறு மக்களைச் சென்றடைகிறது என்பதும் பெரும் மாற்றத்தைக் கண்டன. அவர் கிரேக்க ஓவிட், உரோமையின் முன் மதியாளர்கள், வாழ்க்கையின் வலிகளைப் பாடுவதில் அரசனும் அரசியாயும் இருந்தவர்கள் ஆகியோர்க்குச் சரிசமமாக மட்டுமல்லாது இலக்கிய வேந்தர்களுக்கு என்றும் நிகர் ஆனவர், என அவரைப் பற்றிய பாராட்டுரை புகழ்கிறது. இலக்கிய உலகம் பொறாமையில் அவரைப் பார்த்தால் அவர்கட்கு, **‘கடவுள்கள் எழுதுவது கிடையாது. அவர்கள் ஆடவும் பாடவுமே செய்வர் என்பதை நினைவூட்ட வேண்டும்’** என்றும் மாறுபட்ட இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய விருதினை நியாயப்படுத்தியும் பேசுகிறது இந்த நோபல் விருதுக் குழு.

இத்தனைச் சிறப்புகளுக்கும் உரிய ராபர்ட் ஆலன் ஸிம்மர்மான் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட பாப் டைலன், அமெரிக்காவில் உள்ள மின்னிஸோட்டாவில் 1941ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 24ஆம் நாள் பிறந்தவர். இளைஞராக இருந்தபோது “ராக் அண்ட் ரோல்” இசையில் பெரிய விசிறியாக இருந்தார் என்பதால் பள்ளி நாட்களிலேயே, பல இசைக் குழுக்களை

உருவாக்கினார். நாட்டுப்புறப் பாடல் பாடுபவர் என்றே முதலில் இவர் பிரபலமானார்.

இவரது வேறு பெயர்கள் எல்ஸ்டன் கன், ப்ளைண்ட் பாய் க்ரண்ட், லக்கி வில்பரி, எல்மர் ஜான்சன், சார்ஜேய் பெட்ரோவ், ஜாக் ஃப்ராஸ்ட், ஜாக் ஃபேட், வில்லோ ஸ்கார்லெட், ராபர்ட் மில்க்வூட் தாமஸ் ஆகியவை ஆகும்.

இவர் பாடகர், பாடல் ஆசிரியர், கவிஞர், கலைஞர், நடிகர், திரைப்பட வசனகர்த்தா, டிஸ்க் ஜாக்கி எனப்படும் வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர் எனப் பல வேறுபட்ட பரிமாணங்களில் அசத்தியவர்.

தன் சொந்தக் குரலில் பாடுவதோடு, கிடார், ஹார்மோனிக்கா, சீ போர்டு, அக்கார்டியன் மற்றும் தோற்கருவிகள் என அத்தனை இசைக்கருவிகளையும் வாசிக்கத் தெரிந்தவர். உலகிலேயே இவர் ஒருவருக்கு மட்டுமெனத் தனியாக ஒரு வானொலி நிலையமே இயங்கி வருகிறது என்றால் இவரது ரசிகர்களின் எண்ணத்தை முழுவதும் இவர் அளந்துவைத்து இருந்தார் என்றால் அது மிகை ஆகாது.

1962ஆம் ஆண்டில் தனது “பாப் டைலன்” என்ற முதல் ஆல்பத்தை வெளியிட்டார். இதில் மொத்தம் இரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே இருந்தன. ஆயினும் அவை ஜல்லிக்கல் உருளும் டைலனின் குரலையும் பாடலையும் பாரம்பரிய நாட்டுப்புற மற்றும் நீலப் பாடல்களில் வரும் தனித்தன்மையையும் அவரது முத்திரையாகப் பதித்து இருந்தன.

அடுத்த ஆண்டு “ப்ளோயிங் இன் த விண்ட்” எனும் நாட்டுப்புறப் பாடலை வெளியிட்டு மிகப் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டார். இது அவரது எளிமையான சொல்லாடலுக்கும், இனிமையான ராகத்திற்கும், ஆழ்ந்த பாடுபொருளின் கருத்துகட்கும் பலராலும் பேசப்பட்டது. இதன் எளிய தமிழாக்கம் இதோ:

1. எத்தனைச் சாலைகளை அவன் நடப்பான்
அவனை மனிதன் என்றழைக்கும் முன்னே?
எத்தனைக் கடல்கள் வெண்புறா கடக்கும்
அது மண்ணில் உறங்கும் முன்னே?
ஆம் எத்தனை முறை பீரங்கி குண்டுகள் பறக்கும்
அவற்றுக்கு முழுத் தடை வரு முன்னே?
விடை, நண்பா, காற்றில் வீசுகின்றது
விடை காற்றில் வீசுகின்றது

2. ஆம், எத்தனை ஆண்டுகள் மலை இருக்கும்
அதைக் கடல் கழுவிச் செல்லு முன்னே?
ஆம், எத்தனை ஆண்டுகள் சில மக்கள் இருப்பர்
அவர்க்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கும் முன்னே?
ஆம், எத்தனை முறை மனிதன் தலை தீரும்பு
அவன் காணாதவனாய்ப் பாசாங்கு செய்ய?
விடை, நண்பா, காற்றில் வீசுகின்றது
விடை காற்றில் வீசுகின்றது

3. ஆம் எத்தனை முறை மனிதன் மேல் நோக்குவான்
அவன் வானத்தைப் பார்க்கும் முன்னே?
ஆம் எத்தனைக் காதுகள் ஒருவர்க்கு வேண்டும்
அவன் மக்கள் அழு குரலைக் கேட்க?
ஆம் இன்னும்எத்தனை சாவுகள் அவன் அறிவதற்கு
நிறைய மக்கள் இறந்த பின்னும்?
விடை, நண்பா, காற்றில் வீசுகின்றது
விடை காற்றில் வீசுகின்றது

அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் மீண்டும் நாட்டுப்புறப் பாடல் என “லைக் எ ரோலிங் ஸ்டோன்” என்ற இசைத்துட்டு வெளியிடப்பட்டுப் பாப் இசை உலகில் அவர்க்கு மிகப் பெரிய இடத்தைப் பிடித்துத் தந்தது. அவர் நாட்டுப்புறப் பாடல் மற்றும் பாப் இசை ஆகிய இரண்டையும் ஒருவாறு பின்னிப் பிணைத்து புதிய அம்சமாக இணைத்துப் பிரபலப்படுத்தினார். உருளும் கல் பாசி பிடிக்காது என்ற ஆங்கிலப் பழமொழியை நினைவுபடுத்தும் இப்பாடலின் மகத்துவத்தை நாம் அறிய அந்தப் பாடலின் தமிழாக்கம் இதோ:

ஒரு காலத்தில் நீ அத்தனை அழகாய்
உடுத்துவாய்
இளமையில் ஒரு காசுக்கு உன் பின்புறம்
பிதுக்குவாய்
அன்றோ?
மக்கள் உனை அழைத்துச் சொல்வர்
“ஜாக்கிரதை பொம்மையே, நீ கட்டாயம் வீழ்வாய்”
நீயோ அவர்கள் எல்லாம் விளையாடுகின்றனர்
என எண்ணினாய்
உனையே சுற்றி வரும் ஒவ்வொருவரைக்
குறித்தும்
நீ சிரித்துக் கொண்டு இருப்பாய்
இப்பொழுது நீ உரக்கப் பேசுவதில்லை
அத்தனைப் பெருமையும் இப்பொழுது
காணப்படவில்லை
அடுத்த வேளை உணவுக்கு நீ அல்லாடும்

இப்பொழுதில்.
எப்படி இருக்கிறது!
எப்படி இருக்கிறது!
ஒரு வீடும் இல்லாமல்
முற்றிலும் அறியப்படாதவரைப் போல்
உருண்டோடும் ஒரு கல்லினைப் போல்?
ஜால வித்தைக்காரர்கள் மற்றும் விகடகவிகளின்
கடுப்பினை
நீ திரும்பியே பார்த்ததில்லை
அவர்களெல்லாம் வந்து உனக்கு வித்தைகள்
செய்த அன்று
நீ புரிந்து கொள்ளவும் இல்லை அது நல்லது
இல்லை என்று
நீ உனக்கான உதைகளைப் பிறர் பெற
அனுமதித்து இருக்கக் கூடாது
தோற் குதிரை மீதேறி உனது தூதுவரோடு நீ
ஓட்டிச் சென்றாய்
அவனது தோளிலோ ஒரு சயாமீஸ் பூனை
அதை அறிந்தபோது அது துன்பமாக
இருக்கிறதா
இது இருக்கும் இடத்தில் அவன் இருக்கவும்
இல்லை
உன்னிடம் அனைத்தையும் அவன் தீருடிக்
கொண்ட பின்பு
எப்படி இருக்கிறது!
எப்படி இருக்கிறது!
உன் சொந்தக் காலில் இருப்பது
வீட்டிற்குச் செல்லும் வழி ஏதுமின்றி
முற்றிலும் அறியப்படாதவரைப் போல்
உருண்டோடும் ஒரு கல்லினைப் போல்?
உயர் கோபுர இளவரசியும் எல்லா அழகிய
மக்களும்
எல்லாம் கிடைத்ததென்று எண்ணுவர், குடிப்பர்
எல்லா வகை விலை மதிப்பிலாப் பரிசுகளை,
பொருட்களை மாறிமாறிக் கொடுத்துக்கொள்வர்.
ஆனால் நீ உனது வைர மோதிரத்தை எடு,
அதனை அடகு வை, குழந்தாய்
நீ எப்போதும் குதூகலிப்பாயே
கந்தல் உடுத்திய நெப்போலியனைப் பார்த்து,
அவன் பேசிய மொழியினைக் கேட்டு
அவனிடம் இப்போது செல், அவன் உன்னை
அழைக்கிறான்
நீ மறுக்க முடியாது
உன்னிடம் ஒன்றும் இல்லாதபோது, நீ இழந்திட
ஒன்றுமே இல்லை
நீ கட்டிலனாகாதவளாகி விட்டாய் உன்னிடம்

மறைத்திட ரகசியம் ஏதுமில்லை
எப்படி இருக்கிறது!
எப்படி இருக்கிறது!
உன் சொந்தக் காலில் இருப்பது
வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியின்றி
முற்றிலும் அறியப்படாதவரைப் போல்
உருண்டோடும் ஒரு கல்லினைப் போல்?

1964ஆம் ஆண்டு முதலாக ஆண்டு ஒன்றுக்கு
200க்கும் மேற்பட்ட இசை நிகழ்ச்சிகள்
நிகழ்த்துபவராக மாறினார். அவருக்கு ஓய்வின்றிப்
போனதில், தன் சொந்த அனுபவப் பாடல்களை,
அரசியல் கலப்பற்றவற்றைப் பாட ஆரம்பித்தார்.
இவ்வாறு அவர் நாட்டுப்புறப் பாடல் மற்றும்
பாப் இசை ஆகிய இரண்டையும் எல்லோரும்
விரும்பும் வண்ணம் புதிய அம்சமாக இணைத்துப்
பிரபலப்படுத்தினார். இதனால்தான் இவரை
அமெரிக்காவின் மிகப்பெரிய பாடல் பாரம்
பரியத்தில் புதிய கவிதை உணர்ச்சி வெளிப்
பாட்டை ஏற்படுத்தியவர் என நோபல் விருதுக்
குழு பாராட்டியுள்ளது.

பீட்டில்ஸ் எனும் மிகப்பெரிய பிரபல பாப்
இசைக்குழுவின் “சார்ஜெண்ட் பெப்பர்ஸ்
லோன்லி ஹார்ட்ஸ் க்ளப் பாண்ட்” பாடல்கள்
அடங்கிய இசைத்தட்டு அட்டையில் உள்ள
பிரபலங்களில் ஒருவராகப் பாப் டைலனின்
படமும் சேர்க்கப்பட்டது.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து அறுபதுகளிலும்
எழுபதுகளிலும், மோட்டார் காரில் பயணிக்கும்
போது பாட்டு கேட்கும் வழக்கம் புகுந்துவிட்ட
நிலையில், டைலனின் பாடலை எல்லோரும்
வாங்கிவைத்துக் கேட்டனர். அவரது பாடல்களின்
பொருளுக்கு என்று இல்லாமல் அவரது
குரலினிமைக்காகவே கேட்போரின் தொகை
கூடிக் கொண்டே இருந்தது. பேரானந்தம்,
பொறாமை, காதல், காமம் ஆகிய மனித
உணர்ச்சிகளின் அத்தனை வகைமையையும்
வெளிப்படுத்தும் வார்த்தைகளை டைலனின்
கவிதைகளில் காண முடியும். இடியட் விண்ட்
எனும் பாடலை அந்த நாளைய இளைஞர்கள்
அது தங்களையே முன்னிறுத்திப் பாடியதாக
உணர்ந்தனர். “நீ படித்த புத்தகங்களைக் கூட
என்னால் தொட இயலாது” போன்ற வரிகள்,
காதலின் வலிகளைப் பிழிந்து மொழிந்தன..
இவை காதலர் மனதை அறிய, கைப்பற்ற,
அவதாரம் எடுக்க என இலக்கியத்தின் சக்தியைத்

தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட மூச்சுக் காற்றாய்
மெல்ல மிதந்தன.

சின்ன சிவப்பு வேகன்
சின்ன சிவப்பு பைக்
நான் ஒன்றும் குரங்கு அல்ல
எனக்குப் பிடித்தது எதுவென எனக்குத் தெரியும்

இது ஏன் எல்லோருக்கும் பிடித்தது என்பது
வெள்ளிடை மலை.

**ஹைவே 61 ரிவிசிடட் மற்றும்
டெசொலேஷன் ரோ** போன்ற ஆல்பங்கள்
இவற்றைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தன.

எஸ்ரா பவுண்ட் மற்றும் டி.எஸ். எலியட்
காப்டனின் கோபுரத்தில் சண்டையிட்டுக்

கொண்டிருந்தனர்
காலிப்சோ பாடல்கள் அவர்களைப் பார்த்துச்
சிரித்து இருக்க
மீனவர்கள் மலர்களை ஏந்தி வந்தனர்.

அக்காலத்தில் எஸ்ரா பவுண்ட் மற்றும்
டி.எஸ். எலியட் ஆகிய இவ்விரு கவிஞர்களுமே
டைலனின் காட்டாற்று வெள்ளம் போன்ற
இசைக்கும் கவிதைக்கும் எதிர்மறையான மரபுக்
கவிதையாளர்கள் எனும்போது அபத்தங்களையும்
அர்த்தமுள்ளதாக்கிப் பாடுவதில் இவர் கை
தேர்ந்தவர் என்பது புலனாகிறது.

டெசொலேஷன் ரோவில் மற்றொரு
கண்ணியில்

நீ சொல்லும் அத்தனை மக்களும்
ஆம் எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் முழுவதும்
நொண்டிகள்
அவர்கள் முகத்தை நான் மீனமாற்றி அமைக்க
வேண்டும்
அவர்கள் அனைவர்க்கும் வேறு பெயர் கொடுக்க
வேண்டும்

இந்த வகை ஆணவம், தான் 'பிரம்மா' எனும்
நினைப்பு ஒரு தேர்ந்த படைப்பாளிக்கு மட்டுமே
வரும். இவரது இத்தகைய பாடல்கள் வாழ்க்கை
முழுவதும் செய்த நீண்ட பயிற்சியாக, வலிகளின்
பரிணாம வளர்ச்சியாக, மீள் அமைந்த புதுப்
படைப்பாக, சோகம் விளைவிக்கும் பிரிவின்
எதிரொலியாக, தனக்கு உரியதைக் கேட்டும்
மறுப்பினைச் சந்திக்கும் நிலையில் கட்டாயமாக
வந்து சேரவேண்டிய மாற்றத்தைக் கேட்போரை
உணரவைக்கும் பாடல்களாக அமைந்ததே
இவருக்கு அத்தனை விசிறிகளைக் கூட்டியது.

ஜஸ்ட் லைக் டாம் தம்ப்ஸ் ப்ளூஸ் எனும்
பாடலில்,

யுவாரெளில் நீ மழையில் தொலைந்த போது,
அதுவும் கூட ஈஸ்டர் பருவத்தில்
உனது புவி ஈர்ப்பு வழக்குகையில்,
எதிர்மறை உனை இழுக்காது விடுகையில்
பெரிய ஆள் போல் நடக்காதே
ஈ மார்க் அவென்யூவில் நடக்கும்போது
அங்கு சில பசித்த பெண்கள் உள்ளனர்
அவர்கள் உன்னை நாசமாக்கிப் போடுவர்.

குளிர்காலம் மற்றும் மழைக்காலங்கள் அளக்க
இயலாதவை என்றும் அவற்றில் சிறப்பான
வண்ணங்கள் ஏதும் இல்லை என்றும், உதிர்ந்த
ஓர் இலை அல்லது இரண்டு காற்றில் வீசி
மிதப்பதும், புதுவகைப் பிரிவினை, தனிமையைப்
பிரதிபலிக்கும் ஒரு அடையாளமே என இயற்கைச்
சூழலுக்கேற்ப மனித மன உணர்வுகள்
மாறுவதைத் தம் பாடல்களில் கோடிட்டுக்
காட்டுகிறார்.

பீஸ்டி பாய்ஸ் சாங் கடைசி வரியில், **விரல்
சப்புவது நல்லது** என முடித்து இருப்பது
எதார்த்தத்தின் உச்ச கட்டம் என்றும் கூறலாம்.

டைம்ஸ் தெ ஆர் அ சேஞ்சிங் எனும்
பாடலில்

“வாருங்கள் எழுத்தாளர்களே, விமர்சகர்களே
உங்கள் பேனா கொண்டு தீர்க்க தரிசனம்
உரைப்பவர்களே
கண்களை விரித்து வைத்து இருங்கள்
சந்தர்ப்பம் தீரும்ப வராதது
மற்றும் சீக்கிரம் ஏதும் பேசி விடாதீர்கள்
இன்னும் சக்கரம் சுழன்று கொண்டு இருக்கிறது”

இதில் காலத்தைப் பற்றிய அவரது கூற்று,
காலம் மாறுகிறது என்பதோடு உலகமே
சுழலும்போது எப்படி ஆடாமல் அசையாமல்
நேராக நிற்க முடியும் என்ற கேள்வியை நம்மிடம்
கேட்டுச் செல்கிறது.

விஷன்ஸ் ஆஃப் யொவான்னாவில் வரும்
இந்த வரிகள் டைலனின் முத்திரைக் குத்து
கொண்டவை என்றே கூறலாம்.

நீ அமைதியாக இருக்க முயல்கையில்,
ஜாலம் செய்யும் இரவினைப் போல் அல்லவா?
நாம் வழியின்றி அமர்ந்திருக்க, அதை மறுத்து
நாம் என்னவெல்லாமோ செய்கின்றோம்
லூயிஸ் கைப்பிடி மழையினைப் பிடித்துக்

கொண்டு

அதனை எதிர்கொள் என உன்னைச்

சோதிக்கையில்
என்ற வரிகளில், முதலில் நாம் கைப்பிடி
மழையினைக் கண் முன் கொணர நினைக்கிறோம்.
அதன் பின்னர் அதனை எதிர்கொண்டு இல்லை
என்ற சவாலை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம்
என்ற கேள்வியில் லூயிஸ் எனும் குணச் சித்திரம்
இந்தக் கற்பனையில் நம் மனதில் இருந்து நழுவிச்
சென்றுவிடுகிறது. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட
மனித மற்றும் விலங்கு உருவங்கள் நம் கண்
முன் சித்திரமாகக் கொணரப்படுகின்றன.
உதாரணமாக, ஜெல்லி முகம் கொண்ட பெண்
தும்புவது, ஒரு ம்யூல் தலையில் இருந்து
ஆபரணங்களும் பைனாகுலர்களும் தொங்குவது
என்பவற்றோடு, மழையினால் ஓதம் பூத்த அறை,
சோக வானொலி, காதலில் நண்பர்கள் மற்றும்
நமது சொந்தக் காதலி/காதலன் வெகு
தொலைவில் இருப்பது போன்றவை இதய
வலிகளை அன்றாட உதயம் போல் உதிக்க
வைப்பவை.

எதிர் வீட்டுப் பரணில் இருந்து ஒளி மினுக்குகிறது
இந்த அறையில் கீடு குழல்கள் சும்மா

இருமுகின்றன
நாட்டு இசை நிலையம் மெல்லிசை இசைக்கிறது
ஆனால் அங்கு ஒன்றுமில்லை உண்மையில்
எதையும் நிறுத்தி விட
லூயிஸும் அவளது காதலனும் பிணைந்து இருக்க
இவற்றுடன் யோவான்னாவின் காட்சிகள் என்
மனதை வென்றன.

சாதாரணமாக எதிர் வீட்டுப் பரணில் இருந்து
வரும் ஒளி ஏதோ ரகசியத்தை நம் காதுகளில்
கிசுகிசுப்பதுபோல் டைலனின் அனைத்து
வரிகளுமே, அவ்வாறு கதை சொல்லும் காவியம்
ஆயின.

சில சமயங்களில் சோகம் நம்மை வேருடன்
சாய்த்துவிடும் நேரங்களில், அதாவது யாராவது
நமது மனதைப் புண்படுத்தி இருந்தால், உலகமே
ஒரு நாடக மேடை போல் காட்சி அளிக்கையில்,
அந்த வலியிலேயே நாம் சில நேரம் இருந்திட
ஆசிக்கிறோம், சில நேரங்களில் அதனை
வார்ணிக்க இயலாமல் போகலாம். ஆனால்
டைலனுக்கோ கடைசி ரயிலில் காத்திருப்பது
அழகான பொருத்தமான ஆழ்ந்த பொருளுடைய
பாடலாய் மாறிவிடுகிறது.

கவலை மிக்க மனதுடன் ஒரு கவலை கொண்ட
மனிதன்

எனக்கு எதிரில் எவருமில்லை பின்னாலும்

ஒன்றுமில்லை
எனது மடியில் ஒரு பெண் ஷாம்பேன் குடித்துக்
கொண்டு இருக்கிறாள்
அவளுக்கு வெள்ளைத் தோல், அவளுக்குக்
கொலைகாரக் கண்கள்
நானோ நீலமணி வானத்தை அண்ணாந்து
பார்க்கிறேன்
நான் நன்றாக உடுத்தி இருக்கிறேன் கடைசி
ரயிலில் காத்திருக்கிறேன்

ஃபார் எவர் யங் எனும் கவிதைப் பாடலில்
அவரது மனது என்றும் இளமையானது என்பது
விவிலியத்தில் மலைப் பொழிவில் இயேசு
சொன்ன பேறுகளைப் போல் சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

உனது கரங்கள் எப்போதும் பணி செய்யட்டும்
உனது பாதங்கள் எப்போதும் விரைந்தோட்டும்
உனக்கு நல்ல அடித்தளம் கிடைக்கட்டும்
மாற்றங்களின் காற்றுகள் மாறிடும்போது
உனது இதயம் எப்போதும் மகிழட்டும்
உனது பாடல் எப்போதும் பாடப்படட்டும்
மற்று நீ என்றென்றும் இளமையாய் நிலைத்திரு.

இது அன்றைய இளைஞர்களின் உள்ளக்
கிடக்கையின் பிரதிபலிப்பு என்று கூடக் கூறலாம்.

பாசிடீவ்லி ஃபோர்த் ஸ்டீட் எனும்
அவரது கவிதையின் இறுதி வரிகளில்,
ஒரே ஒருமுறை நான் ஆசிக்கிறேன்
நீ என்னிடத்தில் இருந்து பார்
அந்த ஒரே ஒரு கணத்திற்காக
நான் நீயாகலாம்
ஆம் ஒரே ஒருமுறை நான் ஆசிக்கிறேன்
நீ என்னிடத்தில் இருந்து பார்
அது எத்தனை இழவை என்பது புரியும்
நீ உன்னையே பார்ப்பது.

வார்த்தை ஜாலங்களில் ஆர்ப்பரித்து நிற்கும்
மன உணர்வுகளை இத்தனை எளிய வெளிப்
பாடாகச் சொல்லக்கூடிய திறம் டைலன்
ஒருவர்க்கே உண்டு என்றே அவரது ரசிகர்கள்
கூறுகின்றனர்.

நோபல் விருதுக் குழு பாராட்டிக் கூறியபடி,
நாற்பது ஆண்டுகட்கு மேல், ஒரு தலைமுறை
தாண்டி அடுத்த தலைமுறையும் விரும்பும்
வகையில் படைப்பு அளிக்கவல்ல சிறந்த கவிஞர்
டைலன் என்பதில் ஐயமேதுமில்லை. ■

சமூகத்தை நெறிப்படுத்தும் நூல்

நூல் : காற்றின் கையெழுத்து

ஆசிரியர் : பழநிபாரதி

அநீதியைக் கண்டு பொங்கி எழுதல்தான் இளமைக்கு அழகு என்ற முண்டாசுக் கவிஞரின் பெயர் தாங்கிக் கவியுலகத்தில் ஒளிர்வவர் தோழர் பழநிபாரதி அவர்கள். அநீதியை அழிக்கப் புயலெனப் புறப்படும் காற்றுதான் பழநிபாரதியின் காற்றின் கையெழுத்து. மொத்தம் ஐம்பத்தி யிரண்டு கட்டுரைகள் உள்ளன.

விபச்சாரத்தில் கைது செய்யப்படுகிற பெண்களை எல்லாம் குறிப்பிட்ட இந்தப் பத்திரிக்கையாளர்கள் மறக்காமல் அழகிகள் என்றே அடிக்கோடிட்டு எழுதுகிறார்கள். அந்த அழகிகளோடு இருந்த ஆணழகனை நான் பார்த்ததும் இல்லை படித்ததும் இல்லை என்ற வரிகளில், சமூகத்தில் பெண்களை மட்டும் கேவலப்படுத்தும் அநீதியைக் கேட்கும் பேராண்மை மிளிக்கிறது.

சிகரெட் பற்றிக் கூறும்போது நம் எல்லோருக்குமே வேண்டிய நெருப்பு சுருட்டைப் பற்றவைக்கிற நெருப்பல்ல.. இருட்டைப் பற்றவைக்கிற நெருப்பு என்கிறார். சரிதானே.

அரவானிகளின் துயரை, அவர்களைச் சமூகம் புறக்கணிப்பதை, அதேபோலப் பெண்களை, ஏழைகளைப் புறக்கணிக்கும் சமூகத்தைச் சாடுகிறார். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் கொண்டு வந்து கொட்டப்படும் ரசாயனக் கழிவுகளாகத் தான் ஏழைகள் எப்போதும் இருக்கிறார்கள் என்கிறார்.

தொடர்ந்து கருப்பு நிறம் புறக்கணிக்கப் படுவதை.. குறிப்பாகக் கருப்பு நிறப் பெண்களை அவமதிக்கும் இந்தச் சமூகத்தைக் கூறுகிறார். அதே நேரத்தில் கண்ணா கருமை நிறக் கண்ணா என்பது முதல் கருப்புதான் எனக்குப் புடிச்ச கலரு வரை பெண்கள் கருப்பு நிற ஆண்களை

மதிக்கிறார்கள் என்றும் மிக நுணுக்கமான ஆய்வுகளை முன்வைக்கிறார்.

எண்டோ சல்லிபானால் காசர்கோடில் நிகழும் சிதைவுற்ற தோற்றத்துடன் பிறக்கும் மனிதர்கள்.. மரபணு மாற்றம், பசுமைப் புரட்சியால் ஏற்பட்ட அவலம் என அடுக்கடுக்காய்ச் சமூக அவலங்களைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார்.

கம்பங்கூழ், இட்லி எனத் தமிழர்களின் உணவு மறைந்துபோவதையும் அதைப் பிச்சாவும், பர்க்கரும் பிடித்துக்கொண்ட அவலத்தையும் நம் நாட்டின் ஆயிரக்கணக்கான அரிசிகளுக்குப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் வாய்க்கரிசி போட்டதையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியிருக்கிறது புத்தகம்.

மாடுகளை விற்றுக் கலப்பைகளை வாங்கினார்கள், கலப்பைகளை விற்று விதைநெல்லை வாங்கினார்கள், விதைநெல்லை விற்று விஷத்தை

வாங்கினார்கள், சாவதற்கும் கூட அவர்கள் பூச்சிக்கொல்லி மருந்தைத்தான் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது என்ற வரிகளில் பசுமைப் புரட்சி, பன்னாட்டு நிறுவனம் எல்லாம் சேர்ந்து விவசாயியைச் சாகடிப்பதை நாசுக்காய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

உடல் எனும் துயரம் என்ற கட்டுரையில் அழகான பெண்ணை அணைத்துக்கொள்ள விரும்பும் சமூகம், அறிவான பெண்ணை அணைத்துவிட முயல்கிறது என்கிறார். எத்தனை உண்மை. நிதர்சன வலி...

ஆடுகளும் ஏடுகளும் எனத் தலைப்பிட்டுக் கல்வி எப்படிக்கிட்டாக் கனியாக இன்றும் பலருக்கு இருக்கிறது என.. தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் எப்படி நிதி நிறுவனங்களாக இயங்குகின்றன என.. அதில் ஏழைகளின் துயர் என்னவாக இருக்கிறது எனப் பல செய்திகளில் பயணிக்கிறார்.

எப்படி வீட்டைச் சுமந்துகொண்டே அலைகிறோம், பெண்களைச் சக்தியெனக் கொண்டாடிய நாட்டில் இன்று பெண்களின் நிலையென்ன... கழிவறை ஆகிப்போன கடலோரம், அதிகமாய்க் குழந்தைகளை ஏற்றிச் செல்லும் ஆட்டோ, தெருவில் உறங்கும் ஏழைத் தொழிலாளியின் குடும்பம், மருத்துவம் என்பது மனிதாபிமானம் என எண்ணற்ற செய்திகளைக் குறித்தான வருத்தம், கோபம் எனச் சமூகத்தின் மீதான அக்கறையைக் காற்றில் கையெழுத்திட்டு யாவருக்கும் தூது விட்டிருக்கிறார். பெரியாரை, ஓஷோவைக் கொண்டாடும் பகுத்தறிவு ஞானமாகக் கருத்து முகையவிழ்கிறது மனதில்.

சமூகத்தை நெறிப்படுத்தும் புத்தகமாக இருக்கும் காற்றின் கையெழுத்து சமூகத்தின் மீது அக்கறைகொண்ட ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டிய புத்தகம். ■

சூர்தீட்டப்பட்ட சுகன் எனும் போர்வாள்

சுகன் எனும் இலக்கிய ஆளுமை மேலும் எம்மைக் கூர்தீட்டியது என்றால் மிகையன்று. எனது கவிதைகளில் பழைமைத்தன்மையைக் களைந்துபோட்டதில் சுகனின் கைகளுக்குப் பெரும்பங்குண்டு.. சுகன் இதழ் என் எழுத்துக்களை நவீனப்படுத்தியது.

1996-97 ஆம் காலகட்டத்தில் எனக்குச் சுகன் அறிமுகமானது.. 'எழுதுகோலால் எண்ணக்கண் திறப்போம்' என்ற தலையங்க சுலோகம் ஈர்ப்பும் வசீகரத்தன்மையும் உடையவை.

மாதந்தோறும் ஐம்பது பக்கங்களுக்கும் குறையாமல் அச்சில் இதழ் நடத்துவது சாமானியக் காரியமல்ல, சுகன் அதைச் சுலபமாகச் செயலாக்கினார். பெரும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வின்றி இஃது சாத்தியமன்று.

சுகனின் ஆண்டு மலர்கள் பிரம்மாண்டமானவை. 160க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களில் புதிய படைப்புகளோடு அதைச் சாத்தியப் படுத்தியிருப்பார்.

ஆனால் அதன் தயாரிப்பு வலிகள் வேதனையானவை.

அம்மாவின் பென்ஷன்..

குழந்தைகளின் உண்டியல்..

மனைவியின் சிறுவாடு

என்று எல்லாமே கரைந்துபோயிருக்கும்.

2002 ஆம் ஆண்டுகளில் சேலத்தில் எனது 'சில்லுகள்' கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் வாழ்த்துரைக்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். சுகனும்.. சுந்தர சுகன் இதழும் அப்போதுதான் சேலத்திற்கு அறிமுகம்.

நூலினை ஆய்வு செய்து பேசிய பெரியார் பல்கலைக்கழக முதல் பதிவாளர் பேராசிரியர் ந.வேலுசாமி தொகுப்பிலுள்ள வசிஷ்டநதி கவிதையில் வரும் 'பீத்துணி' என்ற வரியை நீக்கியிருக்கலாமென்று பேசினார்.

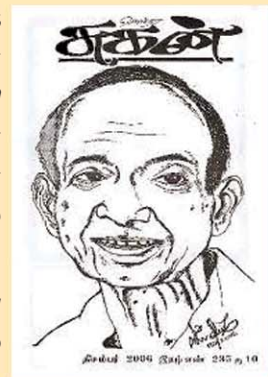
அதை மறுதலித்த சுகன், கவிதைக்கு அதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி முனைவரை இசையவைத்தார் (வசிஷ்டநதி சுகனில் முன்பே வெளியானது).

2005 இல் எமது எழுத்துக்களம் அமைப்பில் அவரது

பூஞ்சாலி நூல் ஆய்வில் பக்கேற்றார். அதன் பிறகு யாம் செயற்குழு உறுப்பினராகயிருந்த கே.ஆர்.ஜி.நாகப்பன் ராஜம்மாள் அறக்கட்டளையில் விருதினைப் பெறச் சேலம் வந்திருந்தார். எழுத்துக்களம் நடத்திய சேலம் எழுத்தாளர் பா.அன்பரசு நினைவேந்தல் நிகழ்விற்கு இறுதியாக வந்திருந்ததோடு சேலத்திற்கும் அவருக்குமான தொடர்பு நின்றுபோனது. காலம் நல்ல படைப்பாளர்களை நீண்ட காலம் விட்டு வைப்பதில்லை. 49 வயதிற்குள் சுகனின் வாழ்வை அது நிறைவு செய்துவிட்டது.

கால நேரம் பார்க்காமல் பள்ளி ஆசிரியர் பணியோடு பத்திரிக்கை ஆசிரியர் பணியினையும் ஏற்றுப் பெரும் மன உளைச்சல்.. நேரத்திற்கு உண்ணாமை போன்றவைகளால் நோயின் பிடியில் மாட்டிக்கொண்டு காலத்தின் தீராப் பிடியில் சிக்கிக்கொள்கிறோம்.. சர்க்கரை மிகையாகிக் கட்டிகட்டியாக மேலெழும்பிச் சுகனை அழைத்துக்கொண்டுவிட்டது. அவர் கூர்தீட்டிப் போன எங்களைப் போன்ற எழுத்து வாட்கள் எப்போதும் அவர் புகழ் வாழ்வை எழுதிக்கொண்டேயிருக்கும்.

வெல்லட்டும் சுகனின் எழுத்துக்கள்! ■

நீசி பிசாசுகளின் சந்தை தினம்

முற்றிலும் மாறுபட்ட இரவது சப்தம் அடங்கிய நீசியில் நீசப்தம் என் பாதத்தின் சப்தத்தை அந்த நீலக் கண்களுடைய நாய்க்குப் பரிசளிக்கிறது. நேற்று செய்த தவறிலிருந்து நான் விடுபடுகிறேன். இரவு தவறுக்கானது என்பதில் உடன்பாடிருந்ததில்லை. திருட்டுத்தனமான பயணத்தின் ஒரு ஆதிக் கதை ஞாபகிக்கிறது மதிலைத் தாண்டும் கடுவன் பூனையின் கத்தலில் மாட்டிக்கொள்கிறது தவறு. இரவின் நடுநீசியென்றாலே பிசாசுகளின் சந்தை தினமெனச் சின்ன வயசில் உம்மாச்சியின் கதை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இப்போது தவறு எனது மாறுபட்ட இரவில் நடந்தேறுவதில் உங்களுக்கு உடன்பாடிருக்காது என்பதால் நான் இதனை ஒரு சாத்தானிடம் கொடுத்துவிட்டுப் படுத்துறங்கப் போகிறேன். முடிந்தால் தவறு செய்வதிலிருந்து விடுபடுங்கள் என்றுதான் இந்தக் கவிதையை முடிக்க வேண்டுமென்றில்லை.

• **ஜே.பிரோஸ்கான்**

நஞ்சு குடித்த சொற்கள்

மூச்சு விடுதல் போலத்தான் சொற்களும் கவனிக்க மறந்தவை எழுத்துக்களின் கோர்வை புரியாதபோது என்னைத் தொடாதபோது உறுத்துவதில்லை எனக்கு மட்டும் எல்லாம் சரியாக நடக்கும்போது அருகாமையின் கனம் தெரிவதில்லை சொற்களின் நெடும் கை நீண்டு நீண்டு என் நகம் உரசுகையில் நானும் அருகாமையும் ஒன்றாகி நா சொற்களின் வீச்சம் நஞ்சின் கசப்பு மூச்சடைத்த அந்தப் பழுக்கப்பட்ட கணம் உடையத் துவங்கியது இடம் கொடாமை மூங்கில்கள் அறியாதது கண்ணீர் ருசிக்கும் உதடுகள் நாவடக்கம் பயின்றவை.. விழி உயர்த்திப் பார்த்தேன் கண்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் கருமை உதட்டுச் சாயமும்..

• **கார்த்திகா அ**

ஆணாதிக்கம்

தேங்காய் துருவுகிறாள் மனைவி கவிதை எழுதுகிறேன் நான்

• **போஸ் பிரபு ■**

சிலேட்டுக்குச்சி

சினிமீண்டுத் தரையில குழியத் தோண்டிக் கதை கேட்டுக்கிட்டே அரைத்தூக்கத்தோட ஆடி ஆடிப் பாடம் படிச்ச ஆரம்பப் பள்ளிக்கொடத்த விட்டுப் போறப்ப இதோ இன்னைக்கி உங்ககிட்ட பேசிக்கி நிக்கிற சிலாகிப்போ ஏக்கமோ இல்லைங்க. பெரிய பள்ளிக் கொடத்துக்குப் போறோம். பெரிய ஆளா வளந்துட்டோம்ங்கிற மப்பு மட்டுமே மனசு பூராவும் பெருகிக் கெடந்துச்சி. எங்க ஊருக்குள்ளயே வளைய வளைய மஞ்சட்டிக் குள்ள தலையைக் குடுத்த நாயி மாதிரி உருண்டுக்குக்கெடந்த பயலுகளப் புடிச்சிக் கொண்டேயி பெரிய பள்ளிக்கொடத்துல சேத்துவிட்டாய்ங்க. அங்கப் பொறந்த பொண்ணு இந்த வீட்டுல வாக்கப்படறதும் இங்கப் பொறந்த பொண்ணு அந்த வீட்டுக்குப் புகுந்துபோறதுமா எங்கப் பள்ளிக்கொடத்துல படிச்ச பயலுகளுக்கு மட்டும் பெரிய பள்ளிக்கொடத்துல சேர்க்கப் பரிச்சை எதுவும் வைக்கிறதில்ல. நேரடியாவே சேத்துக்கிடுவாங்க. அப்படியா இங்க இருந்தவைங்கள மொத்தக் கொத்தாச் சேத்து விட்டாய்ங்க அவிங்க விங்கள எப் பெத்தவைய்ங்க.

எல்லாரும் மொத்தமாப் போயிச்சேந்ததுனால என்னமோ புதுசா ஒரு பள்ளிக்கொடத்துல சேந்திருக்கோம்ங்கிற நெனப்பே மனசுக்குள்ள இல்ல. எங்க சின்னப் பள்ளிக்கொடத்துல எந்த வாகுல ஒக்காந்தமோ அதே மாதிரியாத்தாம் அங்கயும் ஒக்காந்தோம். என்ன ஒரு

வித்தியாசம்ன்னா... மரத்தடில ஒண்ணுக்குப் போக முடியாது. தரையில ஒக்காந்தி வளையத் தோண்ட முடியாது. பெஞ்சல ஒக்காற்றதும் கக்கசுல ஒண்ணுக்குப் போறதெல்லாம் அப்பக்கிப் பெருமிதமாத் தெரிஞ்சாலும் இப்பக்கி நெனச்சா மரத்தடில பைப்பு போட்டு ஒண்ணுக்குப் போறதும் கூட்டமா ஒக்காந்திக் குச்சி வச்சிக் குழிபறிச்சதும்தா எம்புட்டுச் சொகம்...

எல்லாரும் ஒண்ணா ஒரே வரிசையில் ஒக்காந்திருந்தோம். வேட்டிகட்டுன உள்ளேரு வாத்தியாருகளையே பாத்துப் பழகிப்போன எங்களுக்குப் பெல்பாட்டம் போட்டுக் கிப்பிச்சுருள் வச்சி எங்க சித்தப்பா காலேஜிக்குப் போற கணக்கா வந்து போன வாத்தியாருக எல்லாமே கொஞ்சம் புதுசாவும் நெறைய ஆச்சரிய மாகவும் இருந்தாக. ஆறாப்பு மொதக் கிளாஸ். மொத மொதன்னு வாத்தியாருன்னு உள்ள வந்தவரு தேவதாஸு சாரு. இந்தப் பள்ளிக் கொடத்துல சேந்தப்புறம் இன்ன வாத்தியாரு இப்பிடித்தாம் இருப்பாருன்னு அங்க ஏற்கனவே எங்களுக்கு ரெண்டு மூணு கிளாசு முன்னாடி படிக்கிற அண்ணங்ககிட்டக் கேட்டு வச்சிக்கிறது. அவிங்க சொன்னதெல்லாம் இந்தச் சாரு அடிப்பாரு. இந்தச் சாரு வந்தா நல்லா கூத்துக் காமிப்பாரு... கூத்துக் காமிப்பாருன்னா வேற மாதிரி நெனைக்காதீய. அவுசு பாடத்துக்கு நடுவால வாற சிரிப்புகளை நடிச்சிக்கிட்டே சொல்லிக் காமிக்கிறது. இப்ப இருக்குற இலக்கியம் படிச்சவக உடல்மொழின்னு அழகாச் சொல்லுவாங்க. அப்பிடி ஒரு அண்ணன் சொன்னாரு. தேவதாஸு சாரு வாத்தியாரா வரணும். அந்தக் கிளாஸில இருக்கது சொர்க்கம்ன்னு...

அவரு வாக்குப் பலிக்க மொத வகுப்புல மொத ஆளா வந்து நின்னவருதா தேவதாஸு சாரு. நா முன்னமே சொன்ன பெல்பாட்டம் பேண்டு சுருள் கிப்பித்தலை மொழங்கையிச் சட்டைன்னு சித்தப்பன மாதிரியே இருந்தாரு.

“அடேய் பயலுகளா... எல்லாரும் ஆறாப்பு வந்துட்டய... பெரிய மனுசைங்களாயிட்டெகம்மம்?” ன்னு ஆரம்பிச்சிப் பேரு. ஊரு இதுக்கு முன்னாடி படிச்ச பள்ளிக்கொடம்ன்னு ஒவ்வொருத்தனாக் கேக்க மொத மூணு வரிசையிலையும் பேரத்தவிர வேறொன்னும் வித்தியாசம் இல்ல. நாங்க எப்பிடி அஞ்சாப்புல உக்காந்துருப்பமோ அதே மாதிரி

இருந்து பதிலச் சொன்னோம். கொஞ்ச நேரம் புளிச்ச கூழைக் குடிச்சிச் சலிச்சிப் போனவரு மாதிரிப் பாத்தவரு நேரா ஆபீஸ் ரூமுக்குப் போனாரு. அடுத்த ரெண்டு மணி நேரத்துல கண்ணாடிப்புட்டி தெறிச்சுப் போற மாதிரி எங்களை வேற வேற வகுப்புன்னு பிரிச்சிக் கலைச்சிப் போட்டாங்க. புயலடிச்சிக் கலைஞ்சிப் போன புளியமரங் கணக்கா அழுதுக்கிட்டே புத்தக மூட்டையைத் தூக்கிக்கிட்டுப் புடிக்காத எடத்துல புதுப் பயலுகளோட உக்காந்தோம். வாழ்க்கைல பாத்த மொதப் பிளவு அது... இன்னைக்கும் யாரு யாரு யாரோடங்கிறது மறக்கவே இல்ல.

தேவதாஸு சாரு எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்குடுக்க வரலைன்னாலும் அவரு கடந்து போனாலே பரவசமாப் பாக்கத் தோணும். அப்பிடியான மனுசன். கிணிங்... கிணிங்...ன்னு பெல்லு வச்ச சைக்கிள் மணிச் சத்தத்தோட வித்தியாசமா அவரு வாறது நடுக்கமாவும் ஆசையாவும் இருக்கும். அறிவியலு பாடம் எடுத்தாருன்னா எல்லாப் பயலுகளையும் கூட்டிக்கிட்டு வெளில போயிருவாரு. லென்சு வச்சிப் பேப்பர எரிப்பாரு... எந்தத் தலவுலையும் எதையாவது ஒன்ன வச்சிச் செஞ்சிக் காமிச்சிருவாரு. அது பாட்டில்ல ஓட்டை போட்டுத் தண்ணி பாச்சுறதா இருக்கலாம். பச்சை ஓலையைக் கட்டிக் காத்துல பறக்க விடுறதா இருக்கலாம்.

முக்கா மணி நேரத்துல ஒரு படத்தை ஓட்டிக் காமிச்சிருவாரு. ஒரு மந்திரவாதி உருண்டையச் சுத்தி வசியம் வைக்கிற மாதிரி தேவதாஸு சாரு வகுப்பெடுத்தா அவரைத் தாண்டி நம்ப கண்ண வேற எங்கையும் எடுத்துற முடியாது. அப்படியாப்பட்ட ஈர்ப்பும் உயிர்ப்பும் இருக்கும் அந்த வகுப்புல.. கண்ணு வேற எங்கிட்டாச்சும் போச்சின்னா மனுசன் மண்டைக்குள்ள எப்பிடி மணியடிக்குமின்னுத் தெரியாது. ஒன்னுமே பாக்காத மாதிரி பக்கத்துல வருவாரு. சுளீர்ன்னு ஒரு அறை. காத்துல பொறி பறக்கும். கண்ணுக் குள்ள அமிலம் ஊத்தெடுக்கும். அதுக்குப் பயந்தே பாதிப் பேரு கண்ண அங்கிட்டு இங்கிட்டுத் திருப்ப மாட்டோம். ஒரு நா ஒரு பய கிளாஸ்ல லேசா அசந்துட்டான். வழக்கம் போலவே போய் வெளுத்துட்டாரு. அதுக்கு அப்பறமாதா காரணம் கேட்டாரு. அவுக வீட்டுல ஏதோ பிரச்சினைன்னால அவுக அம்மா சோறு காய்ச்சலையாம். அசதி இல்ல பசி மயக்கம்ன்னுத் தெரிஞ்சப்பறம் சாருக்கு எதுவோ அடைக்க வெளில போனவரு ரெண்டு பால்பன்னு வாங்கியாந்தாரு. அவனக் கூப்பிட்டுப் போயிச்

சாப்புடச் சொன்னாரு. அவம் வாயில பொதச்சித் திங்கத் திங்க இவரு கண்ணுல கொளங் கட்டுது. அடிச்சதுக்காக அமுகுற பயலுகளக் காட்டிலும் அடிச்சதுக்காக அமுகுற வாத்தியாருக்கிட்ட படிக்கிறது எல்லாம் வரந்தானே..!

எங்க தேவதாஸு சாரு பாடஞ் சொல்லிக் குடுக்குறதுல மட்டுமில்லைங்க. ஒவ்வொரு வருச ஆண்டு விழாவுலையும் அவரு நடச்சிப் பண்ண சுதாபாத்திரமிருக்கே... இன்னைக்கும் மனசுக்குள்ள இருக்கு அவரு வெடிச்சிரிப்பு வெள்ளைச் சாமியா வந்தாப் பாக்குற சனம் அத்தனையும் சிரிக்கும். அவ்வளவு நேர்த்தியான கலைஞன் அவரு. ராத்திரி பூராம் சிரிக்க வச்சிப் பாத்தவரு மயக்காநா காலையில ஒன்னுத் தெரியாத மாதிரி வகுப்பெடுக்க வந்துருவாரு.

அவரு வீட்டுக்குப் பக்கத்துலையே இருக்குற ஒரு அண்ணன் சொன்ன சுத இது.. அவருக்குப் பெரும்பாலும் சாரு வீட்டுலதா சாப்பாடாம். ஒருவாட்டி சாரு வீட்டுக்குச் சாப்புடப் போறப்ப “இவனுக்கு எப்பிடித்தா மூக்கு வேக்குதோ தெரியல... நேரத்துக்குச் சரியாத் தட்டத் தூக்கி கிட்டு வந்துருவான்” ன்னு சொல்லிட்டாராம். அண்ணனும் கொஞ்சம் வெறப்பா வெளில வந்து சாரு கூப்புடக் கூப்புடக் கேக்காம ஓடி வந்துட்டாராம். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி ஒரு எலையோட “சார் இன்னிக்கித் தட்டெல்லாம் இல்ல... எலைதா.. சோறு போடுங்க”ன்னு முன்னாடி போய் நின்னாராம். அதுவரைக்கும் சாரு ஓத்த வாய் சோறு கூடத் திங்கலையாம். சிரிச்சிக் கலங்குனவாக்குலையே சோறு வச்சாராம் சாரு. பசியோட மொழியறிஞ்சிச் சோறு போடும் மனசு இப்ப உள்ள எத்தன வாத்தியாருகளுக்கு இருக்குன்னுத் தெரியல. பாடஞ் சொல்லிக்குடுக்குறது மட்டும் நம்ப வேலை இல்ல வேலையைப் பாடமாச் சொல்லிக் குடுக்குறதுமன்னுதான்னுச் சொல்லித் தோட்ட வேலை சொல்லிக்குடுப்பாரு. வேலை முடிஞ்சதும் உனக்கு இன்னைக்குச் சம்பளம் இந்தான்னு அம்பது ரூவாயோ நூறு ரூவாயோ குடுப்பாரு. இந்தக் காசு உன்னோட உழைப்பால வந்திச்சி. ஒன்னோட உழைப்புக்குத் தரும் எதிர் வினை. இந்தக் காசு உழைச்சா மட்டும்தா கெடைக்கும். அதுவே நெலைக்கும்ன்னுச் சமத்துவப்பாடம் சொல்லிக்குடுப்பாரு. பள்ளிக் கொடம் முடிச்ச நாள் அன்னைக்கிப் போயி அழுதுக்கிட்டே போயிட்டு வரேன் சார்ன்னு சொன்னேன். நெத்தியில முத்தம் வச்சி நல்லா இருடான்னு அனுப்பிச்சி வைச்சாரு. முத்த ஈரத்தைப்போல இன்னும் தேவதாஸு சாரும் மனசுக்குள்ளயே இருக்காரு. இருப்பாரு...! ■

• கவி: ஸ்டாலின் சரவணன்
சித்திரம் : கொ.வடிவேல்

திருத்தப்பாத பெருநிலத்தில்
சிறு துண்டு அவனது

நெல் அறுத்துக் கிழங்ககழ்ந்து
இனத்துயர் உழைப்பைக்
கொட்டிக் களைத்தவன்
ஒரு மரத்துக் கள்ளுண்டு
பெண்டு பிள்ளைகளோடு
மந்த மாருதம் வீச வாழ்ந்தவனின்
நிலம் பிடுங்கி நீரைக் கோலாவாக்கி-அவன்
கால்-அரை-முழுப் போத்தல்களில்
எத்தனால் நிரப்பித் தந்து
உற்சாகமூட்டிய அதே அரசுதான்

மருத்துவமனை எனும் புதிய நிலத்தில்-அவனை
*மூன்றாவது வார்டில் சேர்த்தது

கருணையை வீட்டில் மறந்து வைத்துவிட்டு
வந்துவிட்ட ஒரு செவிலியரிடம்
துளி எத்தனாலுக்காக
மண்டியிட்டுக் கதறிக் கொண்டிருக்கிறான்

போதையிலிருந்து அவனை வெளியேற்றுதல்
சிசுவை முலை வாசத்தினின்று
பிரித்தல்

அவனது
கண்ணாடிக் குவளை விளிம்பில்
கசப்பு மருந்தைத்
தடவ வேண்டியிருக்கிறது
வெண்அங்கி அணிந்த ஒருவர்
கல்லீரலின் குறுக்குவெட்டுத்
தோற்றத்தை வரைந்து பாகமிட்டு
ஏதேதோ விளக்க முற்படுகிறார்
மிகுந்த பிரியத்துக்குரியவர்களின்
தலைகளைக் கைமுன் நீட்டிச்
சத்தியங்களைக் கோருகின்றனர்
தர்மபத்தினிகள்
மாண்புமிகு நீதிபதிகள்-அவன்
கண்ணுக்கு, கைக்கெட்டும் தூரத்திலிருந்து
சுனைகளைத் தள்ளி வைத்தும்

நீண்ட வரிசையில் நிறுத்தியும்
சோதிக்க முனைகின்றனர்

எல்லாவற்றிற்குப் பிறகும் அவன்
கைக்கடிகாரம் பார்த்துப் பதைபதைத்து
இருளோடு இருளாய் ஒன்றி வெளியேறி
முன் பின் வாசல்களைத்
தட்டிக் கொண்டேதான் இருக்கிறான்
நெட்டித்தள்ளிக் கம்பி வளையத்திற்குள்
நுழைந்து கொண்டிருக்கும்
கடைசிக் கை அவனுடையதுதான்.

*மூன்றாவது வார்டு குடி
நோயாளிகளுக்கானது) ■

கண்ணாடிப் போத்தலில் தெரிஞ்சு
பூப்பூவன் வாழ்வு

கொலசாமி

திருமணமான உடனே அந்த ஊரில் உள்ள ஒரு ஓலைக் குடிசைக்குச் சென்று அகல் விளக்கில் எண்ணெய் ஊற்றிப் பற்றவைத்தார் ஊர் பெரியவர். மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் அகல் விளக்கின் முன் மண்டியிட்டு வணங்கி எழுந்து அதே இடத்தில் அமர்ந்தனர். ஊர் பெரியவர் வெளியே சென்றார். இப்போது அக்குடிசையில் மாப்பிள்ளை பெண்ணைத் தவிர யாரும் இல்லை. ஒருவருக்கொருவர் எதிரெதிரே அமர்ந்திருந்தனர். தலையைக் கீழ்நோக்கிக் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தனர். குடிசைக்கு வெளியே உறவினர்கள் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். மயான அமைதியாய் இருந்தது அந்த இடம்.

சற்று நேரத்தில் ஊர் பெரியவர் உள்ளே வந்தார். குடிசையின் வாசலிலிருந்து எடுத்துவந்த மண்ணை, மாப்பிள்ளை பெண் இருவர் நெற்றியிலும் பூசினார். "தங்கவேலு பட்டுபாங்கி போல எந்தச் சண்டை சச்சரவும் இல்லாம சந்தோசமா வாழ்ணும்" என்று கைகூப்பி நின்றார். பின்னர் மூவரும் அக்குடிசையிலிருந்து வெளியேறினர்.

அந்த ஊரில் தங்கவேலுவை எல்லாருக்குமே தெரியும். நரைத்த முடி. ஆங்காங்கே சில கருப்பு முடிகள் தொற்றிக்கொண்டிருந்தன. நெட்டையாக, அடர் கருப்பாக, வயிறு ஒட்டிப்போய், குறுந்தாடி வைவத்தில் சில முடிகள் தாடிகளாக.. இந்த வயதிலும் நடந்தே எல்லோர் தூரம் வேண்டுமானாலும் போகும் மனிதர். இவருடைய வயதில் உள்ள அத்தனைக் கிழசுகளும் சுருண்டு படுத்துக்கிடக்கிறார்கள். இவர் மட்டும்தான் ஓடி ஆடி வேலை செய்கிறார்.

காலையில் எழுந்து போவார். என்ன வேலை கிடைக்கிறதோ அதைச் செய்து சம்பளத்துடன் வீடு வந்து சேர இரவு ஏழு மணியாவது ஆகும். நாற்று பறிப்பது, வேலி கட்டுவது, மரம் வெட்டுவது, அறுவடைக்குச் செல்வது, செங்கல் சூளை சார்ந்த வேலைகள் என எந்த வேலையானாலும் செல்வார். மனைவி பட்டுபாங்கி மீது ஊரே வியக்கும் பாசம் வைத்திருந்தார். பட்டுபாங்கி என்ன சொன்னாலும் செய்து முடித்துவிடுவார். என்ன கேட்டாலும்

வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவார். அவ்வப்போது சமையல் கூடச் செய்வார். சமையல் செய்வதென்பது பெண்கள் மட்டும்தான் என்பது எழுதப்படாத சட்டம். ஆனால் மனைவிக்கு உடல்நிலை சரியில்லாதபோதெல்லாம் இவர்தான் சமையல். ஊர்ல உள்ள அனைவரும் கிண்டலடிப்பார்கள். எதையும் கண்டுகொள்ள மாட்டார் தங்கவேலு.

தங்கவேலுக்கு இருபது வயதாக இருக்கும்போது திருமணம். அதுவும் 17 மரக்கால் நெல், 9 படி அரிசி, 5 குத்துவிளக்கு, ஒரு தங்க மூக்குத்தி, ஒரு தங்கத் தோடு, ஒரு தங்க வளையல் போட்டுப் பெண்ணைக் கட்டி வீட்டுக்கு மருமகனாக அழைத்து வந்திருந்தார் தங்கவேலுவின் அப்பா. அப்பா சொன்ன பெண்ணையே திருமணம் முடித்தார் தங்கவேலு. பெண் பார்க்கும் வேலை, நிச்சயதார்த்தம் என எதுவும் இல்லை.

அடுத்தநாள் ஊர்க் காவல் தெய்வம் ஐயனார் கோவிலில் ஊருக்கே சாப்பாடு. வீட்டில் வளர்த்த கிடாய் ஆடுகளை வெட்டி விருந்து வைத்தார். தங்கவேலுவைப் பார்த்து அவரின் அப்பா சொன்னார்.

"அம்மா அப்பா இல்லாத பொண்ணு. நாமதான் பார்த்துக்கணும்டா தம்பி"

பட்டுபாங்கிக்கு அப்போது 13 வயது இருக்கும். அம்மா இல்லாத குறையைப் பட்டுபாங்கியால் கண்டிப்பாகத் தீர்த்துவைக்க முடிந்தது. இதுவரையிலும் அப்பா கையால் சமைத்துச் சாப்பிட்டவர் பட்டுபாங்கியின் கையால் சாப்பிடும்போது அவரின் அம்மாவின் ரூபசம் வந்தது. அதையும் கூட அடிக்கடி சொல்லுவார். எதுவுமே பேசமாட்டாள். கை கால் வலித்தால் கூடச் சொல்லமாட்டாள். தங்கவேலு கேட்டால்தான் போச்சு.

ஊருக்குள்ள ஊசிமணி பாசிமணி விற்பவர்கள் வந்தபோது தனது கையில் "தங்கவேலு" என்று குத்திக்கொண்டாள். அடுத்த நாளே அவர்களைத் தேடிச் சென்று "பட்டுபாங்கி" என்று பச்சை குத்தி வந்து கையைக் காட்டினார். ஒரு வார்த்தை கூட அதுட்டிப் பேசமாட்டார் தங்கவேலு. பட்டுபாங்கியும் அதுட்டிப் பேசுமளவு நடந்துகொள்ள மாட்டாள்.

'அப்பா அம்மா இல்லாம வளர்ந்த பொண்ணு எப்படி பக்குவமா நடந்துக்குது பாரு'ன்னு மக்களெல்லாம் பேசிப்பாங்க. அக்கம்பக்கத்து வீட்டிலே போய், கதை பேச நேரமிருக்காது அவளுக்கு. காலையில் எழுந்து யார் வீட்டிலாவது சென்று சாணி அள்ளி, வாசலுக்குத் தெளித்துக் கோவமிட்டு, பாத்திரங்கள் துலக்கி, துணிமணிகளைத் துவைத்து என எல்லா வேலைகளும் முடியவே அரை நாள் ஆகும். அதுக்குப் பிறகு கொஞ்சம் தூங்குவாள். அதற்குள் மாலையாகிவிடும். இரவு சாப்பாடு சமைக்கத் தயார் நிலையில் இருப்பாள். இதுதான் அவளின் தினசரி வேலை.

நாற்று பறித்துக்கொண்டிருந்த தங்கவேலுவிடம் வயலின் முதலாளி சொன்னார்..

'லே... தங்கவேலு, உன் பொண்டாட்டி மயங்கி விழுந்துட்டாளாம். ஒன் தெரு வீராசாமி ஓங்கிட்ட சொல்லச் சொன்னான்டா'

பறித்த நாற்றை அப்படியே விட்டு, கட்டியிருந்த ஓற்றைத் துண்டுடன் ஓடினார். கட்டி வந்த கைலி புளியமரத்தில் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆடு மாடு மேய்க்கும் ஜனமெல்லாம் எதற்கு இப்படி அடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறார் என்று தெரியாமல் நெற்றி சுருங்க அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். பிடாரியம்மன் கோயில் வாசலில் சிறிது நேரம் நின்றார். அங்குள்ள ஓற்றை வேப்பமரத்து நிழலில் சற்று மூச்சுக்காற்றை இழுத்து விட்டுக்கொண்டார்.

கொஞ்சம் நிதானித்தவராய், கோவில் வாசலில் விழுந்து புரண்டார். ஒழுகிக்கொண்டிருக்கும் வேர்வைக்கு லாவகமாக ஓட்டிக்கொண்டது மண். கொஞ்சம் மண்ணை அள்ளி நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு நடந்தார்.

எங்கிருந்தோ நாயொன்று அவரைப் பின் தொடர்ந்தது. 'ச்சோ... ச்சோ' என்று விரட்டிக் கொண்டு மீண்டும் ஓடினார். கருவேலங்காட்டுப் பூச்சிகள் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

தெருவை அடைந்தார். வீட்டு வாசலில் மக்கள் கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். காற்றோட்டமான இடத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் பட்டுபாங்கி.

மூச்சிரைக்க ஓடி வந்த தங்கவேலு பொத்தென்று பட்டுபாங்கியின் அருகில் விழுந்தார். கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டார்.

'ஜனமெல்லாம் பாக்குது, தள்ளிப் போ' என்றாள் உடைந்த குரலில்.

இன்னும் சத்தமாக அழத் தொடங்கினார். அடுத்த நாள் முதல் நடக்க முடியாமல் தவித்தாள். சில நாட்களில் படுத்த படுக்கையில் கிடக்கலானாள். கை

உடைந்து போனது போல் தனித்து விடப்பட்டிருந்தார் தங்கவேலு.

இப்போதெல்லாம் வேலைக்குச் செல்லும்போது பக்கத்து வீடுகளில் சொல்லிவிட்டுத்தான் போகிறார். ஒரு மண் சட்டியில் பழைய சாதம் போட்டு வைத்துவிட்டுச் செல்லுவார். பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் யாராவது மதிய நேரத்தில் சாப்பாட்டை எடுத்துப்போட்டுக் கொடுப்பார்கள். அதைப் படுத்துக்கொண்டே தட்டுத்தடுமாறி அள்ளி வாயில் வைத்துக்கொள்வாள். ஒரு அலுமினிய டம்ளரில் தண்ணி வைத்திருப்பார்கள். அதையும் அப்படியே குடித்துவிட்டுத் தலை சாய்த்துக்கொள்வாள்.

பேச்சும் இல்லை. நடையும் இல்லை. அவள் பெருக்காத வாசல் குப்பைகளாக கிடந்தது. எப்போதாவது யாராவது வந்து பெருக்கிப் போட்டால்தான் உண்டு. இல்லையென்றால் அடிக்கின்ற காற்றுக்குக் குடிசைக்குள் கூடக் குப்பைகள் வந்து சேரும். தங்கவேலு வேலை முடிந்து வீடு வந்தால் அவற்றை அள்ளிக் குப்பை மேட்டில் போட்டு வருவான்.

வெளியே செல்ல வேண்டும். பேசாமல் விட்ட எல்லோரிடமும் ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அவளுக்குள் நிறைய வார்த்தைகள் நிறைந்து வழிந்துகொண்டிருந்தன. புருசனுக்குச் சமைத்துப்போட்டுப் பல நாளானதை எண்ணி எண்ணி உடைந்துபோனாள். யாருமில்லாத வீட்டில் கண்ணீருடன் மட்டுமே அவளின் மவுனம் உடைந்து சிதறிக் காற்றோடு கலந்துகொண்டிருக்கிறது.

கைகளைத் தூக்க முடியவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்த்தி, அந்த வலது கையைத் திருப்பிப் பார்த்துக்கொள்வாள்.. அடர் பச்சை நிறத்தில் தங்கவேலு என்ற பெயர் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும். அதனுடன் ஏதாவது பேசுவாள். சிரிப்பாள். சில நேரங்களில் மகனின் ஞாபகம் வரும். ஒரே மகன். தங்கவேலுவைப் போல நல்ல உயரம். இருபது வயதில் கல்யாணம் செய்து வைத்தார்கள். ஊருக்குள் வெளிச்சம் வந்த நேரமது. மின்சாரம் வந்திருந்த காலகட்டம். வயல் வேலைகள் நிறைய இருந்தது.

குடிசை வீட்டில் வாழப் பிடிக்காத மனைவி. அதனாலே பல நாட்கள் சமைக்காமல் உடம்பு சரி இல்லை என்று படுத்துக்கொள்வாள். எப்போதும் போலப் பட்டுபாங்கிதான் சமைப்பாள். ஊரிலுள்ள மக்களெல்லாம் ஏளனம் பண்ணிப் பேசினார்கள். 'யாருக்கும் வாய்க்காத மருமொவா. தூங்க வெச்சிட்டு வேலைய பாக்குறா பாரு' என்பார்கள். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு வேலை செய்வாள் பட்டுபாங்கி. காலம் செல்ல மகனாகவே வீட்டை விட்டு வெளியேற முடிவு செய்து மாமனாரின் பக்கத்து ஊரில் ஒரு குடிசை கட்டி வெளியேறினான். சிறிது காலம் வந்துபோக

இருந்தான். ஒரு மகனும் மகளும் பிறந்தனர். எப்போதாவது வந்து காட்டிச் செல்வான். இவர்களும் எப்போதாவது சென்றுவருவார்கள். அந்த ஊர் இரண்டு ஆறுகளுக்கு நடுவில் இருந்ததால், போவதை நிறுத்திக்கொண்டனர்.

இரண்டு மூன்று வருடங்களாக மகன் வந்து பார்ப்பதே இல்லை. அவ்வப்போது அந்தப் பக்கம் வேலைக்குப் போகும் ஆட்கள் சொல்லுவார்கள், மகனைப் பார்த்ததாக. சில நேரங்களில் ஏதாவது நெல்லோ, உளுந்தோ ஒரு சாக்குப் பையில் கொடுத்து அனுப்புவான். அதையெல்லாம் பெருசாகவே நினைத்தது இல்லை. மகன் வந்து பார்க்காத பாசத்தை இந்த நெல்லும் உளுந்துமா கொடுத்துவிடப் போகிறது.

அதற்குத் தகுந்தாற்போலவே அக்கம்பக்கத்து ஆட்களும் கேட்பார்கள் 'மவன் சிவன் வந்து பாக்குறானா'. அப்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு நெருப்பில் நடப்பதுபோல் இருக்கும். அந்த வார்த்தைக்குள் வலி இருப்பதை அவர்களால் உணர முடியவில்லை.

தங்கவேலு யோசிக்கத் துவங்கினார். எத்தனை நாள் தான் மனைவியை இப்படியே பார்ப்பது என்று நினைத்தபடியே வேலை செய்வார். 'முன்னாடி போல வேலு ஓடமாட்டேங்குது தங்கவேலுக்கு' என்பார்கள் அவருடன் வேலை செய்பவர்கள். எதையும் பொருட்படுத்தாமல் வேலையைச் செய்துகொண்டிருப்பார்.

சில நேரங்களில் 'ஓழுங்கா ஒம்மொவன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதானே. போடுறத சாட்டுக்கிட்டு, அவன் புள்ளைங்களைப் பாத்துக்கிட்டு அங்கேயே இருக்கலாம்' என்பார்கள். எதையாவது சொல்லிச் சமாளிப்பார். ஆனால் அவரின் மனதில் மட்டுமே ஓடும் 'நானென்ன நாயா. போடுறத சாப்பிட்டு அங்கேயே செட்க்க. ஓடம்புல ஆவி உள்ள வரைக்கும் வேலை செய்வேன். பெறகு கடவுள் உட்ட வழி' என்று மனதுக்குள் பேசிக்கொள்வார்.

எப்போது வீட்டுக்கு வந்தாலும் வீடு அமைதியாக இருந்தது. முன்ன போல எங்கேயும் பாணை உருளும் சத்தம் இல்லை. பேச்சு இல்லை. அந்த மண் குடிசை இன்னும் மண்ணால் நிறைந்திருந்தது. ஆங்காங்கே துணிகள் கிடந்தன. சுழுவாத பாணைகளில் ஈக்கள் கூட்டமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டும் அமர்ந்தும் இருந்தன. உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் மனைவியின் வாயிலும் ஈக்கள் கூட்டமாய் அமர்ந்திருப்பதைத் தங்கவேலுவால் காண முடிந்தது.

எப்போதாவது வந்து செல்லும் அரசு மருத்துவமனை ஆட்கள் உதடுகளைப் பிதுக்கிச் சென்றார்கள். இப்போதெல்லாம் அவ்வளவாக வேலைக்குச் செல்வதில்லை. இருப்பதை வைத்துச் சமைத்துச் சாப்பிடுவார். மனைவிக்கு அதையே

ஊட்டிவிடுவார். ஊர்மக்கள் பாவம்பார்த்து எப்போதாவது சுருவாடு சூம்போ நாக்குக்கு ருசியான சூம்போ ஏதாவது கொடுப்பார்கள்.

இப்போதெல்லாம் மருத்துவர்கள் வருவதில்லை. அருகிலுள்ள கிராமத்திலிருந்து ஒரு மருத்துவச்சியை அழைத்து வந்தார். அவளும் உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டாள். என்ன செய்வதென்று தெரிய வில்லை. கண்கள்கூடத் திறக்காமல் படுக்கையில் கிடந்தாள் பட்டுபாங்கி. தங்கவேலுவின் அப்பா சொன்னது இப்போதெல்லாம் தினம்தினம் நினைவுக்கு வந்து போகிறது.

'அப்பா அம்மா இல்லாத பொண்ணு. நாமதான் பாத்துக்கணும்'

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கொட்டும்போதெல்லாம் கைகளால் துடைத்து விட்டார். இத்தனை நாள் அவள் கழிக்கும் மலம் சிறுநீர் அள்ளிக் கழுவி விட்டபோது இல்லாத வேதனையை அது தந்தது. பெயர் சொல்லி அவ்வப்போது அழைப்பார். அவளின் உதடுகள் அசையும். அவள் எதையோ சொல்ல வருவதை அவரால் உணர முடிந்தது. விரல்கள் அசையும். அவரின் கைகளை அவளின் கைகளுக்கு இடையில் வைப்பார். அவளால் கைகளை மூட முடியாது. அவரின் மறு கையால் மூடிக்கொள்வார். மகனுக்கு ஆள் அனுப்பி வரச் சொல்லலாமா என நினைத்தார். வேண்டாம் என்றது அவரின் மனது.

அன்று மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. விடியற்காலை. வேலைக்கு ஆள் வேண்டுமென்று சொன்னார் பக்கத்துத் தெரு ஆண்டை. வேலி கட்ட வேண்டும். ஒரே ஆள் செய்யும் வேலை. பழைய ஆள் செய்தால்தான் வேலி நன்றாக இருக்குமென்று விரும்பினார். பக்கத்தானே, அடிக்கடி வந்து பார்த்துப் போகலாம். எனவே ஒத்துக்கொண்டார். வீட்டின் ஓரம் இருந்த நைலான் சாக்கைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டார். பக்கத்து வீட்டில் சென்று அடிக்கடி மனைவியைப் பார்த்து வரும்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

அது மூங்கில் வேலி. மழையில் கட்டியதால் கைகளை நன்றாகவே பதம் பார்த்தது. ஆங்காங்கே கைகளில் ரத்தம். எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. பட்டுபாங்கிக்கு என்ன ஆச்சோ ஏது ஆச்சோவென்று நினைத்துக்கொண்டே வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

வேலி கட்டி முடித்து ஆண்டை வீட்டுக்குச் சென்று பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு நடந்தார். இப்போது மழை மெல்லிய சாரலாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. வீட்டை அடைந்ததும் தலையில் இருந்த சாக்கைக் கூட எடுக்காமல் ஒழுக்கும் மழை நீருடன் உள்ளே சென்றார். பட்டுபாங்கியின் உதடுகள் மட்டும் துடித்துக்கொண்டு இருந்தன.

அருகில் வைத்திருந்த சாப்பாடு அப்படியே பாணையில் இருந்தது. பச்சுத்து வீட்டிலிருந்து யாரும் வந்து பார்க்கவில்லை.

அருகில் ஒரு பாயை விரித்தார். அதில் பட்டுபாங்கியைக் கிடத்தினார். படுத்திருந்த பாயை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வைத்து பாணையில் இருந்த மழை நீரைக்கொண்டு சுழவினார். ஒரு ஈரத்துணியால் பட்டுபாங்கியைத் துடைத்தார். ஜில்லென்ற உடல் இன்னும் குளிர்ச்சியாகியதை அவராலும் உணர முடிந்தது. மனைவியை மடியில் கிடத்தினார். சூடு செய்த பழைய சாதத்தை ஊட்டி விட்டார்.

அந்த இரவு முழுவதும் அவரால் தாங்கவே முடியவில்லை. ஏதேதோ அவருக்கு நினைவு வந்தது. தூக்கமில்லாத இரவாகவே இருந்தது. விளக்கை எரிய வைப்பதும் பட்டுபாங்கியைப் பார்ப்பதுமாகவே அவரின் அந்த இரவு இருந்தது. பட்டுபாங்கியின் கண்கள் ஈரம் கோர்த்திருந்தன. துடைத்துவிட்டார். கைகளை மார்போடு வைத்துக்கொண்டார். வீட்டிலிருந்த புடவை வேட்டிகளையெல்லாம் பட்டுபாங்கியின் மேலே போட்டிருந்தார். குளிர் இல்லாமல் உறங்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார். ஆனால் பட்டுபாங்கியின் கண்களைத் தவிர உடல் பாகங்கள் யாவும் விழித்திருந்ததைத் தங்கவேலுவால் உணர முடியவில்லை.

விடிந்தது. முதல் வேலையாய் அவர் செய்ய நினைத்ததைச் செய்தாக வேண்டும் என்பதால் நடந்து சென்றார். வயலுக்கு மத்தியில் ஐயனார் கோவில். அருகில் அரளி மரம். தோளில் போட்டிருந்த துண்டில் சில அரளிக் காய்களைச் சேகரித்தார். கடைக்குச் சென்று காய்கறிகள் வாங்கினார். இன்று மழையில்லை. வெயிலடித்துக் கொண்டிருந்தது. மாட்டுவண்டி ஒன்று அவரைக் கூந்தது. அதில் ஏறிக்கொண்டார். துண்டில் அரளி விதையை முடித்து வைத்திருந்தார். அடுத்த முடிச்சில் காய்கறி இருந்தது.

வீட்டுக்கு வந்ததுமே மனைவிக்குச் சாப்பாடு ஊட்டினார். இரவானது. வீட்டிற்கும் வெளியேயும் நடந்துகொண்டிருந்தார். தெருவிழுள்ளோர் கேட்டார்கள். 'ஒண்ணுமில்ல' என்று மட்டும் சொல்லி நடந்துகொண்டிருந்தார். ஊரடங்கியது. வீட்டின் ஓரத்தில் மண்வெட்டியும் கடப்பாரையும் இருந்தது. அதை எடுத்தார். மனைவியை ஓரமாகப் படுக்கப்போட்டார். அகலமான சூழியை வெட்டத் துவங்கினார். வெட்டிக்கொண்டே இருந்தார். அந்த சூழியை இரண்டு பேர் படுக்குமளவுக்கு வெட்டி அகலப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். இடையே வெளியே வந்து யாராவது பார்க்கிறார்களா என்று பார்த்துச் செல்வார். கும்மிருட்டில் யாரும்

தெரியவில்லை. ஆனால் சத்தமில்லை என்பதால் மறுபடியும் உள்ளே சென்று சூழியை வெட்டத் துவங்கினார்.

மணிச் சத்தம் கேட்டது. எரிந்த விளக்கை அணைத்துவிட்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்தார். ஒரு மாட்டு வண்டி சென்றுகொண்டிருந்தது. எப்படியும் மணி இரண்டு இருக்கும். அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக் குழம்பைச் சூடு செய்து அதில் அரைத்து வைத்திருந்த அரளியைக் கொட்டினார். கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் உப்பு, கொஞ்சம் மிளகாய்த்தூள், மேலும் கொஞ்சம் புளியைக் கரைத்து ஊற்றினார். கொதித்தது.

ஒரு மண் சட்டியில் சாப்பாட்டைப் போட்டு, பிசைந்து மனைவியை மடியில் போட்டு ஊட்டினார். இப்போதும் அவளின் கண்களில் கண்ணீர் கொண்டியது. கைகளால் துடைத்துவிட்டார்.

"உனக்குச் சம்மதமா என்னன்னு கூடக் கேக்கல பட்டு. வேணாம் இந்தக் கஷ்டம். உன்ன எத்தனை நாளுக்கு இப்படிப் பாப்பேன் சொல்லு"

மௌனமாக இருந்தது வீடு. அவளின் விரல்கள் துடித்தன. கைகளால் அமுக்கினார்.

"நீயில்லாம நான் மட்டும் என்னத்த வாழ்ந்துடப் போறேன். நானும் உன்கூடயே வந்துடுறேண்டி." அந்த இரவு அவர்களின் காதலைக் கடைசியாய்க் கண் விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

பட்டுபாங்கியின் கண்கள் இறுக்கி மூடி, உதடுகள் எப்போதும் போலல்லாமல், விரல்களும் கூட வேறு மாதிரியாய். ஏதேதோ மாற்றம் நடந்து கொண்டிருந்ததைத் தங்கவேலுவால் உணர முடிந்தது. விளக்கின் வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது அவளின் கண்களில் நீர். இப்போது அவர் துடைக்கவில்லை. அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே இரண்டு வாய்ச் சோற்றை அள்ளித் தானும் சாப்பிட்டார்.

குழிக்குள் அவள் போர்த்தியிருந்த துணிகளையும் மேலும் சில துணிகளையும் அள்ளிப் போட்டார். குழிக்குள் இறங்கித் துணிகளைப் பரப்பினார். மெதுவாக அந்தக் குழிக்குள் மனைவியை இறக்கிப் படுக்க வைத்தார். அவருக்கும் உடம்பில் ஏதோ மாற்றம் தெரிந்தது.

தானும் இறங்கினார். மனைவிக்கு அருகில் படுத்துக்கொண்டார். மனைவியின் மூக்கில் கை வைத்துப் பார்த்தார். மூச்சில்லை. அவளின் கைகளைத் தன் கைக்குள் வைத்துக்கொண்டார். அவரால் கைகளை இறுக்கமாக மூட முடியவில்லை. கைகள் தளர்ந்தன. மூச்சு முட்டியது. தூக்கம் வருவதுபோல் இருந்தது. தாரத்தில் அவரின் அப்பாவின் குரல்.

"அம்மா இல்லாத பொண்ணு. நாமதான் பார்த்துக்கணும்டா தம்பி". ■

சீனக்கவிதைகளும் சங்கப்பார்வையும்

“ஷிழ் சிங்” சீனாவின் முதல் நூல். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட 3000 பாடல்களின் தொகுப்பு நூல். இந்த நூல் சீனாவின் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்கம். ஆனால் அந்த அளவோடு நின்றுவிடாமல் சமூகம், சமயம், வாழ்வியல், அரசியல் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. “பயணி” இந்த நூலின் சில பாடல்களைக் “கவித்தொகை” என்று தொகுத்து நேரடித் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். சீனாவின் சங்க இலக்கியம் என்று சொல்லப்படுவதற்கான காரணங்களுடன் உள்ள கவிதைகளிலிருந்து இரண்டு கவிதைகள் மட்டும் இங்கே பகிர்கிறேன்.

“சென்றான் தலைவன் பணி நிமித்தம் திரும்பும் நேரமோ தெரியவில்லையே கோழிகள் கூட்டுக்கு மீள்கின்றன பொழுது சாய்ந்துவிட்டது ஆடுமாடுகள் இறங்கிவருகின்றன சென்றான் தலைவன் பணி நிமித்தம் அவன் நினைவைத் தவிர்க்க முடியுமோ? சென்றான் தலைவன் பணி நிமித்தம் நாட்கள் இல்லை; மாதங்கள் இல்லை; மீண்டும் அவனைச் சந்திப்பதென்றோ? கோழிகள் கூட்டைந்துவிட்டன பொழுது சாய்ந்துவிட்டது ஆடுமாடுகள் தொழுவம் அடைந்தன சென்றான் தலைவன் பணி நிமித்தம் பசியும் தாகமும் வாட்டாதிருக்கட்டுமே”

ஓக்ஸர் மாசாத்தியாரின் “கெடுக சிந்தை கடிது இவள் துணிவே” என்பதன் சாயலில் மற்றுமொரு கவிதை,

“அடர்ந்த மலையில் ஏறுகிறேன் அப்பாவின் திசை நோக்குகிறேன்”

அப்பா சொல்வார்: ‘ஆ!
என் மகன் வேலைக்குச் சென்றானே இரவும் பகலும் ஓய்வில்லை. எச்சரிக்கையாய் இருப்பானே நின்றுவிடாமல் வருவானே’ தரிசு மலையில் ஏறுகிறேன் அம்மாவின் திசை நோக்குகிறேன் அம்மா சொல்வார்: ‘ஆ!
இளையவன் வேலைக்குச் சென்றானே இரவும் பகலும் துயிலில்லை. எச்சரிக்கையாய் இருப்பானே போய்விடாமல் வருவானே’ சின்ன மலையில் ஏறுகிறேன் அண்ணன் திசையை நோக்குகிறேன் அண்ணன் சொல்வார்: ‘ஆ!
என் தம்பி வேலைக்குச் சென்றானே பகலும் இரவும் குழுவோடு. எச்சரிக்கையாய் இருப்பானே இறந்துவிடாமல் வருவானே”

ஜெயந்தி சங்கரின் மொழிபெயர்ப்பில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவோ வென் ச்சன் எழுதிய கவிதையில் ஒரு பெண்ணின் காதல் என்பது முதிர்்பருவம் அடைகையிலும் நிரந்தரமான அன்பை வேண்டுவதாக இருக்கிறது எனச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது, திருமணத் திற்குப் பின்பான பெண்களின் வாழ்வு என்பது பெரும்பாலும் துயர் அடைந்திருப்பதாகக் காட்டப்படுகிற சங்க இலக்கியத்தின் மருதநிலப் பாடல்களை நினைவூட்டும்படியாக இருக்கிறது. பிள்ளைப்பேற்றின் பொழுது, மாதாந்திரச் சுழற்சியின்பொழுது தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து பரத்தையரைத் தேடித் தலைவன் செல்கிறான். தலைவி வருத்தமும், ஆற்றாமையும் மிகுந்தவளாக இருக்கிறாள். சங்க இலக்கியத் தலைவிகள் முதுமையானவர்களாகக் காட்டப்படுவதில்லை.

முதுமைக் காலத்துப் பெண்கள் தாயாக வீரம் நிறைந்தவர்களாக ஆண்பிள்ளைகளைப் போருக்கு அனுப்புவதில் மகிழ்வதாகக் காட்டப் படுகிறார்கள். என்றபோதும் ஒரு பெண்ணின் இளமைக் கடக்கும் நிலையின், பரத்தையர் பிரிவின் நீட்சியை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். தமிழ் நிலத்தில் இருக்கும் பெண்ணைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது இந்தக் கவிதை.

“என் நரைமுடியைப் போலவே மிகத் தூய்மையானதே

என் காதலும், மலை மீது கவிந்தீடும்
உறைபனியைப்போல வெண்மையானதும்,
மேகங்களினூடே நகர்ந்து செல்லும்
நிலாவைப்போலப் பிரகாசமுடையது,
இருந்தும், நான் உணர்ந்தீட்டேன்,
உன் இரட்டை மனதை,
நெருங்கிவிட்டோம், நாம் உறவின் முறிவை.
இன்று நாம் சேர்ந்து இருக்க
நீ குதூகலிக்கிறாய்.

நானை தனிமையில் நடப்பேன் நான்
அகழியின் அருகே
மனக்கலக்கத்துடன், சோகத்தைக்

கொடுத்தீடும் கூழலில்
கிழக்கிலிருந்து மேற்கு நோக்கி ஓடிடும்
நீரைப் பார்த்தபடி.
எப்போதும் திருமணங்கள் கண்ணீரில் முடிவது
ஏன்?

நான் விரும்பியதெல்லாம் தடம் புரண்டிடாத
சிந்தனை கொண்ட
ஓர் வாலிபனை மட்டும் தானே
என்னுடையதும் அவனுடையதுமான

தலைமுடிகள்
வெண்மை ஏற ஏற நெருக்கம் கூடும்படியாக
ஓர் வாலிபனை மட்டுமே.
நீளமூங்கில் கழியுடன் மீன்களின் பின்னால்
ஓடிடும்

உன்னை அல்லவே
காதல் மனம் மாறாத வாலிபனின் நேர்மை
விலைமதிப்பற்றது.”

சீனாவின் அடிப்படையான பழமைவாதக் கலாச்சாரத்தில் ஒரு ஆண் திருமணத்திற்குப் பின்பு பலபேர்களுடன் உறவு வைத்துக்கொள்வது அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வகையான பாலியல் சுதந்திரம் என்பது குடும்பத்தில் ஒடுக்குமுறைக்கு உட்பட்டிருக்கும் பெண்களின் மனத்தைத் துயரப்படுத்துவதாக இருந்தது.

சினக்கவிதைகள் என்பன மூதாதையர்களின் ஆண்மா, இயற்கை, நட்பின் உணர்வு, சமூகத்தின்

மீதான கோபம், காதல், பிரிவு எனப் பல்வேறு அகம் புறம் சார்ந்த உணர்வெழுச்சிகளினால் பாடப்பட்ட கவிதைகள். பாலியல் உணர்வுகளைப் படிமங்களாகவும் குறியீடுகளாகவும் குறிப்பிட்டனர். பாலியல் உணர்வைச் சொல்ல உடல் உறுப்புச் சொற்கள் மரபு இலக்கியங்களில் இல்லை. ஆனால் மேற்கத்திய பாணியைக் கடைப்பிடித்து நவீனச் சினக்கவிதைகள் தற்சமயம் அவ்வகையான மாற்றம் அடைந்துள்ளன. நாடுகடத்தல், பதவி இறக்கம் என்பனவற்றைக் கடந்தும் அரசை எதிர்த்து எழுதப்படுகிற கவிதைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. பெண்களை ஒடுக்குதலுக்கு உட்படுத்தும் வகையிலான நேரடி மறைமுகச் சொற்களும் சித்திரங்களும் சீன இலக்கியத்தில் உள்ளன. பெண்களைக் குறிக்கும் சினத்துச் சித்திர எழுத்தில் பணிவுடன் மண்டியிட்டிருப்பதாகப் பெண் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். மணமான பெண்ணைக் குறிக்கும் சீன எழுத்து இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. ஒன்று துடைப்பம், இன்னொன்று பெண். ஹுவென் ஜெயீட்சு என்றால் கீழ்ப்படிதல், பெண் தரையைக் கூட்டுதல் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. “திறமையற்ற பெண்தான் நற்குணமுடையவள்” என்கிற விதமான சினத்துச் சொல்லாடல்கள் தமிழ் நிலத்தின் கற்புடைய மகளிரின் பண்பு போலவே இருக்கிறது. கற்புடைய பெண் என்றால் கணவனுக்குக் காத்திருப்பது, அவனுக்கான பணிகளைச் செய்வது, வீட்டைப் பராமரிப்பது, அவனுடைய குழந்தைகளை வளர்ப்பது, பரத்தையரிடம் சென்று வருகிற தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வது என்பதாக இருக்கிறது. பெண்களுடைய இந்த நிலையில் சீன நிலத்திலும் தமிழ் நிலத்திலும் பெரிய வேறுபாடு ஒன்று மில்லை. மதங்கள் கட்டமைக்கிற பண்பாடு மூலமும் இலக்கியம் மூலமும் பெண்களின் அகமும் புறமும் கட்டமைக்கப்படுகின்றன.

பெண் என்பவள் அடிப்படையில் அன்பு வயப்பட்டவளாக இருக்கிறாள். பிரிவு நேரும் பொழுது மிகவும் துயருருகிறவளாகவும் ஆணுக்காகக் காத்திருப்பவளாகவும் இருக்கிறாள். இவ்விதமான பெண்ணின் மன உணர்வுகளைச் சங்கப்பாடல்களின் மூலமாக உணர முடிவது போலவே நிலம், பொழுது, இனம், கலாச்சாரம் இவை எல்லாவற்றையும் கடந்து சினக்கவிதை களிலும் அடையாளம் காணமுடிகிறது. ■

நீ துளையிட எனது புல்லாங்குழல் - 4

என்னிடம் எதுவுமில்லை என
யாராலும் சொல்ல முடியாது
நான் காதலால் நிரம்பியிருக்கிறேன்...

•
நான் உன்னைத் தேடுகிறேன்
நீ என்னைத் தேடுகிறாய்
இடையில் என்ன செய்கிறது
இந்தக் காதல்?

•
நீ கோடுகளாக இருக்கிறாய்...
அது தெரியாமல்
நான் வெறும் கோடிட்ட இடங்களை
நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்...

•
காதல் ரசம் பூசு...
இல்லையென்றால்
கண்ணாடியில்கூடத் தெரியமாட்டேன்...

•
நான் விஷமாக இருந்தாலென்ன...
நீ மகுடி ஊதியதும்
நான் ஆடத்தானே செய்கிறேன்
ஒரு பாம்பைப்போல...

•
ஒளியை வைத்தே
இருளாக்கும் வித்தை
உனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்...

•
என் இதயத்திடம்
நான் என்ன கேட்பதெனத் தெரியாத பொழுதுகளில்
அது காதலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறது....

•
நான் புல்லாங்குழல் தருவதற்கும்
நீ இசையைத் தருவதற்கும்
மூங்கில்கள் மட்டுமே காரணம் அல்ல... ■

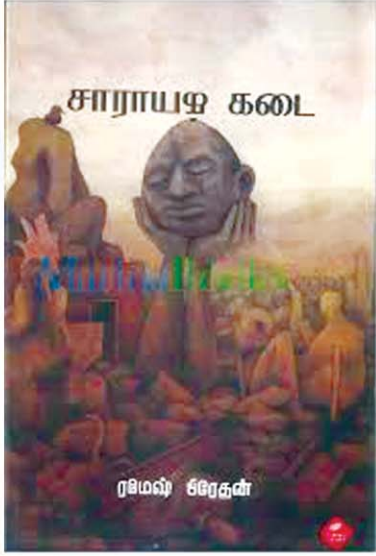

• செ. மாட்டின் ராஜா

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி (கு), திருச்சிராப்பள்ளி.

பிறழ்ந்த மாணிடம்

**நூல் : ரமேஷ் பிரேதனின் 'சாராயக்கலை'
கவிதைத் தொகுப்பு**

தற்காலத் தமிழ் நவீனக் கவிதைகளைப் புனைபவர்களுள் ஒருவராக ரமேஷ் பிரேதன் திகழ்கின்றார். இவரின் 'சாராயக்கலை' கவிதைத் தொகுப்பானது டிசம்பர் 2008இல் உயிர்மை பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பில் ஐம்பது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தியா சுதந்திரமாவதற்கு முன் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்கீழ் இருந்தது. குறிப்பாகப் புதுச்சேரி மாநிலம் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தது. இந்நிலையில் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் இன்றுவரை புதுச்சேரி மாநிலம் மதுபானங்களின் பயன்பாட்டிற்குப் புகலிடமாகவே காணப்படுகிறது. இதனடிப்படையில் மதுபானத்தின் தாக்கம் அம்மாநில மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றித்து விட்டதைக் கவிதையாக்கமாக வடிவம்

தருகின்றார் ரமேஷ் பிரேதன். இவரது கவிதைகள் அனைத்தும் கொலைகாரன், பைத்தியக்காரன், பயங்கரவாதி, காழகன், குடிகாரன், தெருப் பொறுக்கி, பிச்சைக்காரன், ஓரினச்சேர்க்கையாளன் போன்ற எண்ணற்ற விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கை முறையினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இவை சமூகத்தின் ஒழுங்கமைப்புகளில் இருந்து பிறழ்ந்து தனித்துவிடப்பட்டவர்களின் ஒழுங்கின்மைக்கான வாழ்வியலாகவும் பார்க்கத் துணை செய்கின்றன.

மதுவென்பது உழைக்கும் மக்களின் உடலுப்பைத் தீர்க்கும் பானமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது காலப்போக்கில் பெருமுதலாளிகளின் இலாபத்தை அதிகரிக்கும் வர்த்தகப் பொருளாக மாறிவிடுகிறது. இந்நிலையில் மதுவின் தரம் என்பது விடைதெரியாத பொருளாகவே காணப்படுகிறது. இதனை விளக்கிடும் கவிஞர்,

“சாராயம் / மாட்டுக்கறி / ரத்தப்பொரியல் / சாராயம் / மரவள்ளிக்கிழங்கு / வேர்க்கடலை / சாராயம் / கொய்யாப்பழம் / மாங்காய்ப் பத்தை / சாராயம் / மட்டை உறுகாய் / மசால்வடை / கைலாயத்திலிருந்து பனி உருகி / வடியும் இவ்விடம் மறைபொருளற்றது / காய்ந்த மனித மூத்திரவாடை / சுற்றித் திரியும் பன்றிகளின் வாடை / அருகிலேயே அமர்ந்து கழித்த / மலங்களின் வாடை / சொறி நாய்களின் துர்வாடை இவை / புதுச்சேரியின் எல்லாக் கடைகளுக்குமான / பொதுவான வாசனை / இவ்வாசனையுடன் மூழ்கி முத்தெடுத்து / வீட்டுக்குள் நுழைகிறேன் / நானே ஒரு சாராயக்கடையாகக் / கட்டவிழ்கிறேன்”.

மது மனிதனின் வாழ்வியலோடு ஒன்றாகவே கலந்திருக்கிறது. மதுவின் தரமும் உணவுப்

பொருட்கள் விற்பனை செய்யப்படும் இடமும் அசத்தம் நிறைந்தனவாக உள்ளன. ஒட்டுமொத்த நாட்டிற்கும் மதுவின் அடையாளமாகப் புதுச்சேரி மாநிலம் திகழ்கிறது. இச்சூழலில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் மதுபோதையின் பிரியனாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளான் என்பதனைக் கவிஞர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

மனிதன் சகமனிதனோடு அன்பு, நட்பு, காதல், இரக்கம், கருணை போன்றவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. மாறாகச் சகமனிதனுக்குள் போட்டி மனப்பான்மையும் சகிப்புத்தன்மையற்ற நிலையும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இந்நிலையில் மனித உறவுகள் மேம்படுவது சாத்தியமற்றதாகிவிடும் என்பதனை,

“புதுச்சேரிக் கடற்கரையில் தினந்தோறும் புதுப்புதுப் / பைத்தியங்கள் / அதிலும் வயிறு ஊதிய பெண் பைத்தியங்கள் / நான் ஒரு பெண் பைத்தியத்திற்குப் பிரசவம் பார்த்தேன் / மழை ஓய்ந்த நடு இரவு / கடற்கரைச் சாலை சிமெண்ட் பெஞ்சில் / யோனி கிழிய / தலை வழிய / வலியில் சிரித்தபடி அவள் / பராசக்தி / ஆதிபராசக்தி / குழந்தையை என்னிடம் விட்டுவிட்டுக் / கடலுக்குள் இறங்கிவிட்டாள் / கவலை இல்லாத மனிதன் / பைத்தியக்காரன் / கவலை இல்லாத மனுஷி பைத்தியக்காரி / பைத்தியங்களைத் தவிர எனக்கு / இவ்வுலகில் வேறு உறவுகள் இல்லை”

என்கிறார். புதுச்சேரி மாநிலம் சுற்றுலாத் தளமாகத் திகழ்கிறது. எண்ணற்ற பயணிகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட கடற்கரை வாழ்விடமாக இருக்கிறது. எனினும் இம்மனிதர்கள் சகமனிதர்களோடு உறவுகொள்பவரில்லை. இத்தகையவர்களை மனநிலை பிறழ்ந்தவர்கள் என்று வகைப்படுத்துகிறார். இவ்வாறான மனிதர்களைப் படைத்தளித்த கடவுளைக் கேள்விக்குட்படுத்தி எள்ளி நகையாடுகின்றார். மேலும் மனநிலை பிறழ்ந்தவர்களுடன் வைத்துக்கொள்ளும் உறவே கவலையற்றது என்கிறார். இவை மனநிலை பிறழ்ந்தவர்களின் சமூகவயப்படலுக்கான வரையிலாகவும் பார்க்க முடிகிறது. மேலும் ஒரு மரபார்ந்தும் பண்பட்டும் திகழ்கின்ற சமூகத்தின் ஒழுங்கின்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

முன்னோர்கள் விட்டுச் சென்ற வழியில் தொடர்வது மரபார்ந்த வாழ்வியல் முறை என்று குறிப்பிடலாம். மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்பது கார்ல் மார்க்ஸின் தத்துவ நிலைப்பாடாக இருக்கிறது. இன்றைய சமூகச் சூழல் ஒவ்வொரு தனிமனிதனையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி மாற்றத்தை ஏற்கச் செய்திருக்கிறது. இவ்வாறு மரபும் மாற்றமும் தன்னகத்தே தொடர்ந்து பல்வேறு ஊடாட்டங்களை நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

“ஓற்றையடிப் பாதைகளினால் / உருவாவது ஊரின் வரைபடம் / நடந்து நடந்து மனிதர்தம் / வரைபடத்தை வளர்த்தெடுக்கிறார்கள் / ஊர் நகரமான கதை இப்படித்தான் / பாதச் சுவடுகள் / கட்டை வண்டிகள் / பாதைகளையும் வரைபடங்களையும் / மாற்றியமைத்தன / புறவழிச்சாலை / புதிதாக யாரின் தடயமுற்று / உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது / அதில் ஒரு குழந்தை / கிக்கிக்கீ எனச் சிரித்தபடி / விட்டெறிந்து சென்ற தன் தாயின் / முலைதேடித் தவழ்கிறது”

என்று கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். மனித இனமானது தோற்றம்பெற்ற காலத்தில் ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதொரு இடத்திற்கு நடைபயணமாகச் சென்றிருக்கிறது. பின்னர் கட்டை வண்டிகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனடிப்படையில் தரைவழி, வான்வழி, கடல்வழி எனப் போக்குவரத்து வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. ஒரு குழந்தைப் பாலிற்காகத் தாயைத் தேடி மனிதர்களற்ற சாலையில் அலைந்து திரிவதாக ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். மேலும், தேசிய நெடுஞ்சாலைகளில் மனிதர்களின் நடமாட்டமற்று வாகனங்கள் மட்டுமே பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறாகக் கவிஞர் சமூகத்தின் அவலங்களையும் நகர்மயமாக்கத்தையும் எள்ளி நகையாடுவதைப் புலப்படுத்திக்காட்டுகின்றன.

ரமேஷ் பிரேதன் சமூகத்தின் ஒழுங்குகளிலிருந்து பிறழ்ந்து காணப்படும் மானிடத்தை இலக்கியமாக்குகிறார். அவர்களும் இச்சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் என்பதால் சகமனிதர்களைப் போன்று வாழ்வதற்கான வெளியை அவர்களது உரிமையாகக் கோருகிறார். ■

காற்றில் மிதக்கும் கவிதை

வட்டவட்டப் பாரையிலே - குட்டி
வரகரிசி தீட்டையிலே
ஆர்கொடுத்த சாயச்சீலை - குட்டி
ஆலவட்டம் போடுதடி! (களஞ்சியம்)

நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பற்றித்தான் இன்றைய அகழ்வும் நிகழ்வும் நம்மிடையே பேசப்போகிறது...

நாட்டார் பாடல்கள் என்ற வகைமையில் உள்ள இந்த வகைமைப் பாடல்களின் கவித்துவத்தை யாராலும் வியக்காமல் இருக்கவே முடியாது. இவற்றை யார் எழுதினார்கள், எப்போது எழுதினார்கள் என்று நாம் அறிய முடியாதென்றாலும், இவற்றைப் படைத்தவர்களின் கவிதையாற்றும் அறிவு இயற்கையாகவே வரப்பெற்ற வரகவிகள் என்றே சொல்லலாம்.

ஏற்றமிறைக்கப் பாட்டு, சேற்றிலுழப் பாட்டு, நாற்று நடப் பாட்டு, நையாண்டிக்கும் பாட்டு, அத்தை மகள் சென்றால் அரவணைக்கப் பாட்டு, ஆகாசம் மழை வேண்டி அதற்குமொரு பாட்டு, காற்று வந்தால் பாட்டு, கண்ணீர் வந்தாலும் பாட்டு, காவல் தெய்வம் காத்து நிற்க வேண்டிநிற்கும் பாட்டு, தாயிக்குமொரு பாட்டு, தகப்பனுக்கும் பாட்டு, உறவுச் சொல்லியழும் ஒப்பாரிக்கும் பாட்டு, மாமனுக்குப் பாட்டு, மருமகள் சீருக்குமொரு பாட்டு, சிற்றாடை கட்டித் துயிலும் சின்னக்குழந்தையைத் தாலாட்டப் பாட்டு... அப்பப்பா எத்துணைப் பாட்டுகள்! எவ்வளவுக் கவித்துவம்! இவற்றையெல்லாம் வியக்காமல் நகர்ந்தால் நம் இரசனையில்தான் சீக்கு என்று சொல்ல வேண்டும்.

மண்வாசனை நிறைந்த இந்த வாய்மொழிப் பாடல்கள், கவிதை வாசத்தோடு இன்றும் நம் மண்ணில் வாழும் மண்ணியல் கவிதைகள் என்றே சொல்லவேண்டும். தொல்காப்பியம் நாட்டுப்புறப்பாடல்களைப் பண்ணத்தி என்று குறிப்பிடுகிறது. சங்கப்பாடல்களில் உள்ள வேலன் பாட்டு, குன்றப்பாடல், குரவைப்பாடல்,

வள்ளைப்பாடல் போன்றவையும் இந்த வகைமையைச் சார்ந்தனதான்.

‘ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும் நெல்லிடிக்கும் கோற்றொடியார் குக்குவனக் கொஞ்சம்

ஒலியினிலும்

சுண்ணம் இடிப்பார்தாம் சுவைமிருந்த

பண்களிலும்

பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்

வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள்

தாமொலிக்கக்

கொட்டி இசைத்தீடுமோர் கூட்டமுதப்

பாட்டினிலும்..:

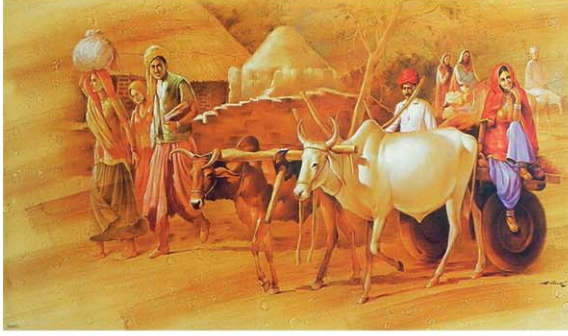
தன்னையே இழந்துவிட்டதாகப் பாடுகிறான் நம் முண்டாசுக்கவிஞன் பாரதி.

19ஆம் நூற்றாண்டில் நாட்டுப்புற இயலை ஆய்வுசெய்தவர்களுள் முக்கியமானவரும் முதன்மையானவரும் நடேச சாஸ்திரியார் ஆவார். 1867ஆம் ஆண்டு மயில் இராவணன் கதை என்ற முதல் தமிழ்க் கதைப் பாடலை வீராச்சாமிநாயக்கர் என்பவர்தான் பதிப்பித்துள்ளார் (பபரிதிபாண்டியன்).

நாடோடிப்பாடல்கள் என்பதும்கூட நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் ஓர் அங்கம்தான். இதன் கவிதைச் சொற்கள் மிக எளிமையானவை, சந்த அழகைத் தனக்குள் தேக்கிக்கொள்கின்றன... பழம் மொழியாடல்களையும், பழமொழியாடல்களையும் காத்து வைத்திருக்கும்

Malalai of Maiwand martyred July 27th 1880

பொக்கிசம் என்றே கூட இவற்றைச் சொல்லலாம்.

இந்தப் பாடல்களை வகைமைப்படுத்தியதில் பல அறிஞர்களுக்குப் பங்கு உண்டென்றாலும் நா.வானமாமலை அவர்கள் தொகுத்த முறையே சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது...

தெய்வங்கள்

மழையும் பஞ்சமும்

தாலாட்டு

விளையாட்டு

காதல்

திருமணம்

குடும்பம்

சமூகம்

உழவும் தொழிலும் மற்றும்

ஒப்பாரி எனப் பத்து வகைகளாக இதனைப் பிரிக்கிறார்.

இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புற இயலும் ஒன்றாகும். நாட்டுப்புற இயல் வகைகளில் நாட்டுப்புறப்பாடல்களே சிறந்ததென்று முனைவர் சுசண்முகசுந்தரம் அவர்கள் தம்முடைய நாட்டுப்புற இயல் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பற்றி மு.அருணாசலம் எழுதிய 'காற்றில் வந்த கவிதை' என்ற நூலே 1943இல் முதலில் வெளிவந்ததென்று முனைவர் எஸ். முத்துலட்சுமி அவர்கள் தனது ஆய்வுக் கட்டுரையில் தெரிவிக்கிறார். ஆனால் இப்போது இதுவரை நாட்டுப்புற இயல் சம்பந்தமாக ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பது நமக்கு வியப்பளிக்கிறது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் கதைப்பாடல்களும் முக்கியமான அங்கத்தை வகிக்கின்றன. அருந்ததியர் சமூகம் குறித்த குற்றால மலைப் பகுதியின் கதையாக 'முத்துப்பட்டன் கதை' சொல்லப்படுகிறது. செக்கோஸ்லோவேக்கிய

மொழியில் முதலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட முதல் தமிழ்க் கதைப் பாட்டிலக்கியமும் இதுவேயாகும்.

கதைப்பாடல்களின் வரிசையில் தேசிங்கு கதைப்பாட்டு, காண் சாகிபு சண்டைக் கதை, கட்டபொம்மன் கதைப் பாட்டு, காத்தவராயன் பாட்டு, அண்ணன்மார் கதை மற்றும் நல்லதங் காள் போன்றவை மிகவும் பிரபலமானவை. பின்னர் இதனைச் சில நாடகக்குழுவினர் நாடக வடிவமாக்கி இந்த இலக்கியத்தை அனைவருக்கும் கொண்டு சென்றனர் என்றும் சொல்லலாம்.

கூடலை மாடசாமி கதை, சாஸ்தா கதை, சின்ன தம்பி கதை போன்றவை நெல்லை, குமரி மாவட்டங்களில் வில்லுப்பாட்டு வடிவில் உடுக்கை, குடம், கட்டை, ஜால்ரா போன்ற இசைக் கருவிகளால் இசைத்து எடுத்துரைக்கப் படுபவை.

அண்ணன்மார்க்வாமி கதை உடுக்கை எனும் இசைக் கருவியின் துணையோடு கோவை, சேலம் மாவட்டங்களில் இசையோடு எடுத்துரைக்கப் படுகின்றது (முனைவர் பி.புஷ்பம்).

இசை தோன்றியபோதே நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் தோன்றிவிட்டதாக நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். மொழியானது தன்னை எழுத்தாகத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் முன்பாகவே பாட்டாக வடிவமைத்துக் கொண்டது. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், தாயானவள் தன் மழலையைத் தூங்கவைக்க அவளிசைத்த இசைதான் தாலாட்டு. தால் என்றால் நாக்கு என்று பொருள். நாக்கை உழலவிட்டு ஒருவித இன்னிசையை உருவாக்கிக் குழந்தையைத் தூங்க வைப்பாள். அதனால்தான் அதன் பெயர் தாலாட்டு... பின்னர் அதனைச் சில வார்த்தைகளின் வசீகரிப்போடு தாயானவள் குழந்தைக்கு அப்பாடலை எளிமையாகக் கடத்துகிறாள்...

ஆராரோ ஆராரோ

ஆரிரரோ ஆரிரரோ

ஆராரோ ஆரிரரோ

ஆரிரரோ ஆராரோ

ஆரடிச்சா ஏனழுதாய்

அடிச்சவரைச் சொல்லியழு

அத்தை அடிச்சாளோ

அன்னமிட்ட கையாலே

மாமி அடிச்சாளோ

மருந்து போடும் கையாலே

அண்ணன் அடிச்சானோ
அல்லிப்பூத் தண்டாலே
மாமன் அடிச்சானோ
மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே

என்ன இனிமையான சந்தம் கொண்டு வரிகள் அமைந்துள்ளன கவனியுங்கள்... உறவுகளின் மேன்மையை இத்தகைய பாடல்கள்தான், குழந்தைகளுக்குச் செவி வழியே கடத்துகின்றன. அதை அன்னம் ஊட்டும்போதும், மாமி மருந்து கொடுக்கும்போதும், அண்ணன் அல்லித் தண்டைக் கொண்டு விளையாடும்போதும், மாமன் மல்லிகை வைக்கும்போதும் தவறாகக் கைப்பட்டிருக்கும் என்றே அந்தத் தாய் நாகுக்காகப் பாடுகிறாள்.

குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் தாய் தகப்பனோடு இந்த நாட்டுப்புறப்பாடல்களும் சேர்ந்தே பயணிக்கின்றன... குழந்தை தவழும்போது 'தப்பனாங்கட்டி தவழ்ந்து வர / தரை எத்தனைப் பாக்கியம் செய்ததோ' என்றும் சாய்ந்தாடும் பருவத்தில்...

சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு
சந்தனக்கீளியே சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு
சுந்தரக்கீளியே சாய்ந்தாடு
என்றும் உணவு ஊட்டும்போது,

நிலா நிலா ஓடிவா
நில்லாமல் ஓடிவா
மலை மேல ஏறிவா
மல்லிகைப்பூ கொண்டுவா
என்றும் கூடவே தவழ்கின்றன.

ஒரு அறிவார்ந்த சமூகமே கிராமத்தின் கரையிலிருந்துதான் தோன்றியிருக்கிறது என்பதை நாம் நிச்சயம் உணரவேண்டும்.

மீன்பிடித்தொழில் செய்யும் மீனவர்களின் களைப்பைப் போக்குவதாகவே அமைந்தது ஏலேலோ ஐலசா என்ற அவர்களின் சந்த மொழி வாய்ப்பாடல்கள்...

விடிவெள்ளி நம்விளக்கு - ஐலசா
விரிகடலே பள்ளிக்கூடம் - ஐலசா
அடிக்கும் அலையே நம்தோழன் - ஐலசா
அருமைமேகம் நமதுகுடை - ஐலசா
பாயும் புயல் நம்ஊஞ்சல் - ஐலசா
பனிமூட்டம் உடல்போர்வை - ஐலசா
காயும்ரவிச் சுடர்கூரை - ஐலசா
கட்டுமரம் வாழும் வீடு - ஐலசா

இதில் ஐலசா என்பதைச் சற்றே நீட்டி முழக்குவார்கள்... கடலில் தோணி மிதப்பது போன்ற உணர்வையே தரும் இப்பாடல்கள் கருத்துச் செறிவுடனும் அமைந்திருந்தன என்பது பெரும் வியப்புதான்..

தி இலியட் மற்றும் தி ஓடிஸி போன்ற ஆங்கிலக் காப்பியங்கள்கூட நாட்டுப்புற இலக்கியம் என்றே சொல்கிறார்கள்.

ஆப்கானிஸ்தானின் லேண்டே (LANDAY) கவிதைகள் நாட்டுப்புற இலக்கியம் சார்ந்தது தான்... பெரும்பாலும் அதன் கவிதைகள் அந்நாட்டின் விடுதலையையே அதிகம் பாடுகின்றன... அதன் சிறந்த வாய்மொழிக் கவிஞராக மலாலா என்ற ஆடு மேய்க்கும் பெண்ணை இன்றும் அம்மண் கொண்டாடுகிறது.

அரபு சமூகமும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை உள்வாங்கி வாழ்ந்த சமூகமாகவே பார்க்கப் படுகிறது. அவர்களது மண் சார்ந்த கவிதைகள் ஜஜல் (ZAJAL) என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

மலேசியா மண்ணும் உழவு சார்ந்த நிலமாக இருந்ததால் அதன் மண்வாசனைக் கவிதை களைப் பான்துன் (PANTUN) என்று அம்மக்கள் அழைக்கிறார்கள்.

"நாட்டுப்புற இலக்கியமானது மனித சமுதாயம் எதை அனுபவித்ததோ, எதைக் கற்றதோ அதைக் குவித்து வைத்திருக்கும் சேமிப்பு அறையாகும்" என்கிறார் முனைவர் சுசக்திவேல் (நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு : பக்கம் : 22).

நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் பக்கம் நமது கவனம் செல்லும்போது பழமையின் சொல்லாடல்களையும் வாழ்வின் முறைமை களையும் நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். கவிதைகளின் தாய்வீடு நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்தான் என்பதை நாம் என்றும் மறந்துவிடக்கூடாது.

- அகழ்வோம் ■

என்னை நீங்கிவிட்டது

இனி

யாரையும் நேசிக்க வேண்டியதில்லை

யாரையும் வெறுக்க வேண்டியதுமில்லை

யாருக்காகவும் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை

யாரை நினைத்தும்

ஏங்க வேண்டியதில்லை

யாருக்காகவும் கண்ணீர் சிந்த வேண்டியதில்லை

யாருக்காகவும் பொறுப்பைச் சுமந்து

அலைய வேண்டியதில்லை

அன்பற்ற வெற்றுடலாய்ப்

பித்தேறி அலைய வேண்டும்

நெரிசல் மிகுந்த நகரமெங்கும்

மரணம் இவ்வுடலைக் கவ்விக் கொண்டோடும்

நாளில்

கண்ணீரோடு தேம்பியழ

என்னருகில் ஒருவரும் இருக்கப் போவதில்லை

மரணத்திற்கு அருகில் நிற்கும்

கணத்தில்

நேசித்தலின் துயரத்தில் இருந்து

நான் விடுபட்டுவிட்டேன் எனும்

நினைப்பொன்றே

ஆசுவாசமாய் இருக்கிறது. ■

கண்ணீர் தாங்கும் காதல்!

நோம்என் நெஞ்சே நோம்என் நெஞ்சே
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவிலர் ஆகுதல் நோம்என் நெஞ்சே

(குறுந்தொகை 4)

- **காமஞ்சேர் குளத்தார்**

தோழி : ஏன் இப்படிக்க கண்ணீரும்
கம்பலையுமாக இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருக்
கிறாய்?

தலைவி : எல்லாம் உன்னால்தான்.

தோழி : என்னாலா? தலைவர் பிரிந்து
போனதால் கவலையோடிருப்பாய் என்றுதான்
நான் நினைத்தேன். என்னால் எப்படிக்க கவலை
வரும் உனக்கு? அதுவும் வழிகின்ற கண்ணீரின்
வெம்மையைப் பார்த்தால் இமைகளைத்
தீய்த்துவிடும் போல் இருக்கிறதே?

தலைவி : தலைவர் பிரிந்து போன கவலை
இருக்கிறது; அது இருக்கட்டும், இந்தக் கவலை
நேற்று நீ சொன்னதால் வந்தது.

தோழி : என்ன சொன்னேன்? பிரிந்து
போனவர் வருவாரோ அப்படியே போய்விடு
வாரோ என்று சொன்னேன்.

தலைவி : அவர் திரும்பிவர மாட்டார் என்று
எப்படிச் சொல்லலாம்? இது அவரை
இழிவுபடுத்துவதல்லவா? என் காதல் களங்கப்
படுவதை நீ விரும்புகிறாயா?

தோழி : அப்படியென்ன நான் சொல்லி
விட்டேன்? உலகத்தில் இருப்பதைத்தானே
சொன்னேன்? இல்லாதது ஒன்றையும் நான்
சொல்லவில்லையே?

தலைவி : இல்லாததைத்தான் சொல்லியிருக்
கிறாய். தலைவர் காதலுக்குத் தேவையான
உண்மையுடன்தான் இருக்கிறார். நம்பிய
பெண்ணைக் கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்னும்
காதலனுக்குரிய பண்புடனும் எனக்காகவே
அமைந்தவரைப் போல் இருக்கிறார். ஆனால் நீ
ஏமாற்றிவிடுவார் என்று சொல்வது அவரிடம்
இல்லாத ஒன்றைச் சொல்வது போலத்தானே
இருக்கிறது?

தோழி : இதற்காகவா இவ்வளவு வருந்து
கிறாய்? நான் விளையாட்டுக்கு அல்லவா
சொன்னேன்?

தலைவி : நீ விளையாட்டுக்குச் சொல்ல
வில்லை. என் காதலை விளையாட்டாக
நினைத்துச் சொல்லியிருக்கிறாய். உனக்கு நானும்
என் காதலும் விளையாட்டாகப் போய்விட்டோம்
அல்லவா?

தோழி : இல்லையடி! அவர் பிரிவால் உனக்கு
உண்டான வருத்தத்தைச் சிறிது மாற்றி உன்னை
ஆற்றலாம் என்று அப்படி விளையாடினேன்.

தலைவி : அவருடன் நானிருந்த அருமையான
தருணங்களை எண்ணியெண்ணி அவர்
வரும்வரை என்னால் ஆற்றியிருக்க முடியும்.
ஆனால், எனக்குத் துணையாகத் தோள்
கொடுத்து ஆறுதலாக இருக்க வேண்டிய நீ என்
நெஞ்ச நோகும்படி அப்படிக்க கூறியதைத்தான்
என்னால் ஆற்ற முடியவில்லை.

தோழி : சரி! இனிமேல் அப்படிக்க கூறவில்லை,
அழாதே! (கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகிறாள்). ■

உலகம் தழுவிய போட்டி...
 திறமைகளுக்காக திறந்திருக்கும் மேடை...
 விரைவில்....

MEDA
 The Stage is yours

படைப்பும் பதிப்பகம் வெளியீடுகள்

நூல்களைப் பெற - 97908 21981

